

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARAPÇANIN ÖNEMİ VE TÜRKİYE'DE KARŞILAŞTIĞI SORUNLAR

Ferit AYDIN

İstanbul – 2003

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Arapçanın Önemi

Arapçanın Türkiye’de Bir İletişim Aracı Olarak Algılanamamış Olmasının Temel Nedenleri

Türkiye’de Arapça Öğreten Kurum Ve Kuruluşlar Ve Bu Merkezlerin Mahiyeti

Arapça Öğretiminde Sistem Sorunları

Arapçanın Önündeki Engeller

1. Mahalli Dillerin Yapılarından Kaynaklanan Engeller.
2. Yaygın mahalli dili (yani **Türkçeyi**) çok iyi düzeylerde bilmemekten kaynaklanan engeller.
3. Bilgisizlik Engeli.
4. Çarpık Zihniyetten Ve Bağnazlıktan Doğan Engeller.
5. Meâlcilik Engeli.
6. Irkçılık Engeli.
7. Statüko Engeli.
8. İlegal Baskı Engeli.

Arapçanın Türkiye’de Çağrıştırdığı Çelişkiler

Sonuç

ÖNSÖZ

Bu kitabı yazmadan önce aklıma çok ilginç sorular geldi. Bunlara yanıt bulmak zorundaydım. Örneğin:

1. Neden Türkiye’de ısrarla Arap alfabesini kullananlar, Arapça’ya en yabancı kesimlerdir? Meselâ üfürükçüler, büyücüler ve tarikatçılar hiç Arapça bilmezler. Buna rağmen tarikatçılarda, *-Arap harfleriyle yazılmış çok sayıda-* Osmanlıca ve Arap dil gramerini konu alan kitaplar bulunur. Tekkelerinde ve evlerinde yığınlarca bu kitaplardan vardır. Fakat çok ilginçtir ki tarikatçılar arasında *-şeyhleri de dahil-*, Arapça bilen hemen hiç kimse yoktur! Üstelik ırkçı Nakşibendi cemaatleri, Arapçaya karşı derin bir kin de beslemektedirler. Bu gerçeği, 1987 yılında verdiğim bir konferans sırasında çarpıcı bir şekilde tespit ettim.

Evet şu soru, gerçekten uzun zaman beni çok meşgul etmiştir: neden bütün üfürükçüler, muskacılar, büyücüler, medyumlar ve cinciler Arap alfabesini kullanmaktadırlar? Oysa bu adamların hiç biri Arapça bilmemektedir, evet neden?!

2. Türkiye’de namaz kılan milyonlarca insan vardır. Bunlar ibadet sırasında, Kur’ân’dan parçaları ve birçok duayı Arapça okumaktadırlar. Peki neden bu büyük kitle içinde *-hiç değilse-* namazda okuduğunun anlamını merak edip öğrenebilmiş olanların oranı, belki % 2’yi bile geçmemektedir?
3. Avrupa ülkelerine ve Amerika’ya giden Türklerin **İngilizce, Almanca ve Fransızca** gibi Batı dillerini çok kısa süre içinde öğrendikleri bilinmektedir. Bu gerçek, aynı zamanda yapılan araştırmalarla tespit edilmiştir. Buna karşın, örneğin; **Libya** ve **Suudi Arabistan**’da on yıldan fazla kalmış ve hatta yerli halkla düşüp kalkmış binlerce Türk’ten şimdiye kadar bir tek kişi bile Arapça öğrenmemiş, ya da öğrenmek istememiştir?! Bu nokta çok ilginç değil mi?

Arap ülkelerinde uzun süre kalmış olup Arapça öğrendiklerini ileri sürenlerin hiç biri aslında bunu kanıtlayamamaktadır. Çünkü bu insanların konuştuğu Arapça, ancak sokakta sıradan insanlarla çok basit konularda haberleşebilmek için kullanılan sınırlı ve **«ammice»** tabir edilen bir konuşma tarzıdır. Nitekim bu insanlar, TV. Ve radyolardan verilen haberleri bile anlayamazlar; Arapça bir gazetenin köşe yazıları şöyle dursun, en basit haberleri bile okuyamazlar. Başkası tarafından okunsa da ancak çok azını belki anlayabilirler.

4. Türkiye’de gerek yasal, gerekse yasak yollarla yüz binlerce insan sırf Arapça gramer kurallarını ezberlemeye çalışmaktadır. Buna da **«Arabiyât»** adını takmışlar. Bu insanlara, neden böyle yaptıkları ve niçin gramer kuralları yerine Arapça öğrenmek istemedikleri sorulduğunda bunlardan (*çok azı hariç*), kimse bu soruya yanıt vermemekte, ya da vermek istememektedir; bazen de şiddetli tepki göstermektedirler! Bu insanlar acaba neyi amaçlamaktadırlar?
5. Her yıl Türkiye’den hacca giden yüz binden fazla insan arasında, Diyanet İşleri Başkanı, müftüler ve ilâhiyât profesörleri bile neden aydın bir Arapla hiç konuşmak istememektedirler, ya da konuşamamaktadırlar? Oysa küreselleşmeden emperyalizme, İslâm Dinarından ortak kalkınma projelerine, kurban etleri meselesinden İslâm’a mensup milletler arası yardımlaşmaya, temizlikten yozlaşmaya kadar konuşulacak ve dertleşilecek nice önemli konular vardır. Neden Türk din adamları

bu konularda kendilerine yöneltilen soruları istisnasız tercüman aracılığıyla açıklamaya çalışmaktadırlar.?

6. Bazı vakıfların daveti üzerine hemen her yıl İmamlara Arapça öğretmek üzere «Suudi Arabistan»'dan gelen bir bilim heyeti bu amacında neden hiç başarı gösterememektedir?

Bu soruları çoğaltmak mümkündür. İşte bu sorular beni çok düşündürdü. Çünkü ben de Arapça ders verdim ve Öğrencilerim bir buçuk yıl sonra bir ilke imza attılar. Türkiye'de şimdiye kadar hiç kimsenin başaramadığı dört şeyi başardılar. Evet, İsteklerini Arapça yazılı ve sözlü anlatmayı, Arapça konuşulani anlamayı, Arap medyasını ve yayınlarını anlayarak izlemeyi başardılar.

Bunun üzerine ben yukarıdaki sorulara yanıt bulabilmek için bir araştırma yaptım. Çabalarımın ürünü olarak işte şu elinizdeki kitapçık oluştu. Şimdi onu sizinle paylaşmak istiyorum. Bu çalışmanın satırları arasında, sanırım ilginç karşılayacağınız şeyler bulacak ve çok şaşıracak, hatta bazen üzüleceksiniz.

Bu kitapta, önce Arapçanın kısaca öneminden söz ettim. Sonra;

1. Arapçanın Türkiye'de şimdiye dek bir İletişim aracı olarak algılanamamış olmasının temel nedenleri hakkında,
2. Arapça ile ilgilenen kurum ve kuruluşlar hakkında,
3. Arapça öğretiminde izlenen yollar hakkında ve
4. Arapçanın önündeki engeller hakkında bilgiler sundum. Özellikle bu son madde üzerinde biraz fazla durdum.

İnsanlar, bu gerçekleri, nasıl olsa şu veya bu şekilde bir gün öğreneceklerdir. Onun için bunların bir süre daha gizli kalmasına gönlüm yatmadı. Çünkü Arapça, vahyin dili olmanın yanında benim de aynı zamanda -*Türkçe ile birlikte*- hem eğitim, hem de aile dilimdir. Ayrıca bu dili öğrenmek isteyenlere yıllarca ders verdim. O sırada Türkiye'de Arapçaya ilişkin birçok sorunları ve çelişkileri saptama olanağını da buldum. Bunların belki birçoğu bilgisizliğin ve bilinçsizliğin sonuçlarıdır. Onun için bunlardan dolayı kimseyi suçlamak gerekmez. Fakat bu sorunların temelinde devleti kötüye kullanan, yaptırım gücüne sahip bazı şahıs, örgüt ve kurumların sinsi ve ideolojik tutum ve icraatını saptadım. Özellikle faşist çevrelerin Arapçaya karşı sert tutumlarına hedef bile oldum. Nitekim yakın geçmişte Arapça konusunda seminerler verdiğim bir vakıfta sırf bu sebeple salona kamera yerleştirilmesi ve çok geçmeden seminerlerimize son verilmesi zihnimdeki kuşkuları artırdı. Özellikle de çalışmalarımın dinleyiciler üzerinde Arapça'ya karşı eğilim yarattığı yolunda (üstelik bir İlâhiyât profesörü olan) vakıf yöneticisinin, açıkça sezdiğim olumsuz kanaati üzerine bu kitabı kaleme alma azmim daha da arttı. Türkiye'de temel hak ve özgürlükleri baskı altına alan bu yaygın tutum üzerinde önemle durmam gerektiğine inandım. Bu tutumun aynı zamanda Anayasaya aykırı olduğunu da saptadım. İlerleyen sayfalarda bu noktaları çok çarpıcı biçimde açıklayarak deşifre ettim.

Arapçanın önüne -*daha çok Kur'ân'ın dili olduğu ilgisıyla*- çeşitli engeller koyan şahıs, kurum ve çevreler ağır bir insanlık suçu işledikleri için bu kitap, aynı zamanda TC. sınırları içinde bir «**suç duyurusu**» hükmünü taşımakta ve bütün savcılara bu suç haber vermektedir!

Bilimsel sistemle Arapça öğrenmek isteyen vatandaşları doğrudan veya dolaylı şekilde engelleyen tüm yasa, yönetmelik, talimat ve benzeri bürokratik uygulamalar, aynı zamanda Anayasaya açıkça aykırı oldukları için -*daha yayınlanmadan önce*- bu kitaptan, başta **Anayasa Mahkemesi** olmak üzere, **İnsan Hakları Derneği**'ne, **Mazlum Der'e**, **Dünya İnsan Hakları Mahkemesi**'ne, **Avrupa Konseyi Başkanlığı**'na, **Birleşmiş Milletler Genel Sekreterliği**'ne, **İslâm Konferansı Genel Sekreterliği**'ne ve **Arap Birliği Teşkilâtı Genel Sekreterliği**'ne birer nüsha gönderdim.

Bu çalışmayı esasen ilme hizmet amacıyla yaptım. Çünkü şunu söylemeliyim ki, yaşamım boyunca hep bilgisizlikle savaştım. Bu yüzden çok büyük sıkıntılar da yaşadım. Ama ben bilgisizliği hiç af edemedim.

Onunla hiç barışmak istemedim ve barışmayacağım. Elimden geldiği kadar insanları kısa yoldan ve gerçekçi bir anlayışla aydınlatmaya çalışarak yoluma devam ettim, bundan sonra da devam edeceğim. Bu ilgiyle, çok iyi biliyorum ki bu kez, başta ırkçılar olmak üzere, (özellikle konu Arapça olduğu için!), bazı çevreler, tekerlerine çomak sokmakla beni yine hedef alacaklardı! Ama oyunun galibi yine ben olacağım. Buna kesinlikle inanıyorum. Çünkü ben *-her defasında olduğu gibi-* bu kez de yine insanlardan gizlenen gerçekleri ortaya çıkardım. Bunu başardım. Üstelik konuyu dünyanın gündemine taşıdım. Ve çünkü toplumu aydınlatıyorum....

Sevgili okurlarım,

Kitaplarımı, Türkiye’de hiçbir yayınevi yayınlamak istemediği için bu çalışmamın kitaplaşması da tamamen kişisel çabalarımınla gerçekleşmiştir. Onun için kitapta gözünüze çarpabilecek kusurları hoş görmenizi diliyorum.

Ayrıca **Hz. Muhammed**’in bile adının «**Mehmet**» olarak çarpıtıldığı bir ülkede benim adım hemen hiç kimse tarafından doğru telâffuz edilemediği için zorunlu olarak hep «**Ferit**» mahlâsını kullandım. Kitabı okurken bu önemli noktanın da ayrıca sizi derinden düşündüreceğini sanıyorum.

Şimdi de sizi, yukarıdaki soruların yanıtlarıyla baş başa bırakıyor, saygılar sunuyorum.

Feriduddin AYDIN
(**Ferit AYDIN**)

ARAPÇANIN ÖNEMİ

Çok eski belgelerden biri olan ve insanlık tarihine ışık tutan **Tevrat**’da Araplardan birçok yerde söz edilmektedir. Örneğin, Arap Kralı **Cevşem**’in adı, **Yeremya Kitabı**’nda, 2. Bâbın 19. âyetinde ve 6. Bâbın birinci âyetinde geçmektedir. Yine **Yeremya Kitabı**’nın 4. Bâbının 7. âyetinde Araplardan bahsedilmektedir. Keza, **Yeremya Kitabı**’nın 25. Bâbının 20. ve 24. âyetlerinde; **Hezekiel Kitabı**’nın da 27. Bâbının 21. ve 22 âyetlerinde «**Arap**» sözcüğü kullanılmaktadır.

Arapların çok eskiden beri, devlet ve millet olarak tarih sahnesinde varlık gösterdiklerini haber veren Tevrat gibi dört bin yıllık geçmişi olan güçlü bir belgeden yola çıkılacak olursa Arapçanın ne kadar eski bir dil olduğunu tahmin etmek mümkündür. Özellikle günümüzde Arapça konuşanların, Tevrat’ın dili olan İbrancayı konuşanlardan, neredeyse yüz elli kat daha fazla olduklarına bakılırsa bu dilin ne kadar yaygınlaştığı ve ne kadar canlı kaldığı da rahatça anlaşılabacaktır.

Kaynaklarda, başta Yemen olmak üzere, Arap Yarımadasının çeşitli bölgelerinde tarih boyunca irili ufaklı birçok devletler kuran Araplar, dillerini sürekli olarak geliştirmiş ve onu özellikle edebi anlatımda başarıyla kullanmışlardır.

Arapça, Sâmi dillerinden olan **Nabatça**’nın devamı ve gelişmiş şeklidir. **Nabatlılar**, Milâttan önce, Arap Yarımadası’nın ortalarından **Suriye**’nin güneyine kadar yayılarak bu geniş topraklara egemen olmuşlardı. **Sebe’ Suleym, Himyer, Tayma, Semûd, Ad ve Lahyânîler**’le ırk olarak akrabadırlar. Bütün bu topluluklar, bugünkü Arapların atalarıdır. Bunların, **Ârâmca**’ya benzeyen ve farklı lehçeleri olan ortak bir dil konuştukları sanılmaktadır. İşte Arapça, zaman içinde bu lehçelerden, özellikle **Kureys** dili olarak biçimlenmiştir ve ilâhî irade ile vahyin dili olarak seçilmiştir.

Hemen her münasebette tekrar ettiğimiz üzere, yine ifade etmek gerekir ki Arapça çok önemli bir dildir. Özellikle İslâm’a mensup milletler için çok önemlidir. Bunu kanıtlayan iki güçlü delil vardır; birincisi, büyük bir

mucize olan Kur'ân'ın bu dille inmiş olmasıdır, ikincisi de bu dilin düşmanlarının çok olmasıdır! Daha sonra bilhassa bu nokta üzerinde bir nebze durulacaktır.

Arapçanın başlı başına bir mucize olduğunu söylemek mübalağa sayılmamalıdır. Kur'ân-ı Kerim'in insan duyularına yansımada görev yapan tek araç olarak Arapça gerçekten bir mucizedir. Bunu, Arap olmayan yabancılar arasında özellikle oryantalistler algılayabilmişlerdir. Batılı oryantalistler, Arapçaya karşı duydukları hayranlık ve merakı başka hiçbir dile ve kültüre karşı duymamışlardır. Hatta denebilir ki onlar, başlangıçta İslâm'ı çok merak etmiş olsalar bile, hedefleri doğrultusunda yola çıktıktan sonra İslâm ve Arapça arasında zaman zaman bir gelgit yaşamış, ama yolculuklarının ileri bir durağında İslâm'dan çok Arapça üzerinde yoğunlaşmışlardır. Öyle ise tereddüt etmeden diyebiliriz ki oryantalizmin ana hedefini İslâm teşkil etmiş olsa bile Arapça, oryantalistlerin bilinci altına çok daha güçlü bir kavram olarak yerleşmiştir, onları İslâm'dan daha çok meşgul etmiştir! Bunu kanıtlayan güçlü deliller vardır. Bunlardan iki tanesi önemlidir. Birincisi oryantalistlerin, kendi dillerinin yanı sıra Arapça olarak da bol miktarda eser bırakmış olmalarıdır; ikincisi ise «**müslüman**» topluluklar arasında en çok Araplarla diyalog kurmuş olmalarıdır.

Aslında Arapçanın çarpıcılığını ortaya koyan yönü, onun Kur'ân-ı Kerim'i kucaklayabilmiş olmasıdır. Bu konudaki yeterlilik sadece ve sadece Arapçaya özgüdür. Onun içindir ki Kur'ân-ı Kerim, **Fransızca** hariç, hemen hemen hiçbir dile ileri derecede çevrilememektedir. Dolayısıyla ki İslâm'a yeni girmiş aydın **bir Fransız**, -doğuştan müslüman ve aydın **bir Türk**'ten, **bir İranlı**'dan, ya da **bir Malezya**'lıdan- ayetleri çok daha geniş boyutlarda kavrayabilmektedir.

Bilindiği üzere, Arap dil grameri daha kitabî hale gelmeden, Kur'ân-ı Kerim, bu dilin yüzlerce kuralına uygun olarak inmiştir. Örneğin; Kur'ân-ı Kerim'de geçen bütün **fâiller**, **mübtedâlar** ve **haberler merfu'dur**; bütün **mef'uller**; (**İnne**, **enne**, **ke'enne**, **lâkinne**, **leyte** ve **lealle**) gibi **nasb edatlarından sonra gelen bütün isimler**; (**en**, **len**, **key** ve **izen**) gibi edatlardan sonra gelen bütün **muzâri' fiiller**, **hal** ve **temyiz** gibi kayıtlar **mansupturlar**; bütün **muzafun ileyh** ve **cer harflerinden sonra gelen isimler**, **mecrurdurlar**...

İlginçtir ki günümüzde bu gerçeği, hiç Arapça bilmeyen Türkiyeli milyonlarca İmam-Hatip mezunu ve medreseliler de bilmektedirler! Ve yine ilginçtir ki bu milyonlarca insan arasında bugün bürokratlar, politikacılar, işadamları ve akademisyenler de bulunmaktadır. Arapçanın taşıdığı olağanüstü önemi ortaya koymak bakımından bu çelişkinin bile ne kadar büyük bir kanıt oluşturduğu, insanı derinden düşündürmektedir!

Hz. Peygamber (s), yazı yazmak şöyle dursun, ilâhî iradenin gereği olarak hayatı boyunca belki bir kez bile kaleme dokunmamıştır! «**Kur'ân'ı O yazdı**» diye uydurulacak bir iftiranın önüne bu suretle büyük bir set koyarak insanı düşündüren ilâhî irade, bu kitabın Arapça indirilmesinde de yine çarpıcı bir hikmet sergilemiştir: Hayatı boyunca kalem ve yazıdan uzak yaşamış olmasına rağmen, Hz. Peygamber, her bakımdan bir mucize ve aynı zamanda bir edebiyat harikası olan Kur'ân-ı Kerim'i, yüzlerce Arapça gramer kurallarına uygun olarak nakletmiştir.

Dolayısıyla Kur'ân-ı taşıyan bir dil olarak Arapça, -tıpkı Kur'ân gibi- başka kitaplara adeta sığmamaktadır. Bu da bazı bağnaz çevreleri, (**özellikle müslümanlı ülkelerde!**) ırkçı kesimleri huylandırmakta ve onları oldukça rahatsız etmektedir.

Mahalli dilleriyle yazdıkları binlerce kitap arasından ancak birkaçının yabancı dile çevrildiğini, buna rağmen başta Kur'ân-ı Kerim olmak üzere binlerce Arapça eserin birçok dile çevrildiğini pek iyi bilen bu bağnaz kesimler, tahminlerin üzerinde rahatsızdırlar. Türkiye'dekiler şöyle dursun, **Vatikan** başta olmak üzere, **Avrupa** ve **Amerika**'da önemli kütüphanelerin ve ilim merkezlerinin Arapça eserlerle dolup taşıdığını görerek, bundan huzursuz olan çok sayıda insan vardır. Bu Müslümanlı ırkçılar, gördükleri bu gerçek karşısında adeta kriz geçirmektedirler! Bütün bunlar, yine Arapçanın taşıdığı önemi başka bir şekilde ortaya koymaktadır.

Kuşku yok ki bir dilin mükemmel biçimde yapılanabilmesi ve evrensel düşünceyi aktarabilecek bir ilim kaynağı ve uluslararası bir iletişim aracı niteliğini kazanabilmesi için onun, en az bin yıl önce olgunlaşma evresini

tamamlamış bulunması gerekir. Günümüzde konuşulan, hatta epeyce yaygınlaşan birçok dil, bu niteliğe sahip değildir. Örneğin Türkçeyi bu noktada Arapça ile karşılaştırdığımızda, aralarında büyük bir fark görüyoruz. Türklerin «Müslümanlığa» girmesinden ancak çok sonra yazılan, «*Türk edebiyatının bugün bilinen ilk eseri*» **Yusuf Has Hacib**'in kaleme aldığı **Kutadgu Bilig** adlı kitaptır. Bu kitap 1069-1070 yıllarında yazılmıştır. Fakat günümüzde birkaç uzman dışında hemen hiçbir Türk tarafından bu kitabın orijinal metni ne okunabilmekte, ne de anlaşılabilir. Üstelik ne bu kitap, ne de ondan iki üç yıl sonra **Kaşgarlı Mahmud** tarafından yazılan **Dîvânu Lûgati't-Türk**, bugün hiçbir okumuş Türkün dikkatini bile çekmemekte, bazı edebî ve ilmî forumlarda ise içeriği hakkında pek az söz edilmektedir. Bu bir yana, hemen hiçbir Türk, bu kitabın adını da *-aslına uygun olarak-* telâffuz edememektedir. Bilindiği üzere kitabın adı, «**Dîvânu Lûgati't-Türk**»'tür. Halbuki Türklerin tamamı, bu adı **Dîvân-ı Lügâti't-Türk** şeklinde telâffuz etmektedirler. Bu ise yanlıştır. Ayrıca, bu kitabın adı tamamen Arapça'dır; içeriği de Arapça açıklamalarla doludur. Bu küçük karşılaştırma ile yine Arapçanın rekabet kabul etmez üstünlüğü bir kez daha göze çarpmaktadır.

Tarihi kimliklerini saptamada önemli bir belge olarak gördükleri ve sırf kendilerine ait malzemelerle hazırlandığını sandıkları bu kitap hakkında Türklerin bilgisi işte bu kadardır. Oysa Hz. Peygamber'den önce yaşamış (ya da doğmuş) olan **İmru'ul-Qays**, **Tarafa b. Abd**, **Zuheyr b. Ebiselma**, **Lebid b. Rabia**, **Amr b. Kulthûm**, **Antara b. Şeddad el-Absî**, **Harith b. Hilliye**, **Nâbiğa ez-Zubyânî** ve **A'sâ b. Qays** gibi İslâm öncesi Arap şairlerinin divanları ve askıları hakkında Türk ilim adamları bile övgü ile söz etmektedirler. Bunlardan biri de **Ord. Prof. Şerafettin Yaltkaya**'dır. Bu zat, yukarıda adları geçen şairlere ait «**Yedi Aski**»'nin çevirisini yapmıştır. Üstelik bunu dönemin Milli Eğitim Bakanı **Hasan Ali Yücel**'in önerisiyle (*belki de talimatıyla*) üstlenmiş ve gerçekleştirmiştir! Milli Eğitim Bakanlığı tarafından 384 sayı altında, Bilim ve Kültür Eserleri Dizisi'nin 41 incisi olarak yayınlanan bu kitabın önsözünde çevirmen **Şerafettin Yaltkaya**, aynen şunları söylemektedir:

«Müslümanlıktan önceki Arap şiirleri, kır çiçekleri gibi sade ve güzeldirler. Bunlar, renklere boğulmuş ve katmer katmer olmuş eserler gibi fikri oyalayıcı ve avutucu olmayıp, açıklıklarıyla ilk okunuşlarında insanı manâ ile karıştıran ve ne demek istediğini hemen göz önüne getiren ve tabiliğe hiçbir şey eklemeyen sade tablolardır.»¹

Şimdi eğer, **Kutadgu Bilig** ve **Dîvânu Lûgati't-Türk** gibi ancak 1070'lerde ortaya çıkmış olan ilk Türk edebiyat örnekleri ile onlardan yaklaşık 500 yıl önce söylenmiş ve divan haline getirilmiş bulunan Arap şairlerinin eserleri karşılaştırılacak olursa mutlaka bu büyük zaman farkı yanında ayrıca edebî değer bakımından da aralarında çok önemli farklar saptanabilecektir. Üstelik **Kutadgu Bilig** ve **Dîvânu Lûgati't-Türk**, İslâm kültür kaynaklarından yararlanılarak ortaya kondukları için Arapçanın yoğun etkisini de taşımaktadırlar. Oysa yukarıda adları geçen şairler, İslâm öncesi dönemin insanlarıdır. İlhamlarını ne İslâm'dan, ne de başka bir kültürden almışlardır. Buna rağmen söyledikleri şeyler birer şaheser olarak bugün bile ilim ve edebiyat erbabı tarafından takdir görmekte, yüksek zevke sahip insanları coşturmaktadır.

Türkçe şöyle dursun, beş bin yıllık bir tarih ve uygarlığa sahip olan İranlıların dili, Farsçayı da Arapça ile karşılaştırdığımız zaman yine aynı sonuçlarla ve aynı farklarla karşılaşırız. Her şeyden önce bugünkü Farsçada bile Arapça'nın yoğun etkisini görmek mümkündür. Kaldı ki İranlıların İslâm'a girmesinden sonra Farsça yazılan bütün eserlerde, hem dil olarak Arapça'nın, hem de sosyolojik bir gerçek olarak Arap kültürünün derin izleri bulunmaktadır. İranlı bütün şairler, Araplara ait olan aruzu kullanmışlardır. İranlı edebiyatçıları da Arap edebiyatının ölçülerine bağlı kalmış ve Arap kültürünün argümanlarını işlemişlerdir. Örneğin; **Firdevsî** (994-1020), **Ömer Hayyam** (1047-1124), **Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî** (1207-1273), **Sa'dî Şirazî** (1213-1292) ve **Hafız-ı Şirazî** (1325-1390) gibi Farsça büyük eserler vermiş olan Ünlü şairlerin divanlarında Arapçanın ve Arap kültürünün silinmez izlerini görmek mümkündür.

Arapçadaki bu kudret, kuşkusuz bu dilin tarihsel değeri yanında onun, *-insanlığa ilim, sanat ve edebiyatı taşıırken-* yaptığı önemli işlevi de ortaya koymaktadır.

¹ M. Şerafettin Yaltkaya, *Yedi Aski*, Milli Eđt. Basımevi 384/4. İstanbul-1985.

Arapçayı, bu yüzden herhangi bir dille karşılaştırmak elbette ki doğru değildir. Esasen diller arasında ideolojik amaçlarla, ya da ırkçı eğilimlerle ayırmacılık yapmak bir ahlâk kusurudur. Çünkü dillerin tümü, eşit düzeyde insanlık ailesinin kültür mirasıdır. Dolayısıyla birini diğerine yeğlemek duygusallıktır. Ancak bilimsel kriterler yardımıyla diller arasındaki ilişkiler, benzeşme ve zıtlıklar elbette ki incelenebilir. İşte bu ilgi ile bir fikir vermesi bakımından burada bir nebze Türkçeyi de irdelemekte yarar vardır.

Türkçeyi tarihsel gelişim açısından incelediğimizde onun kısa süreçler boyu uğradığı deformasyonlar yüzünden bir dünya dili olarak yapılanamamış olduğunu görüyoruz. Bunun temelinde, Türkçe konuşan toplulukların en az bin yıl önceki yaşam tarzlarının, dünya görüşlerinin, eşya ve olaylara bakışlarının, kuşkusuz derin etkisi bulunmaktadır.

Örneğin Yunan Felsefesi, ta Abbasî halifelerinden, **El-Me'mûn** zamanında ve onun bizzat emri ile Arapçaya çevrilmiştir. Bu dönemde Türklerin büyük bir kısmı «**Müslüman**» olmuştu ve kendi dillerini kullanıyorlardı. Aynı zamanda devlet merkezi olan **Bağdad**'da çok sayıda Türk vardı. Halife'nin Hassa Ordusu bile Türklerden oluşuyordu. Siyasette de Türklerin büyük ağırlığı vardı. Ama Türkçeyi bir ilim ve uygarlık dili haline getirmeyi o gün için düşünmüyor, akıllarının ucundan bile geçirmiyorlardı. Burada, Abbasi Halifesi **El-Me'mûn**'un 786-833 yılları arasında yaşadığına özellikle işaret etmek gerekir. Çünkü Yunan Felsefesi'nin Arapçaya çevrildiği bu dönemden yaklaşık 250 yıl sonra ilk kez Türkçe kitap yazmaya başlanmıştır. Üstelik bu dönemden çok önce, Arapça yazılmış binlerce eser, bugün dünya aydınları tarafından hâlâ ilgiyle okunmaktadır. Bununla birlikte Arapça, 1975 yılında, Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından aynen İngilizce ve Fransızca gibi ünlü dünya dilleri arasında uluslar arası bir dil olarak kabul etmiştir.

Okumuş, ancak evrenselliği tam anlamıyla hazmedememiş Türkiyeli birçok insan, bu gerçekler karşısında kimlik bunalımı geçirmektedir.

İşte buna benzer duygusal nedenlerle Arapça, son yüz yıldır Türkiye'de buraya sığdırılamayacak kadar ihmal ve engellerle karşılaşmıştır. Bu engeller halen de mevcuttur. Türkiye, Avrupa Birliği'ne filili ve gerçek anlamda girinceye kadar da bu engeller devam edecektir! Aslında bu dil, Osmanlı tarihi boyunca da bilimsel yöntemlerle öğretilmemiştir. Bilakis gelenekselliğin etkisi altında gerek Arapça, gerekse diğer bilimler son derece zor, verimsiz ve geri uygulamalarla öğretilmeye çalışılmıştır. Ancak bu uygulamalar kasıtlı olmamıştır. Bilakis o dönemin şartlarında, doğru diye kabul edildiği için Hz. Peygamber'in ve ashabının (çağlar üstü) eğitim sistemine dönmek kimsenin pek aklına gelmemiştir. Tam tersine, asırlar önce özentî ve taklitle Hristiyanlık'tan sızan (*kitaptan izleme ve tercüme*) ile dersler verilmiştir. Bu zihniyet yüzünden, kilise ve ruhban etkisi halen de birçok medrese ve Kur'ân Kurslarında ne yazık ki sürüp gitmektedir. Dolayısıyla Arapça ile ilgili olarak Türkiye'de çok büyük boşluklar ve çelişkiler mevcuttur. Toplumumuzun her bakımdan ihtiyaç duyduğu kadar Arapça bilen insan sayısı yüz binlerin üzerindedir. Oysa Türkiye'de Arapçayı bir yaşam dili olarak bilenlerin sayısı (anketlere göre) yirmiyi bile geçmemektedir!

Bunun gerçek olup olmadığını tespit etmek hiç de zor değildir. Nitekim;

1. Arapçayı -aydın bir Arapla diyalog kurabilecek kadar- konuşabilen,
2. Hiçbir sözlük ve ansiklopediye başvurmadan, her türlü Arapça yayını okuyup anlayabilen,
3. Her istediğini yazılı ve sözlü olarak -akıcı şekilde ve edebî kalitede- ifade edebilen Türk unsurundan şimdiye kadar kaç kişi ile tanışabildiniz?

Bu sorunun cevabını eğer büyük bir duyarlılıkla aramaya çalışırsanız Türkiye'de Arapçanın uğradığı sonu, ve içinde bulunduğu durumu çok iyi anlamış olursunuz!

İşte bütün bu boşluklara, olumsuzluklara, baskı ve sıkıntılara rağmen, ülkemizde Arapçaya olan şiddetli ihtiyacın topluma yansımaması için, sinsi ve politik birçok gayretler halen sürdürülmektedir. Toplum, daha birçok konuda olduğu gibi bu politik hilenin de henüz farkında değildir. Toplumumuzun Arapçaya düşman olduğunu ileri sürmek doğru olmasa gerektir. Gerçek bu iken Arapçanın karşısına örülmüş bulunan kalın

duvarların kimler tarafından düşünölmüş ve tertiplenmiş bulunduğunu araştırmamak çok büyük bir eksiklikler. Ancak bu konuda dikkatsiz ve ihtiyatsız davranarak merakınızı eğer gidermeye çalışırsanız önemli tehlikelerle karşılaşabilirsiniz!!! Dolayısıyla şöyle bir uyarıda bulunmakta yarar vardır: Bu kitapçıkla konu, (her ne kadar bir nebze irdelermiş ise de) Arapçanın Türkiye’de karşısına çıkan engeller üzerinde ciddiyle durmak, daha çok hünerli araştırmacıların işi olduğu için, sıradan birinin bu noktayı fazla merak etmesi güvenliğı açısından doğru değildir!!!!

Türkiye’de Arapçanın önündeki engeller, onun İslâm’la olan ilişkisinden kaynaklanmaktadır. Bu ilişki çok yönlüdür ve epeyce karmaşık bir içeriğe ve niteliğe sahiptir. Dolayısıyla Arapçayı bu açıdan burada ele almak hem zaman alacaktır, hem de şimdilik deşifre edilmesinde yarar bulunmayan noktaların gündeme taşınmasına yol açacaktır! Ancak şu kadarını söylemek gerekir ki Türkiye’de İslâm’ın karşıtları (iktidarlar üstü) bir güce sahip bulunduklarından, İslâm’la ilişkilendirdikleri her şey için olduğu gibi Arapça için de zamanla belli bir ortam ve bir zihniyet oluşturmuş, kolay kolay aşılabilir sınırlar koymuşlardır.

Onun için hiç kuşku yok ki bu sınırları zamansız, tedbirsiz, gizli, örtölü ve akılcı olmayan yollarla zorlamak, çok büyük bir yanlış olacak, telâfisi mümkün olmayan kayıplara yol açacaktır!!!

Bu nedenle, ölkemizde Arapça öğrenmek isteyen gençler, daha çok kişisel gayretleriyle bu amaçlarını şimdilik gerçekleştirmeye çalışmalıdırlar. Ancak bunu yaparlarken hem çok dikkatli, hem de çok özverili olmalıdırlar. İzlenecek şeffaf ve meşru yollarla bu oyunu zaman içinde bozmak, belki mümkün olabilecektir.

Bu amaçla bilinçli ve mü’min gençleri bilgilendirmek için dört nokta üzerinde durmak yararlı olacaktır.

Bunlar;

1. Arapçanın Türkiye’de şimdiye dek bir iletişim aracı olarak algılanamamış olmasının temel nedenleri
2. Arapça ile ilgilenen kurum ve kuruluşlar,
3. Arapça öğretiminde izlenen yollar,
4. Arapçanın önündeki engellerdir.

Şimdi de bu önemli noktaları açıklığa kavuşturalım.

ARAPÇANIN TÜRKİYE’DE BİR İLETİŞİM ARACI OLARAK ALGILANAMAMIŞ OLMASININ TEMEL NEDENLERİ.

Bunlar, başlıca iki neden olarak özetlenebilir:

Birincisi; Arapçanın dil ve edebiyat kuralları, ileri derecede ayrıntılıdır ve matematikseidir. Dolayısıyla öğrenciyi yıllarca uğraştırır. Eğer günlük konuşmada ihtiyaç duyulan anlatım pratikleriyle değil, tam tersine bu kurallardan başlayarak öğrenciyi Arapça öğretmeye kalkılırsa öğrenci hem bu dili öğrenemeyecektir; hem aynı zamanda bir çeşit hipnoza girerek refleksini yitirecek, Arapçanın sosyal yaşamla olan ilişkisini hiçbir zaman düşünemeyecektir. sonuç olarak Arapçanın bir dil ve bir iletişim aracı olduğunu unutacaktır. Bunun yerine Arapçayı -*bazı kitapları okumaya yarayan*- lüks ve kutsal bir araç olarak algılayacaktır. Böylece onun zihnine bu şekilde yerleşip kemikleşen «**kutsal alet**» imajını daha sonra değıştirmek belki artık hiçbir zaman mümkün olamayacaktır.

Arapçanın, Türkiye’de bir iletişim aracı olarak algılanamamış olmasının **ikinci temel nedeni** ise, bu dilin Türkçeden çok farklı bir anlatım mantığına sahip bulunmasından kaynaklanmaktadır. Her şeyden önce Arapça,

sübjektif ve sürrealist düşünceyi dile getirmede oldukça esnek bir karakter göstermektedir. Türkçe'de ise bu özelliği sürekli bulmak mümkün değildir. Dolayısıyla zihinsel faaliyetin ufuklar ötesine sıçrama yapmasına izin vermeyen bir dilin etkisinde yaşayan insan, Arapça karşısında adeta bocalayarak kendi ana dilinin dar alanına geri çekilmek zorunda kalacaktır. İşte bu gizli şok, Arapça öğrenen insanın dikkatini bu dilin sosyal yaşamla olan ilişkisinden hemen uzaklaştırır.

Arapça bir amaç mıdır, bir araç mıdır? Eğer bir araç ise (ki her dil gibi o da bir iletişim aracıdır, ama), bu dilin de aracı olan gramer kuralları neden Türkiye'de *-tarih boyunca-* sürekli şekilde amaç olarak algılanmıştır? Bu sorular çok önemlidir. Bu sorulara, burada yanıt aramanın bugün için artık zorunlu ve haklı nedenleri vardır. Çünkü Arapçanın kendisi değil, fakat bu dilin grameri yüzyıllardır Türklerin önemli bir kesimini oldukça meşgul etmiştir. Arapçanın Türkiye'de bir dil olarak, bir iletişim aracı olarak, şimdiye kadar anlaşılamamış olmasında ise yukarıda sıralanan iki nedenin etkisi büyüktür.

İlginçtir ki Türkler ve onların yönetiminde yaşamış kitleler tarafından gerek Kur'ân'ın, gerekse İslâm'ın, net ve gerçek ölçüleri içinde ve yeterince şimdilere dek anlaşılamamış olmasının temelinde de yine Arapçanın bu iki özelliğinden kaynaklanan çok yönlü nedenler vardır. Bu sorun, aynı zamanda Türkçe'nin, Arapça karşısında yetersiz kalmış olması şeklinde de bir nebze açıklanabilir.

Türkçe, *-hem asırlar önce sırf göçebe ve asker olarak yaşamış toplulukların dili olması bakımından, hem de Türklerin «Müslümanlığa» girişinden sonra çeşitli nedenlerle hiç gelişmediği için-*, son derece kısır kalmıştır. Bu iki sebepten dolayı, örneğin; **Arapça** ve **Fransızca** gibi dillerde çok rahat ifade edilebilecek bir yorumu Türkçe olarak yansıtmak genelde zordur, bazen de hemen hemen mümkün değildir.

Bu ilgiyle burada, *-bilime karşı doğmuş bulunan sorumluluk gereği-* açıklanması adeta zorunlu olan önemli bir nokta vardır, o da şudur:

Bir düşüncenin, **tez**, **antitez** ve **sentez** aşamalarında zihinsel ve mantıksal süreçleri izleyebilmek amacıyla o düşünceye ilişkin öznel, kurgusal ve kuramsal önermeleri, anlatım ve yorumları Türkçe olarak yansıtmak büyük ölçüde zordur ve çoğu kez de olanak dışıdır. Bu nedenle Türkçe, kendi öz kaynaklarına dayanarak tarihin hiçbir döneminde edebiyat, sanat, diyalektik, din ve felsefe dili olamamıştır; bundan sonra olabileceği de pek mümkün gözükmemektedir.

Yine bu etkiyledir ki Arapça ile meşgul olmuş bir Türk'ün, onu (yani Arapçayı), bir dil olarak algıladığına pek rastlanmamıştır. Tarih boyunca Arapçaya yönelmiş hemen her Türk'ün, bu dili bir konuşma ve anlatım aracı olarak algılayamamış olmasının temel nedeni Türkçenin, Arapçayı insan zihnine taşıyamamış olmasından kaynaklanmıştır. Dolayısıyla ki Türkler, Arapça diye hep onun grameriyle meşgul olmuş, Arap dilinin yüzlerce gramer kuralını asırlar boyu ezberlemeye çalışmışlardır. Bu ilginç olaydan haberdar olan Aydın Araplar da daima hayretlerini ifade etmiş, fakat meselenin içyüzünü *-Türkçe bilmedikleri için-* anlayamamışlardır.

Arapçanın (ve dolayısıyla Kur'ân'ın ve İslâm'ın da) Türkiye'de, şimdiye dek anlaşılamamış olmasında rol oynayan yukarıdaki üç neden üzerinde biraz durmakta yarar vardır.

Bunlardan **birincisi**, Arapça dil ve edebiyat kurallarına özgü disiplinlerdir. Arapçanın temel gramer kuralları, ilk kez **Hız Ali** (m. 599-662) ve Onun hizmetinde bulunan **Ebu'l-Eswed Ed-Duelî** (605-688) tarafından yaklaşık 1400 yıl önce belirlenmiştir. Onlardan hemen sonra Arap dilinin disiplinleriyle oldukça ilgilenen ünlü bir bilgin daha yaşamıştır ki bu zat, kısaca **Sibeweyh** olarak tanınan İran kökenli **Ebu Bisr, Amr bin Osman bin Qamber**'dir. (? - 797), **Sibeweyh**, Arap dilinin hemen bütün kurallarını çok esaslı biçimde ve bütün ayrıntılarıyla **«El-Kitâb»** adlı, meşhur eserinde bir araya getirmiştir. Ondandır da tarih boyunca gerek Araplar, gerekse İslâm'a (ya da **«müslümanlığa»**) mensup çeşitli milletlerden ilim adamları, bu dalda eserler vermişlerdir. Bunların başında özellikle ünlü şahsiyetlerden bir grup vardır ki, İslâm bilim hazinesine Arap dil kurallarını konu alan dev yapıtlar armağan etmişlerdir. İşte isimleri:

İbn Sikkî, Ebu Yusuf Ya'qûb b. İshâq (öl. H. 244), Ebu Osman el-Mâiznî (öl. H. 247), Ebu'l-Abbâs, Muhammed b. Yezîd el-Mubarrad (öl. H. 285), Ebu İshâq İbrâhîm b. Seriyî b. Sehl ez-Zejjâj (öl. H. 311), Ebu'l-Qâsım Abdurrahmân b. İshâq Ez-Zejjâjî (öl. H. 337), İbn Qoutiyya Ebubekr Muhammed b. Omar b. Abdilaziz b. İbrâhîm (öl. H. 367), Ebubekr Muhammed b. Hasan ez-Zubeydî (öl. H. 379), Ebu'l-Feth Osman b. Jinnî (öl. H. 392), Ebubekr Abdulqâdir b. Abdurrahmân b. Muhammed El-Jurjânî (öl. H. 471), Ebu Abdillâh Muhammed b. Ahmed b. Hişâm (öl. H. 571), Ebu'l-Qâsım Jarullâh Muhmûd b. Omar Ez-Zemakhsharî (öl. H. 538).

Gerek bu şahsiyetlerin, gerekse *-müslim ve gayri müslim-*, daha birçok ilim adamının tarih boyunca Arap dili üzerinde yaptıkları çalışmalar, tabiatıyla bu dilin önemini ortaya koyan güçlü kanıtların başında gelmektedir. Türk dil gramerinin, ancak 1900'lerin başında kaleme alındığını düşündüğünüz zaman, hem Türkçe ile Arapçayı her bakımdan karşılaştırmanın olanaksızlığını biraz olsun kestirmiş bulunursunuz, hem de Türk insanının (*Arapça öğrenmesi şöyle dursun*), bu dilin bir iletişim aracı olduğunu anlamakta bile onun ne kadar zorlanabileceği hakkında bir tahmin yürütebilirsiniz.

Esasen İslâm'dan önce de çok zengin iken Arapça, Kur'an'ın inmesiyle birlikte engin bir denize dönüşmüş, çok yönlü, yoğun ve kuşatıcı karakterine paralel olarak bol malzemeli sağlam bir altyapıya kavuşmuştur. Arap dil grameri;

1. **SARF** (*türetme ve fiil çekimleri*),
2. **NAHUW** (*kelimenin cümle içindeki son sesini belirleyici kurallar*) olmak üzere iki kol olarak gelişmiş ve kurumlaşmıştır.

Bu iki kolda da bin yıldan daha uzun bir zamandır *-biraz önce söylendiği gibi-* yüzlerce eser yazılmıştır. Her iki kol, «**Qawâidu'l-Luğah**» diye ortak bir ad altında hem edebiyatı, hem de İslâmî ilimleri beslemiştir. Büyük ihtimalle *-bu kurallar çok iyi bilinmediği taktirde Kur'an'ın yanlış okunup, yanlış yorumlanabileceği kaygısıyla-* sürekli şekilde yapılan korkutucu uyarılar neticesinde, özellikle Türkler Arapçadan çok, bu kurallara yönelmişlerdir. Ancak bu konuda zamanla tutucu bir yaklaşım izleyerek, *-bir araçtan öte, herhangi bir anlam taşımayan-* Arap dil grameri, Türklerin zihninde Hem Kur'an'ın, hem de Arapçanın yerini işgal etmiştir. «**Benim oğlum Bina okur, döner döner yine okur**» özdeyişi bunu kanıtlamaktadır!

Burada, tekrar etmekte yarar vardır ki, Arapçanın Türkler tarafından bir iletişim aracı niteliğinde hiçbir zaman algılanamamış olmasının temel nedeni, bu dilin Türkçeden çok farklı bir anlatım mantığına sahip olmasından kaynaklanmıştır.

Örneğin bir Türk; «**fırsatı kaçırdım**» der. Arap ise bunu; «**fâtetni'l-fursah**», yani: «**fırsat beni geçti**» şeklinde ifade eder.

Yine Türk; «**çalışan kazanır**» der. Arap ise bunu; «**men'ictehede fâz**», yani: «**kim ki çalışırsa o kazanır**» biçiminde dile getirir. Hatta bunu geçmiş zaman kipiyle söyler; yani şöyle der: «**kim ki çalıştı kazandı**»:

Yine Türk; «**öfke ile kalkan, zararlar oturur**» der. Arap ise bunu; «**Mâ nehada ehadun gâdyben illâ jelese khâsira**», yani: «**öfke ile kalkan bir kimse yoktur ki zararlar oturmuş olmasın**». Tüme varımla yapılan bu tür anlatım tarzına, Arap dil edebiyatında «**Nefiy ve İspat**» sistemi denir.

Bunlara benzer yüzlerce örnek vermek mümkündür. İşte bu örtüşmesi mümkün olmayan anlatım tarzları, Türk insanını oldukça meşgul etmektedir. Dolayısıyla ki dünya mütercimleri arasında özellikle Türkçeden Arapçaya tercüme yapanlar adeta işkence içinde yaşarlar. Nitekim Türkçeden Arapçaya (*özellikle simültane - ânî ve sözlü- tercüme yapan*) başarılı hiçbir mütercime rastlanmamıştır.

Bu ilgiyle çok önemli bir gerçeği burada açıklamak gerekir; 1975-1990 yılları arasında Türkiyeli müteahhitlik firmalarına, Arap ülkeleri kapılarını açtılar. Bu süre zarfında Türkiyelilerle Araplar arasında meydana gelen sorunların en büyük nedeni, daima yanlış ya da yetersiz tercüme oldu.

Yine tekrar edelim ki, Arapçanın, Türkler tarafından bir iletişim aracı olarak şimdiye kadar algılanamamış olmasının **ikinci nedeni**, sübjektif ve sürrealist düşünceleri dile getirmede bu dilin, sınırsız denebilecek olağanüstü bir kapasite ve karaktere sahip bulunuyor olmasıdır. Bu konuda esasen dünya dilleri arasında Arapça ile boy ölçüşebilecek hemen hiçbir dil yoktur. Bu nedenledir ki Arapça, oryantalistlerin ve birçok yabancı ilim adamlarının daima ilgi odağı haline gelmiştir.

Arap dilinin köklü karakterleri bu dili adeta ebedileştirmiştir. Örneğin;

1. Arapçadaki doğal türeme özelliği,
2. Eşanlamlıların bolluğu,
3. Aynı kelimenin farklı yerlerde farklı anlam vermesi,
4. Kelimeler ve kesitler arası ilişkilerle aynı anda birçok şeyin ifade edilebilmesi,
5. Yerine göre tüme varım ya da tümenden gelim yöntemleriyle ifadelerin matematiksel netlikte somutlaştırılması gibi bu dile özgü karakterler, onun başka bir dile (*özellikle Türkçeye*) sığmasını zorlaştırmıştır.

Onun için hayal gücünün alabildiğine sınırlarını zorlayarak, gönül ikliminin her çeşit esintilerini, aşk, sevdâ, sevgi, nefret, cesaret ve korku gibi çeşitli duyguları, vicdanın sesini, imanın coşkularını çok rahat, çok akıcı ve çok çarpıcı anlatım tarzları içinde resim gibi tablolaştırarak Arapça dile getirmek için mutlaka edip olmak gerekmez. Bu dilden iyi nasip almış olanlar vasat bir konuşma ya da bir yazı parçasıyla da dinleyicilerini ve okuyucularını mest edebilirler. Elbette ki her dilin ustaları vardır ve Türkçeyi de çok güzel kullananlar bulunur. Fakat Arapçadaki çarpıcılığı Türkçede yansıtmak kolay değildir.

İşte Arapçanın, Türk insanı tarafından bir dil, bir iletişim aracı olarak şimdilere dek algılanamamış olmasının temelinde bu nedenler bulunmaktadır.

TÜRKİYE'DE ARAPÇA ÖĞRETEN KURUM VE KURULUŞLAR VE BU MERKEZLERİN MAHİYETİ

Türkiye'de sözde Arapça öğretim yaptıran birçok «**legal**» ve «**illegal**» merkezler vardır. Bunlar, **İmam-Hatip Okulları**, **İlâhiyat Fakülteleri**, **Arap Filolojisi**, Tarikatçılara ait **Kur'ân Kursları** ve **medreselerdir**. Bu odakların hiç birinde Arapça öğrenmek mümkün değildir. Sebepleri gayet açıktır; özet olarak şöyle ifade edilebilir: Bu odaklardan devlete ait olanlar, görevleri icabı zaten öğrenciye Arapçayı bir yaşam dili olarak öğretmemek için ne gerekiyorsa onu yapmak zorundadırlar. Çünkü bu kurumlar, esasen Böyle bir rol için yapılandırılmışlardır.

Tarikatçılara ait Kur'ân Kurslarına ve medreselere gelince bunlar, amaçlarında samimi bile olsalar, Arapçayı öğrenciye öğretebilecek hiçbir elemana sahip değildirler. Nitekim bu kurs ve medreselerde Arapça konuşabilen, Arapça bir makale, bir mektup, hatta zorunlu ihtiyaçlarını belirten birkaç satır yazmayı başaracak bir tek hoca bile yoktur. Bu çarpıcı gerçek, ciddi araştırmalarla tespit edilmiştir. Nitekim, Ortadoğu ile ticari ilişkileri bulunan Türk firmaları, Çalıştırdıkları «**Arapça bilen**» elemanlarının hiç birini bu kaynaklardan seçmemektedirler. Çünkü yukarıda adları sayılan odaklarca sözde yetiştirilmiş olan kişiler, ne ticarî sektörlerde

çalışabilecek niteliktedirler, ne de zaten muhataplarla iletişim kurabilecek bir Arapça bilgisine sahiptirler. Üstelik yıllarca ilâhiyât, medrese ve kurslarda sözde okumuş olanlar ancak **«hoca»** diye bilinen ve mistik işlerle uğraşan fanatik tiplerdir. Bunlar sanat, ticaret, ekonomi, üretim, seyahat, turizm ve kültürel faaliyetler gibi yaşamın aktif alanlarından uzaktırlar. Ömürlerinin hemen tamamı ibadethanelerde, tekke ve benzeri yerlerde, ev sohbetlerinde ve mezarlıklarda geçmektedir. Devlet bile, Arapça tercüme elemanlarını, Uzun yıllar Mısır'da okumuş, ancak kendini iyi yetiştirebilmiş olanlar arasından seçer. Örneğin Devlet tercümanı olan **Ahmet Kocaer** bunlardan biridir.

Türkiye'de Arapça öğrenmek isteyen gençler, yukarıda çok özet olarak çizilen manzardan önemli mesajlar almalıdırlar, dersler çıkarmalıdırlar. Bu cümleden olarak şu kurallara uymaya çalışmalıdırlar.

Her şeyden önce Arapçayı, ana dil olarak konuşan ve bütün öğrenimini bu dille yapmış bulunan formasyon almış, *-öğretme ve eğitime yeteneği yüksek-* birinden ders almalıdırlar. **«Falanca medrese hocası»**, **«filanca ilâhiyat profesörü»**, **«Arapça lügat yazarı»**, ya da başka bir unvan ve nitelikte reklâmı yapıla gelen ancak Arapçayı **«yaşam dili»** olarak konuşamayan birilerinden ders almak, yıllar sonra büyük bir hayal kırıklığına neden olacaktır!

Bu nokta ile ilgili olarak bilinmesi gereken birçok husus daha vardır ki bunlardan biri de şudur: Bir yabancı dili sadece okulda, fakültede, dershanede, medresede ya da kursta öğrenmek mümkün değildir. Üstelik o dili, eğer onu konuşamayan birinden öğrenmek istiyorsanız, bu hiçbir zaman mümkün olmayacaktır. Bir yabancı dili gerçek anlamda öğrenmek isteyenler (*hele öğretmek amacıyla öğrenmek isteyenler*), mutlak surette o dili ana dil olarak konuşanlarla düşüp kalkmalıdırlar. Bu iş için yabancı bir ülkeye gitmeye de gerek olmayabilir. Yeter ki o dili konuşan bir, ya da birkaç kişiyi bulup onlarla sık sık diyalog kurmak mümkün olabilsin. Ama bu fırsatı, daima öğrenci kollamalıdır ve elde ettiği zaman da onu çok iyi değerlendirmelidir; böyle bir fırsatın çok nadir bulunduğu bilincinde olmalıdır. Dolayısıyla da hocasından çok kendisinin özverili olması gerektiğine baştan inanmalıdır. Eğer bu şekilde akılcı davranabilirse öğrenci, hocasından azami derecede yararlanabilir. Aksine eğer ayrıntılarla uğraşır, hele hocasını uğraştırırsa, ya da fedakârlığı daha çok hocasından beklerse, hocasının zamanını ve enerjisini zorlayacağından, onu yıpratacağından, amacına ulaşamayabilir! Öğrencinin hocasını sömürmesi kadar ortamı bozan bir sebep yoktur. Zeki öğrenci, hocasını yormadan, onu usandırmadan, verdiği bilgileri çarpıtmadan ve onu ticaret metai haline getirmeden en küçük fırsatı bile değerlendiren başarılı ilim yolcusudur.

ARAPÇA ÖĞRETİMİNDE SİSTEM SORUNLARI

Öğrencinin dikkat edeceği en önemli noktaların başında sistem gelmektedir. Öğrenci bilimsel sistemi arayıp bulmalıdır. Asırlarca işe yaramamış, insanların ömrünü tüketmiş, toplumun gerilemesine sebep olmuş, onları fanatizmin karanlığı içine itmiş *-sözde-* öğretim ve eğitim şekillerinden son derece uzak olmalıdır. Özellikle bugün lâikçilerle tarikatçılar arasında kıyasıya kavga konusu olan medrese ve kurs tedrisat şekilleriyle ilim tahsil etmek, aydınlanmak, Yüce Kur'ânı anlayabilmek mümkün değildir. Hele vahyin dilini öğrenmek asla mümkün değildir. Tarikatçıların propagandalarına kapılarak, onların oluşturduğu kuru kalabalıklara değer verme gafletinde bulunarak, onların tedrisat şekillerini kabullenmek yıllar sonra telâfisi mümkün olmayan bir ömür kaybına neden olur! Nitekim 650 yıl boyunca okutulan beş on tane Arap dil gramer kitabından başka

hiçbir sermayeleri yoktur. (**Bina, Maksut, Avamil, İzhar, Kafiye ve Mollacami**) adı altında okuttukları birkaç kitabın adını Araplar bile bilmemektedir. Bu kitapların içerikleri ve teknik yönleri de bilimsel ölçülerden son derece uzaktır. Çoğunun yazarı da hem zaten Arap olmadıkları için, hem de bu kitaplar yüzyıllar önce yazılmış bulundukları için bugün hiçbir işe yaramadıkları gibi zararları bile vardır.

Nitekim bu yüzdendir ki Arapça «**Nasara**» fiili, yaklaşık 600 yıllık Osmanlı tarihi boyunca hep «**yardım etti bir er kişi geçmiş zamanda**» diye çok yanlış ve çok ilkel bir ifade ile sözde Türkçeye çevrilmiştir! Oysa bu fiilin anlamı asla «**yardım etti**» değil, bilakis «**destekledi**» demektir. İkisinin arasında çok büyük fark vardır. Çünkü hiçbir Arap örneğin; «**bana yardım et, şu koliyi kaldıralım**» demek için, kesinlikle «**unsurnî, nerfau hazihi'l-Ulbe**» demez. Ve çünkü bu cümle, gerçekte: «**beni destekle, şu koliyi kaldıralım**» demektir ki Türkçede de böyle bir cümle ile hitap etmek mantıklı değildir. Ne var ki tarih boyunca hiçbir Türk hocası, bunun ve benzeri yüzlerce hatanın farkında olamamıştır! Çünkü onlar da «Arapçayı», sözde Arapça öğreten, fakat hiç Arapça konuşamayanlardan ders almışlardır!

Bütün bu tuhaflıkların, bugün Arapça öğrenmek isteyen gençler tarafından bilinmiyor olması çok büyük bir talihsizliktir. Nitekim bu yüzdendir ki yıllarını büyük bir samimiyet ve aşkla bir medrese veya kursun köhne ve ilkel duvarları arasında geçiren binlerce öğrenci bu ülkede, sözde Kur'an'ın dilini öğrenmek istemektedir, fakat asla onu öğrenememektedir. Bu durumun daha sonra farkında olanlar, ya çok büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak içlerine kapanır, bunalım geçirirler; (*Çünkü bunların hemen tamamı herhangi bir alanı doldurabilecek nitelikli birer eleman olarak yetişemedikleri için işsiz güçsüz kalırlar. Bunun sonucu olarak da ya gidip bir terör örgütüne yamanarak kendilerini tatmin etmeye çalışırlar*), ya da bunun suçunu İslâm'da gördükleri için azılı birer İslâm düşmanı haline dönüşürler. Bu ikinci kategoriye girenler sayı olarak her ne kadar çok az iseler de, ne yapıp yapar, bu kez (*sözde çağdaş diye bildikleri*) laikçi eğitim sistemiyle kendilerini yetiştirip tam anlamıyla İslâm'a, ilme ve evrensel düşünceye karşı birer militan olarak putçu kadrolarda yerlerini alırlar. Günümüz Türkiye'sinde **akademisyen, gazeteci, yazar, hukukçu, sosyolog ve ekonomist** olarak İslâm'a karşı savaş veren epeyce **medrese kökenli** ya da **İmam-Hatipli** insan vardır. Bu ilginç durumun nedeni ise, hiç kuşkusuz Türkiye'de, Arapça öğretiminde izlenen sistemsizliktir ve ilkel uygulamalardır.

Şu halde öğrenci eğer gerçekten Arapça öğrenmek istiyorsa ve amacında samimi ise özellikle iki noktaya çok dikkat etmelidir.

Birincisi; ders alacağı hocanın bilgi düzeyi, formasyonu ve Arapçayı ana dil olarak konuşup konuşmadığı hususudur. Ayrıca hocanın kültür düzeyi de çok önemlidir. Sırf kuralları ezberlemiş, canlı bir ansiklopedi haline gelmiş ama, edebiyattan, sanattan, aktüaliteden, spordan ve geniş bir genel kültürden yoksun olan hoca, öğrenciye elbette ki yararlı olamaz. Zengin bir terminoloji bilgisine, hayat, eşya ve olaylar hakkında çok yönlü bakış açılarına ve üstün bir anlatım yeteneğine sahip bulunmayan böyle standart bir hoca tipi bile, her ne kadar bir İlâhiyat profesöründen, bir Nurcu veya tarikatçı hocadan çok daha yararlı ise de, öğrenci, geniş bir bilgi ve kültür birikiminin yanı sıra, Arapçayı ana dil olarak kullanan hocayı mutlak surette tercih etmelidir.

Öğrencinin bu tercihi bilinçli olarak yapabilmesi bakımından onun şu gerçeği önceden bilmesinde yarar vardır: İlâhiyatçı ve İmam-Hatip kökenli hiçbir hoca, *-gerek Türkiye'de, gerekse Türkiye'nin dışında zaman zaman düzenlenen milletlerarası İslâmî forumların hiç birinde-* tebliğini Arapça sunabilecek bilgiye sahip değildir. Bunu şimdiye kadar eğer denemeyi göze alan biri çıkmış ise o, mutlak surette tebliğini erbab birine önceden tercüme ettirmiş, defalarca okuyarak prova yapmış ve kürsüde sadece elindeki yazıyı okumakla rolünü yerine getirmiştir!

İkinci nokta ise sistemdir. Yakın geçmişte seminerlerimize katılan değerli gençlere hediye ettiğimiz 4 kitapçığın önsözlerinde anlattıklarımızı burada biraz özetleyerek tekrarlamakta yarar görüyoruz.

Yabancı dil öğretim sistemi ile ilgili olarak çok şey söylenebilir. Nitekim bu konu üzerine kapsamlı çalışmalar yapılmış, kitaplar yazılmıştır. Bunlara ek olarak zaman zaman yeni düşünceler yeni teoriler ortaya atılmakta,

ilim adamları tarafından seminerler ve konferanslar verilerek gençler bilinçlendirilmektedir. Ülkemizde Arapça öğrenen gençlerin de bu konuda bilgilendirilmesi ve bilinçlendirilmesi gerekir. Ne yazık ki Batı dillerinin öğretimi konusunda gayretler çok yoğun olmasına rağmen, Arapçanın modern sistemlerle öğretilmesine ilişkin olarak Türkiye’de hemen hiçbir çalışma yapılmamakta, hatta yapılamamaktadır. Çünkü İslâm’a karşı önyargılı olan şahıs ve çevreler, ilginçtir ki Arapçayı bu konuda önemli bir bahane olarak görüyor ve onu her fırsatta kullanıyorlar. Türkiye’de Arapçanın önündeki engeller konusunda bu bahanenin nasıl ele alındığı ve nasıl işletildiği hakkında, yeri gelince aşağıda bir nebze bilgi verilecektir. Ancak burada özellikle Arapça öğretim sistemi üzerinde biraz durmak gerekir.

Doğrusu, Türkiye’de herhangi bir yabancı dili öğrenmek kolay değildir. Özellikle sistem söz konusu olduğunda sıkıntı daha da artmaktadır. Çünkü genç öğrenci, haklı olarak sistemler arasındaki farkları esasen bilmemektedir. Doğal olarak onun, isabetli düşünen bir kılavuza ihtiyacı vardır. Ne yazık ki bu konuda kendisine öncülük edebilecek biri ile ancak tevafukla karşılaşabilmektedir.

Dolayısıyla değerli gençlere ilk önce şu uyarıda bulunmak yararlı olur: Arapçayı kolay öğrenebilmek için Türkiyeli öğrencinin bu konuda şimdiye kadar görüp duyduğu hemen her şeyi yeniden gözden geçirmesi ön koşuldur. Çünkü bu şeylerin hemen tamamı yanlıştır.

Örneğin önce gramerden başlamak yanlıştır. Yüzyıllardır Türkiye’de bu yanlışlık üzerinde ısrar edilmiştir. Dolayısıyladır ki ne Osmanlı döneminde, ne de cumhuriyet döneminde Arapçayı bir konuşma ve yazı dili olarak öğrenebilmiş hemen hiç kimse yoktur. Son Şeyhülislâm **Mustafa Sabri Efendi**’nin yardımcısı **Zahid El-Kevserî**, Arapçayı her ne kadar yazıda başarılı olarak kullanabilmiş ise de konuşma dili olarak onu kullanamamıştır. Bunun eleştirisini **Zirikli**’nin **El-A’lâm**’ında bulabilirsiniz.

Şu noktayı da bilhassa vurgulamak gerekir ki, Arapçayı bir yaşam dili olarak konuşmayan, *-daha doğrusu konuşamayan-*, bir hocadan bu dili öğrenmeye kalkışmak çok daha büyük bir yanlıştır. İlginçtir ki özellikle bu iki yanlışta hep ısrar edilmiştir, halen de ısrar edilmektedir. Günümüzde binlerce öğrenci **Kur’ân Kurslarında**, **İmam-Hatip Liselerinde**, **İlâhiyat** ve **Filoloji fakültelerinde** sözde Arapça öğrenmeye çalışmaktadırlar ve tabiatıyla onu bir türlü öğrenememektedirler. Çünkü bu sayılan yerlerin hiç birinde aslında Arapça öğretilmemektedir. Buralarda yalnızca Arap dil gramer kuralları ezberletilmektedir! Oysa, örneğin **İstanbul**, **Marmara**, **Boğaziçi Ortadoğu**, **Hacettepe** ve **Bilkent Üniversitelerinde** İngilizce ve öbür Avrupa dilleri, bilimsel sistemlerle öğretilmektedir. Meselenin vahim yanı ise devletin ve iktidarların bu durumu biliyor olmasıdır!

Aslında hem modern sistemle (**Batı dillerini**) öğreten üniversiteler, hem de öğrencilere (**Arapçanın sırf gramerini okutan**) bütün ilâhiyat fakülteleri devlete ait kurumlardır. Buna rağmen Türkiye’nin hemen bütün üniversitelerinde modern sistemler uygulanarak Batı dilleri özenle öğretilirken, ilâhiyât fakültelerinde Arapçayı adeta öğretmemek için büyük engeller konmuştur. Bu tutum ise iktidarları yönlendiren **«Balkanlılar polit Büro»**’nun niyetini açıkça ortaya koymaktadır!

Tuhaftır ki sözde Arapça öğretenler, bu çelişkileri bilmezlikten veya görmezden gelmekte ve yukarıda sözü edilen yanlışlar üzerinde her şeye rağmen ısrar etmektedirler. Bu yanlışların açtığı sorunlar ise sanıldığından çok daha büyüktür. Onun için Arapça öğrenmek durumunda olan her öğrenci, her şeyden önce bu büyük yanlışın farkına varabilmeli, emsallerini bu konuda uyarmalı ve bu yanlışların düzeltilmesinde akılcı stratejiler kullanarak bilimsel sistemlerin bir an önce hayata geçirilmesine yardımcı olmalıdır.

Bu stratejilerin en önemlisi, öğretmenlerin, derste yalnızca Arapça konuşmasını sağlamaktır. Eğer öğrenciler, Arapça dersi veren hocalarına örneğin, toplu şekilde ve ısrarla:

- Hocam, derste Türkçe konuşmanızı istemiyoruz. Bize, lütfen öğretmekte olduğunuz dille hitap ediniz. Çünkü bir yabancı dilin ancak bu şekilde öğrenilebileceğini, aksinin ise mümkün olmadığını kesin şekilde tespit ettik; nitekim İngilizce, Fransızca ve Almanca gibi diller bu şekilde öğretiliyor ve

öğreniliyor. diye hocalarına ve okul yönetimlerine uyarıda bulunur ve bunda ısrarlı olurlarsa, sorun kısa zamanda çözülebilir. Çünkü sözde Arapça öğreten hocalar, bu ısrarlı istekler karşısında mahcup olacak ve sonunda Arapça bilmediklerini itiraf etmek zorunda kalacaklardır. Evet bunu itiraf etmek zorundadırlar. Çünkü eğer gidip *-sözde Arapça bildiğini ileri süren-* bir ilâhiyat profesörüne örneğin;

- Hocam, **«iki kere iki dört eder»** cümlesini lütfen Arapçaya çevirir misiniz? diye bir soru yöneltecek olursanız onun, bu çok basit cümleyi bile çevirmekten nasıl aciz kaldığını bizzat gözlerinizle göreceksiniz! Türkiye’de, sözde topluma İslâm’ı öğretmek üzere eleman yetiştiren, bu şahısların Arapça bilgisi hakkındaki gerçekler işte bu kadar açıktır ve güçlü kanıtlara dayanmaktadır.

Nitekim bu nedenledir ki çok nadir olmakla birlikte, Türkiye’de bir yayın organında Arapça bir makale yayınlanmak istense, böyle bir yazıyı Arapçaya tercüme edebilecek bir tek ilâhiyat profesörü bulunmamaktadır! Bunun canlı örneği olarak **Kudüs Dergisi**’ni gösterebiliriz. Araplara hitap etmesine ve yazarları arasında, Üstelik **Mardinli** bir ilâhiyat profesörünün bulunmasına rağmen, bu dergide yayınlanan Arapça yazılar, gerçek anlamda Arapça bilen birine tercüme ettirilmektedir! Yani bu dergi ve benzerlerinde yazarların hiç biri, Arapçayı bir yazı ve konuşma dili olarak kullanamamaktadır!

Onun için şunu tekrar etmekte yarar vardır: Gerek **İmam-Hatip Liselerinde**, gerek **İlâhiyat Fakültelerinde**, gerek **Kur’ân Kurslarında** ve gerekse **medreselerde**, sözde Arapça öğrenen gençler eğer hocalarını Arapça konuşmaya zorlarsa onların bir gün pes ederek bu yanıltan geri adım atmak mecburiyetinde kalacaklarına kesinlikle inanmalıdır. Bu ise öğrencilerin ilk zaferi olacaktır. Bu aşamadan sonra öğrenci, hiç değilse Bu dilin gerçek anlamda öğretildiği merkezlere yönelme zorunluluğunu hissedecektir.

Arapça öğrenmede atılacak ilk ciddi adım budur. Eğer bu öneri Türkiye’de öğrenci çevrelerinde yankı bulacak olursa onun, eğitimde önemli bir devrimin gerçekleşmesini sağlayacağı günlerin hiç de uzak olmadığına inanmak gerekir! Şu halde Arapça da dahil, herhangi bir yabancı dili öğrenebilmek için mutlak surette **o dili hatasız konuşan ve onu bir yaşam dili olarak kullanan, aynı zamanda gramer ve edebiyat kurallarını da çok iyi bilen** aydın ve öğretmenlik formasyonuna sahip birinden eğitim almak gerekir. Bu hayırlı tavsiyeyi ciddiye alarak, aşağıda açıklanacak kurallara göre adımlarını atan öğrenciler elbette ki Arapçayı kolayca öğrenebileceklerdir.

Bir yabancı dili en kolay biçimde ve en kısa zamanda öğrenebilmenin yolu bilimsellikten geçer. Uzmanların bu konuda şimdiye kadar saptadığı gerçeklerin özü ise şudur:

- Yabancı dili öğreten kişinin, o dili kesinlikle yazılı ve sözlü anlatımda hatasız, güncel ve akıcı şekilde kullanıyor olması gerekir.
- Yabancı dil, *-sıfır yaştaki bebeğin, yaklaşık yedi yaşına gelinceye kadar annesi, babası ve çevresi tarafından-* ona öğretilen ana dilinin fitrî yöntemiyle verilmelidir. Yani dersler, yaşamın her alanından konusunu *-dengeli ve serpiştirilmiş olarak-* alan bir çeşitlilik içinde verilmelidir.
- Öğrencinin derse, sıcak ve seri diyaloglarla katılımı sağlanmalı; uygulama sırasında öğrenci sırf dinleyici, sırf okuyucu veya sırf yazıcı olarak kalmamalıdır.
- Öğrenciye, ders konusunun kapsadığı olaylar, görsel ve duyuşsal olarak elverdikçe yaşatılmalıdır. Bunun için çeşitli materyal ve bol resimli kitaplar kullanılmalı, laboratuvarında uygulamalar yapılmalı, ayrıca kısa aralıklarla öğrenciler gerek şehir içinde, gerekse şehir dışında geziye çıkartılarak çevre ve olaylar üzerinde (sırf Arapça konuşmak suretiyle) onlara bilgi verilmeli ve diyalog kurulmalıdır. Bu şekilde öğrencinin kulak alışkanlığı sağlanmalıdır.

Ancak bu gibi uygulamalar için Türkiye’de bugün ne yasalar, ne de zihniyet müsaittir. Grup halindeki öğrencileriyle örneğin bir parkta ya da bir müzede Arapça konuşmayı göze alabilen bir öğretmenin, nelerle

karşılaşılabileceğini tahmin etmek güç değildir. Dolayısıyla Türkiye’de uygarlaşma ve İslâmlaşma ortamı doğmadan bir öğretmenin bu tür bir uygulamaya girişmesi elbette ki risklidir.

Oysa, yabancı dil öğretiminde bugün ilim otoriteleri tarafından öngörülen ve gittikçe yaygınlaşan üç önemli uygulama vardır. Bu üç noktadaki tavsiyeler şöyledir:

- a) Gramer ve edebiyat bilgileri, günlük konuşmalara serpiştirilmiş olarak öğrenciye verilmelidir.
- b) Öğretimde kolaydan zora, yakından uzağa, basitten bileşiğe doğru bir açılım yelpazesi izlenerek konular işlenmelidir.
- c) Çağdaş normlara uygun olarak; *-Tarih, coğrafya, biyoloji, sağlık, psikoloji, matematik, geometri, ekonomi, ticaret, din, felsefe, sosyoloji ve mantık gibi temel bilimler başta olmak üzere-*, ahlâk, temizlik, çevre, *seyahat, turizm, bilgisayar*, küreselleşme, feminizm, afetler, savaşlar, teknoloji, uygarlık, uzay, zaman, enerji, büyü, spor, sanat ve müzik gibi genel kültür konularına kadar akla gelebilecek hayat gerçekleri bu derslerde işlenmelidir. Öğrenci, Ana dilde orta öğretim sıralarından geçmiş ve hatta yüksek öğrenim görmüş olsa bile bu derslerin konuları (*Arapça öğretilirken*) ilkökul düzeylerine indirgenerek verilmelidir. Bundan amaç, öğrenciye Arapça öğretirken konuları temelden ele almak ve onun, her meselede düşüncelerini bu dille biraz ifade edebilmesini sağlamaktır.

Ancak bu münasebetle bir uyarıda bulunmak yararlı olacaktır. Bilindiği üzere dil eğitimi konusunda tarikatçıların en çok karşı oldukları iki şey vardır:

Bunların birincisi; **Tarih, Coğrafya, matematik, geometri, fizik, kimya, biyoloji ve Astronomi** gibi bütün pozitif bilimlerdir. Tarikatçılar, **Arap dil grameri** ile (*formalite gereği*) **akaid, fıkıh, hadis ve tefsir** gibi **İslâmiyâtın ve mistisizmin** dışında herhangi bir bilim dalında (*özellikle kültürel konularda*), eğitim verenlere şiddetle karşıdırlar.

Onların karşı oldukları ikinci şey de **öğrenciye Arapçayı konuşma ve yazı dili olarak öğretmektir**. Dolayısıyla eğer hoca, (*gramer kurallarını ezberletme dışında*) öğrenciye, Arapçayı *-pratiğe yönelik bir sistemle-* öğretmeye kalkışacak olursa, *-büyük ihtimalle, lâikçilerden kendisine yönelebilecek tehlikelerden önce-* tarikatçıların birinci derecede hedefi haline gelebilir!

Yabancı dil eğitiminde titizlikle uyulması gereken önemli ilkelerden biri de öğretmenin, öğrencileriyle diyalogunu ana dilde sürdürmemesidir. Sadece (*sık olmamak koşuluyla*) Türkçe cümleleri onlara dikte ettirirken ancak Türkçeyi kullanmalıdır. Öğretmenin, her derse girerken önce beş dakika kadar, işleyeceği konu ile ilgili bir konuşma yapması çok yararlı olur. Ancak bu konuşma tamamen Arapça olmalıdır. Çeviri işlemi sırasında da öğretmen, öğrencileriyle diyalog halinde olmalı, zamanını çok ekonomik kullanmalıdır. Çeviri sırasında duruma göre alternatif cümlelerin yanı sıra, deyimse kalıpları, eş anlamlıları ve zıtları da sunmalı, öğrencinin zengin bir anlatım gücü kazanabilmesi için çeşitli bilgileri ona Arapça olarak vermelidir.

Yabancı dil öğretiminde en önemli nokta yabancı dil ile ana dil arasındaki mantık farklarıdır. Unutulmamalıdır ki her dilin kendine göre lengüistik özellikleri, belli bir karakteri ve mantığı vardır. Özellikle çeviri sırasında çok daha belirgin bir şekilde ortaya çıkan bu mantık ve karakter farklarından dolayı çeviri yapan öğrenci büyük sıkıntılar çeker.

Edatların kullanımı da çok önemlidir. Arapçada genellikle fiillerin çoğundan sonra gelen edatlar, her fiile göre farklıdır. Bunlar ancak çok okuyarak ve çok yazarak belleğe yerleştirilebilirler. Dolayısıyla öğrenci, ders olarak incelediği metni defalarca okuyup birkaç kez de yazmalıdır. Yabancı dil öğreten hocanın işte bu konuda derin bilgi ve birikime sahip bulunması gerekir. Yoksa yabancı dilin deyim ve özel tabirlerini öğrencisine aktaramaz. Bu yüzden de öğrenci, ne kadar emek verirse versin o dili hakıyla öğrenemez!

Arapça öğrenirken öğrencilerin, olağanüstü bir dikkatle önem vermeleri gereken bir nokta da aksandır. Yani Arapça kelimeleri, bir Arap gibi seslendirmektir. Harflerin gerek ağızdaki, gerekse hançeredeki belli mahreçlerden çıkarılması son derece önem taşır. Bu ilgiyle öğrencileri bir noktada uyarmak yararlı olacaktır. O da şudur: Arapçada (ü) sesi yoktur. Örneğin (**kitaplar**) demek olan (**kutub**) kelimesinin (**Kütüb**) ya da (**kütüp**) olarak seslendirilmesi çok yanlış ve büyük bir kusurdur. Bir Arapla konuşurken kelimayı böyle seslendirmek yanlış anlamalara da yol açabilir; muhatap olan Arap, kelimayı anlamayabilir. Eğer anlarsa, bu kez konuşan kişi gülünç duruma düşer.

İslâm'a mensup milletler arasında özellikle (**Tecwîd**) kurallarına çok önem vermekle ünlü olan Türklerin *-hele Kur'ân okurken-* bu sesi kullanmaları çok düşündürücüdür. Bunun, bir dereceye kadar *-Kur'ân eğitimi görmemiş kimseler için-* Türkçenin karakterinden kaynaklandığını kabul etmek mümkün ise de, özellikle (**Tecwid**) talimi görmüş kimselerin bu sesi çıkarmada ısrar etmesi bir talihsizliktir! Çünkü yapılmış bazı araştırmalar sonunda, **-sözde arabizme karşı misilleme anlamında bu yanlışta bilinçli olarak ısrar edildiği-** anlaşılmıştır! Kur'ân-ı Kerim'e, hiç değilse okurken bu kadarlık bir değişiklik Türkiye özgü bir özellik kazandırma kompleksi olarak ortaya çıkan bu sorun, yanlış yoldaki insanları tatmin etse bile Kur'ân'ın özgün vasıflarına aykırıdır ve her zaman tepki görecektir! Üzüntü ile belirtmek gerekir ki Türkiye'de kimlik bunalımının belirtileri bu tehlikeli boyutlara dayanmıştır!

Sistem hakkında fikir ortaya koyarken hiç unutmamalıyız ki bugün, dünyanın her yerinde bir sistemler savaşı yaşanmaktadır. Devletler, Partiler, gruplar, cemiyetler, örgütler ve şirketler hep kendi alanlarında yeni bir sistem bulup onunla daha çok açılmak, daha çok kazanmak, daha çok ilerlemek, tutunmak ve ünlenmek isterler. Durum içeride de böyledir. Ancak rekabetin meşruluğu elbette ki genele yararı ile ölçülebilir. Amaçlarının gereği olarak, kendi çıkarlarını geneline tercih edenler için sistem, her şeyden önce ticaridir. Ancak eğitim ve öğretim alanları için düşünülen sistemlerin her şeyden önce insanî olması lâzımdır. Ne var ki bu da yetmez. Sistemin aynı zamanda çağdaş ve verimli olması da gerekir.

Eğitim ve öğretim alanında gerek birçok araştırma merkezi, gerekse bağımsız araştırmacılar çok yönlü olarak çalışmaktadırlar. Bütün bu çalışmalardan amaç; genç insanın, bilgi kaynaklarına en hızlı biçimde ulaşabilmesini ve isteğini rahat ve akıcı biçimde dile getirebilecek yetenekler kazanmasını sağlamaktır; ona, bu imkânları kullanabilecek bol anahtarlar sunmaktır. Bu anahtarların en güçlülerinden biri de dildir. Bilgi edinmek, mevcut bilgileri gerektiğinde artırmak, gerektiğinde de yenilemek, onları başkalarına aktarmak, doğru bilgi ve kültürü yaygınlaştırmak, bu suretle bilgi toplumunun yapılanmasına katkıda bulunmak ve sonuç itibarıyla de insanlık alemi için hayatı kolaylaştırmak dile mümkündür. Tabir yerinde ise dil, anahtarların en değerlisi ve bilgi hazinelerinin en değerli anahtarıdır. Bu anahtarın en kalitelisini edinmiş olan insanlar, hayatları boyunca gittikleri her yerde saygı ile karşılanmışlardır. Daha sonra üzerinde gerektiği kadar durulacağı üzere önce ana dili ondan sonra da geçerli ve yaygın dünya dillerinden birkaçını çok iyi bilmek, kendini keşfedebilmiş, insana ve insanlığa gerçekten yararlı hizmetler yapmak isteyen her ferdin ideali olmalıdır. Bu ise eğitim, öğretim ve öğrenim için en doğru sistemleri bulup uygulamakla olur.

Bu nedenle Arapça öğrencisi, en birikimli ve en başarılı hocayı, en uygun ders ortamını ve en ileri öğretim sistemini daima aramalıdır. Bunu, gerekirse yetkin ve malumat sahibi rehberler ve araştırmacılar yardımıyla yapmalıdır. Özellikle, ilginç bir sosyal dokuya sahip bulunan Türkiye gibi bir ülkede öğrenci, bu araştırmasını çok daha dikkatli yapmalıdır. Çünkü bu ülkede, **Sünni-Alevi, sağcı-solcu, Zengin-yoksul**, her kesim, kendi tercihi göre kapalı muhitinde yandaşlarıyla anlaşarak bir şekilde resmi eğitimin dışında başka bir sistemi daha uygulamaya çalışmaktadır! Bu da resmi eğitimin hiçbir kesimi tatmin etmediği sonucunu doğurduğuna göre, hele yabancı dil gibi duyarlı ve çok önemli bir konuda statükodan medet beklemek abesle iştigal olur.

Sadece yabancı dille sınırlı değil, istisnasız, eğitimin her alanında uygulanabilecek çağlarüstü evrensel tek sistem İslâm'ın getirdiği sistemdir. Bu sistem bizzat Hz. Peygamber (s) tarafından uygulanmış, bu sistemle dünyanın en bilgili, en kültürlü, en adil, en dürüst, en çalışkan, en temiz, en şefkatli, en cesur ve en coşkulu üç kuşağı olan **«ashâb», «tabiîn»** ve **«tebe-i tabiîn»** işte bu sistemle yetiştirilmiştir.

Bu çağlarüstü evrensel sistemin üç dinamiği vardır:

- a) **تَكْلِيم** : **Teklîm** : Diyalog sistemi,
- b) **تَحَاوُر** : **Tehâwur** : Tiyatral sistem
- c) **خِطَاب** : **Khitâb**: Konferans sistemi.

Günümüzde uygar dünya işte bu üç sistemi benimsemiş bulunmaktadır. Bunlar, İslâm literatüründen batı terminolojisine: **a) Dialogue System; b) Theatrical System; c) Conference System** şeklinde geçmiştir.

Gerçekten de İslâm tarihi, özellikle siyer tarihi araştırıldığında Hz. Peygamber (s)'in daima ashabına irticalî olarak hitap ettiği görülür. Ashabı da aynen bu şekilde davranmış, oldukça bilgili yetiştikleri için, herhangi bir kaynağa, bir yazıya bir taslağa hiçbir zaman ihtiyaç duymadan konuşmuş, bilgi alışverişinde bulunmuşlardır. **Hz. Ebubekr'in, Hz. Ömer'in** ve özellikle **Nehcu'l-Belağa** adlı kitapta derlenmiş bulunan **Hz. Ali'nin** irticali konuşmaları, yüksek edebi değere sahip çarpıcı belgeler olarak bu güne intikal etmişlerdir. Oysa günümüzde ve toplumumuzda, değil eğitimciler, sözde on yıllarca tahsil görmüş, geniş kültür almış, ihtisas sahibi olmuş (?) ve devletin en üst kademelerine kadar tırmanmış siyasetçiler ve politikacılar bile önceden bir şeyler çizikleyip ellerine almadan Türkçe gibi çok basit bir ana dilde bile isteklerini rahatça ifade edememekteyler. Çünkü yoz ve yavan laikçi eğitim çarkının, bugünün Türkiyeli insanına sunabileceği bir sistem yoktur.

ARAPÇANIN ÖNÜNDEKİ ENGELLER

Engel deyip hemen geçmemek lâzımdır. İnsanı, sevdiği şeylerden mahrum bırakan nice değerli ve yaşamsal amaçların gerçekleşmemesinde rolü ve etkileri bulunan, programları aksatan şeylerin hepsine engel diyoruz. Türkiyeli, yabancı dil öğrencisinin Arapça öğrenmesine set çeken, bu uğurda onun, candan ve içten beslediği niyetleri –*bütün imkânlarını seferber ederek*- harcadığı çabaları boşa çıkaran birçok engel vardır.

Engel kavramına determinist bir bakışla yaklaşmak gerekir. Bir amacın gerçekleşmesini önleyen her şey engeldir. Onun için bunları, direkt ve dolaylı diye birbirinden kalın çizgilerle ayırmak, pragmatik açıdan doğru değildir. Dolayısıyla sizinle hedeflerinizin arasına giren her şey (*bir ayrıntı bile olsa*) eğer amacınızı gerçekleştirememiş olmanızda rol oynamışsa, elbette ki sonuç itibarıyla o, önünüze çıkmış, hızınızı kesmiş ve maksadınıza ulaşmanızı imkânsızlaştırmış bulunan engellerden biridir.

Örneğin ilerleyen sayfalarda, üzerinde bir nebze duracağımız (**bilgisizlik**), işte böyle bir engeldir. Bilgisizlik, aynı zamanda (**ırkçılık** başta olmak üzere, **lâikçilik**, **tarikatçılık** ve **kökten putçuluk** gibi) birçok marjinal akımların, sapkın eğilim ve tutumların doğmasında da etkisi bulunan çok yönlü bir engeldir. Hayırlı birçok hedefin de aynı zamanda önüne çıkan bilgisizliğin, Türkiye'de Arapçanın önüne nasıl bir engel olarak çıktığını aşağıda çarpıcı örnekler ışığında ibretle okuyacaksınız.

Aslında Arapçanın ülkemizde gerek öğretildiği ve öğrenildiği şartlar, gerekse konuya ilişkin öbür sıkıntılar, burada anlatılacaklarla sınırlı değildir. Bu ülkede siyah kedi ve köpekleri yaklaşık yüzyıldır «**Arap, Arap!!**» diye çağıran zihniyet, hiç kuşkusuz Arapçanın önüne büyük barikatlar koymuştur. Bu tertipler, yine şüphe yok ki vaktiyle çok bilinçli olarak düşünülmüş ve yaygınlaştırılmıştır. Arap milletinin antipatik, çirkin, hatta düşman olarak toplumumuza lanse edilmiş olmasının arkasında çok yönlü amaçlar vardır. Bunların en önemlilerinden biri de Arapçaya karşı savaştır. Batının müziğinden giyim tarzına; dillerinden, düşünce ve inanışlarına kadar her şeyi uygarlık sayan egemen azınlık, Arapçaya karşı yüz yıldır sürdürdüğü savaşa hiçbir zaman ara vermemiştir. Buna rağmen Türkiye’de her yıl yüz binlerce insan –*yanlış yöntemlerle de olsa*- bu dili öğrenmek için çaba harcamaktadır, adetâ laikçi düzene direnmektedir. Bu gerçek ise toplumumuzda Arapçaya karşı, temelde iyi niyetli büyük bir kitlenin var olduğunu kanıtlamaktadır.

Şu var ki egemen azınlık tarafından çok yönlü olarak sömürülen bu geniş kitlenin hiç değilse Arapçaya ilişkin sorunlar hakkında aydınlatılması gerekir. Çünkü bu kitle şimdiye kadar hep tarikatçıların tuzaklarına düşerek Arapça ile tanışmış ve onların ilkel yöntemleri yüzünden de bu dili bir türlü öğrenememişlerdir.

Bu kitleyi bilimsel bir yaklaşımla ve «**Direct Action**» yani doğrudan sistemle Arapça öğrenmeye yönlendirmenin ön koşulu, önce soğukkanlılıkla ve uygar yollarla toplumu aydınlatmaktır. Şu anda doğrudan sistemle ve bilimsel yöntemlerle Arapça öğretimi ilâhiyat fakülteleri de dahil, Türkiye’nin hiçbir yerinde yapılmamaktadır. Çünkü bu yolların önünde büyük engeller vardır.

Türkiye’de Arapçanın ve Arapça öğrencisinin karşılaştığı sorunlar çoktur. Özellikle konuyu gündeme getirecek birinin bulunmaması bu sorunların en büyüğünü oluşturmaktadır. Bu nokta çok dikkat çekicidir.

Nitekim bugün Türkiye’de Batı dillerinin en iyi şekilde öğrenilmesi ve öğretilmesi konusunda birçok aydınlatıcı yayın bulabilirsiniz. Gerek devletin, gerekse sivil toplum kuruluşlarının katkılarıyla bu konuda çeşitli araştırmalar yapılmakta, konferanslar ve sempozyumlar düzenlenmektedir. Konu ile ilgili sorunların çözüme kavuşturulması için hazırlanmış doyurucu çalışmalar azımsanamaz. Fakat Arapça için durum tamamen farklıdır. Arapçanın önünde ne gibi engeller vardır, kim, hangi amaçlarla bu engelleri koymuştur, bunlar nasıl aşılabilir, gibi sorulara cevap bulmak bugünün Türkiye’sinde mümkün değildir.

Demek ki Arapçaya ilgi duyan insanlara Cumhuriyet tarihi boyunca öyle bir gözdağı verilmiştir ki bugün hiç kimse, Arapçanın ve Arapça öğrencisinin bu ülkede karşılaştığı sorunlar hakkında bir tek kelime bile konuşma cesaretini kendinde görememektedir! Üstelik bu amaçla yola çıkmış ve her türlü engele rağmen Arapça öğrenmek isteyen gençlerin sayısı Batı dillerinden birini öğrenmek isteyenlerin sayısından da az değildir. Türkiye’de zaman zaman darbelerle sertleşerek özgürlükleri kısıtlayan rejim, Arapça öğrencilerini daima tarikatçı kesimler arasında görmek istemiştir. Bu nedenle de Arapça öğrenmek isteyen her kes potansiyel suçlu sayılmış ve bu ülkede hak etmediği iki ayrı cezaya çarptırılmıştır:

1. Arapça öğrenmekten engellenmiş olmak,
2. Fanatik tarikatçı kesimlerle birlikte gerici olarak damgalanmış olmaktır.

Arapçanın ve Arapça öğrencisinin üzerindeki bu şiddetli baskı sırf statükocuların tavır ve politikalarıyla da sınırlı değildir. Bu noktada, üzerinde durulması gereken bir gaflet ve bir zihniyet bozukluğu da söz konusudur. Toplum, kimlerin neye niçin yasak koyduğu hakkında yeterli bilgilere sahip değildir ve bunun arayışı içinde de değildir. Dolayısıyla eğer bu sorunu irdelerken, Arapçaya doğal olarak karşı durmaları gereken insanları ve kesimleri suçlayacak olursak paradoksal bir hata yapmış oluruz. Onun için Cumhuriyet tarihi boyunca hükümetleri yöneten ve yönlendiren Makedon Yahudilerini, bu politikayı ürettikleri için suçlamak mantıklı olmaz. Onlar elbette ki kendi inanç ve ideolojilerine uygun politikalar üretmek durumundadırlar. Dolayısıyla onların bu tavır ve politikalarını adeta desteklemiş olan başka bir engeli, daha doğrusu başka engelleri aramak gerekir. Bunları sekiz ana noktada toplayabiliriz.

1. Mahalli Dillerin Yapılarından Kaynaklanan Engeller

2. Yaygın mahalli dili (yani **Türkçeyi**) çok iyi düzeylerde bilmemekten kaynaklanan engeller,
3. Bilgisizlik Engeli
4. Çarpık Zihniyetten Ve Bağnazlıktan Doğan Engeller
5. Meâlcilik Engeli
6. Irkçılık Engeli
7. Statüko Engeli
8. İllegal Baskı Engeli

Aslında bu engellerin, zincirleme olarak birbirlerini doğurdıklarını söyleyebiliriz. Şimdi de bunları teker teker açıklamaya çalışalım:

Mahalli Dillerin Yapılarından Kaynaklanan Engeller:

Bunların başında hiç kuşkusuz Türkçe gelmektedir. Çünkü Türkçe hem en yaygın, hem de resmi dildir.

Türkçe, **Ural-Altay** dilleri grubundan gösterilmektedir. Arapça ise **Sami Dilleri** grubundandır. Yani bu iki dil, temelde çok farklı kökenlerden gelmektedirler ve tabiatıyla birbirlerinden çok farklı yapı ve karakterlere sahiptirler. Bu tespit ilk bakışta, sözü edilen iki dilden birini ana dil olarak konuşan kimsenin öbür dili öğrenmekte oldukça zorluk çekeceği anlamına gelmektedir. Bu ise hatırdan asla çıkarılmaması gereken çok çarpıcı bir gerçektir. Nitekim bunun şöyle bir kanıtı da vardır: Belli bir yaştan sonra Türkçeyi merak etmiş hiçbir Arap, bu dili asla iyi düzeyde öğrenememiştir. Keza, belli bir yaştan sonra Arapça öğrenmek istemiş hemen hiçbir Türk, bu amaca, ideal düzeyde ulaşamamıştır. Bunu yalanlayabilecek hiçbir kanıt henüz yoktur! *(Bu iki dilde «bilingual» olarak yetişenler elbette ki müstesnadırlar)* İki taraf için de belki en büyük şanssızlık işte bu noktada odaklaşmaktadır. Yeri gelmişken söylemek gerekir ki bu gerçek İslâm karşıtlarını daima sevindirmiş ve onları bu fırsattan yararlanarak çeşitli komplo teorileri kurmaya sevk etmiştir.

Bu noktadaki engel, hiç kuşkusuz iki dilin yapı bakımından birbirlerine oldukça aykırı özellikler taşıyor olmasından kaynaklanmaktadır. Bu aykırılık, sözü edilen iki dilin her birine özgü cümle kuruluşundaki sadece söz dizimine ilişkin disiplinlerin farklılıklarıyla da sınırlı değildir. Bunun yanı sıra her iki dilin anlatım mantığı arasında da oldukça önemli aykırılıklar vardır. Bu nedenledir ki tarih boyunca Türkler ve Araplar birbirlerini doyararak anlayamamışlardır. Özellikle çok iyi derecede Türkçe bilmeyen bir Arapın, bir Türk tarafından anlaşılabilmesi ihtimali oldukça zayıftır. Dolayısıyla *-aralarındaki ortak güçlü bağlara rağmen-* bu iki milleti birbirine karşı antipatik hale getiren önemli nedenlerden biri de işte budur. Arapçadaki çok yönlü nüansların Türkçeye çevrilemiyor olması bu sorunun önemli kaynağıdır. Nitekim bu nedenledir ki Arapçaya Türkiye’de (egemen azınlık) tarafından duyulan derin nefrete rağmen, halâ karşılıkları üretilmediği için Türkçede binlerce Arapça kelime mevcuttur.

Türkçe ile Arapça arasındaki yapı, karakter ve mantık farkları o kadar büyüktür ki bunu bağımsız bir çalışmaya konu yaparak ancak anlatmak mümkündür. Ne yazık ki bu önemli konu hakkında bugün Türkiye’de bir tek kitap bile bulmak mümkün değildir. Bunun sebebi ise gayet açıktır ve oda şudur. Eğer bir araştırmacı çıkar da, bu iki dil arasındaki yapı, karakter ve mantık farklarını açıklayacak olursa her şeyden önce Türkiye’de pervasızca Arapça öğretmeye kalkışan binlerce bilgisiz insanın bu işin asla ehli olmadıklarını, hiç birinin Arapça konuşmadığını, bu konuda allâme geçinenlerin hiç biri, Arapça bir mektup bile yazamadığını ortaya koyacak ve bunu kanıtlayan çarpıcı deliller sıralayacaktır. Peki bunu kim yapabilecektir? İşte bu sorunun cevabı da çok önemlidir. Çünkü bu iş sanıldığı kadar kolay değildir ve çünkü bu konuda da iki önemli engel vardır. Bunlardan biri, bu görevi üstlenebilecek kişinin, her şeyden önce bizzat kendisi Türkçenin yanı sıra

Arapçayı da süper düzeyde bir yaşam dili olarak kullanıyor olması gereklidir, hatta şarttır. Tabir caizse böyle bir kimse, Türkçeyi ve Arapçayı «**bilingual**» olarak kullanıyor olmalıdır. Peki bu nitelikte biri var mıdır? Türkiye’de eğer böyle biri bulunmuş olsaydı, şimdiye kadar mutlak surette ortaya çıkacak ve hiç değilse şu satırlarda anlatılanlar meâlinde konuya dokunacaktı. Hatta, başka bir engel dolayısıyla bunu geniş boyutlarda işleyemeyeceğine ilişkin mazeretini ortaya koyup topluma zimmetini ibra ettirecekti. Çünkü bilgi, kutsal bir emanettir ve sahibine sorumluluk yükler. Şu var ki , bu konuyu enine boyuna işlemek elbette ki tehlikesiz değildir. İşte ikinci engel de budur.

Türkiye’de Arapçanın öğrenim ve öğretiminde Türkçeden kaynaklanan engellerden biri de asırlar önce Türkçeye alınmış olan Arapça kelimelerin hemen tamamının yanlış kullanılıyor olmasıdır. Evet, ne yazık ki bu bir gerçektir. Yıllardır sözde «**Türkçeyi yabancı unsurların etkisinden kurtarmak**» amacıyla yüzlerce Arapça kelime Türkçeden çıkarılmış olmasına rağmen, halen kullanımda olan yine yüzlerce Arapça kelime, günümüzde Arapça öğrenmek isteyenlerin karşısına adeta birer baş belası olarak çıkmaktadır.

Geçmişte sadece devletin ve sosyete sınıfının dili olan Osmanlıca son zamanlarda tam anlamıyla bir veba halini almıştı. Osmanlıca, devletle halkın arasında oluşan uçurumun adıydı. Ömrünü tükettiği için değil, esasen hiçbir işe yaramadığı için, zamanı gelince adeta çöpe atıldı. Bugün o dille yazılmış ne bir kitabı, ne bir divanı hiç kimsenin elinde bulamazsınız. Oysa daha dün kökü kazındı bu karakoncolos dilin... Atılmasına atıldı, ama Türkçede öyle bir dikenli yol bıraktı ki bugün özellikle Arapça öğrenenler için bu yol tam anlamıyla bir tuzak niteliğini taşımaktadır!

Arapça öğrenmek isteyen gençlerin çoğu, genelde tarikatçılara, Nurculara ve Osmanlıcı-ırkçı fanatiklere ait odaklara ilk önce uğradıkları için buralarda zihinlerine Osmanlıca ister istemez bulaşır. Onun için bu gençler daha sonra aydınlık bir ilim yuvasıyla tanışsalar bile uzun zaman kendilerini Osmanlıca’nın etkisinden kurtaramazlar. Bu da Arapça öğrenmelerine bir miktar engel oluşturur.

Türkçeye girmiş ve Arapların kullanmadığı anlamlarda kullanılmış, halen de kullanılmakta olan birçok kelime vardır ki Arapça öğrencisi bunları teker teker tanımalıdır. Bu sorunu çok iyi bilen birinin yardımıyla bu kelimelerin Arapçadaki doğru anlamlarını öğrenmelidir.

Doç. Dr. Emrullah İşler adında Bir araştırmacı, «**Türkçede anlam kaymasına uğrayan Arapça kelime ve Kelime Grupları**» başlığı altında bunlardan bir miktarını derleyip yayınlamış bulunmaktadır. Ancak sözü edilen araştırmacının, kibarca yukarıdaki başlığı kullanması, yüzyıllarca bu milleti uğraştırmış olan yanlışların sahiplerini hoş gördüğü izlenimini uyandırmaktadır. Bu da günümüzde ırkçılığın bir başka sembolü olan Osmanlı hayranlığının ilimle uğraşanları bile ne hale getirdiğini göstermek bakımından ibret vericidir!

Ana Dili Çok İyi Düzeylerde Bilmemekten Kaynaklanan Engeller :

Türkçe, Türkiye halkının yaygın olarak konuştuğu dildir. Asırlardır geçirdiği evrelerden sonra bugün –*ileri derecede olmasa bile*- epeyce yapılanmış, Türkiye coğrafyasında iletişim, basın-yayın ve eğitim dili haline getirilmiştir. «**İstanbul Türkçesi**» olarak kabul görmüş olan şekli, öbür bütün şivelere göre estetik bir fonetiğe de sahiptir. Bugün düzenin meşruluğunu tartışan sivil entelektüel kesimler bile Türkçeyi, rejimin resmi dili olma niteliğinin üzerinde bir değer olarak düşünmekte ve onu korumaya çalışmaktadırlar. Çünkü bu dil rejimin ve onu dayatan «**Balkanlılar Musevi kulübü**»’nün değil, bilakis halkın dilidir. Ona ait üstün bir değerdir. Kur’ân-ı Kerim’in Rum suresi, yirmi ikinci âyet-i kerimesinde ifade edildiği üzere, İslâm’ın ölçüleri bakımından da bütün diller Allah’ın birer kudret mucizesi sayıldıklarından Türkiye’li «**müslümanlar**» Türkçeye önem vermek zorundadırlar. Özellikle genç mü’minlerin Türkçeyi her bakımdan çok iyi öğrenip, yazılı ve sözlü anlatımda onu başarıyla kullanmaları hem inançlarının gereğidir, hem de varlıklarını ve değerlerini korumak ve savunmak için muhtaç oldukları zaruri bir araç ve güçlü bir silahtır.

Ne var ki son yıllarda baş gösteren çeşitli sosyopolitik sorunlar, toplumda eğitim ve kültür düzeyinin düşmesine neden olmuş, bu sonuç ise Türkçeyi kurallarına ve aksanına uygun biçimde kullanmayan çok büyük kalabalıkları cesaretlendirmiştir. Özellikle ana dili Türkçe olmayan etnik kitleler, kısmen asimile olma korkusu ile, kısmen de ihmal sonucu olarak Türkçeye önem vermemişlerdir. Oysa Türkçeyi kurallarına ve aksanına uygun olarak kullanmanın, Türk kökenli olmayanların inançlarına ve değerlerine hiçbir zararı yoktur. Tam tersine faydası vardır. Nitekim statükocu egemen azınlığın dayatmalarına karşı gerekli savunmaları ancak Türkçe yapmak mümkündür. Dolayısıyla Türkiye'de yaşayan, istisnasız her insan için bu dil son derece önemlidir.

Bu gerçek çok açık biçimde ortadayken, ne ilginçtir ki yabancı dil öğrenmek isteyen birçok genç, Türkçeyi kullanmakta beklenen başarıyı gösterememektedir. Hele Türk kökenli gençlerin kendi ana dillerini başarıyla kullanamamaları büyük bir kusurdur! Oysa yabancı dil öğrenmek isteyen her insan önce kendi ana dilini her bakımdan çok iyi bilmesi ve onu en girift ve en çetrefil kavramları açıklamada başarıyla kullanması gerekir. Çünkü yabancı dil hedeftir; mahalli dil ise o hedefe ulaşmak için çok yönlü bir araçtır. Yabancı dili, uzun bir mesafeyi kat ettikten sonra ancak ulaşılabilecek bir saraya eğer benzetirsek, mahalli dili de, o saraya bizi götüren güzergâha, araçlara, yol işaretlerine ve yolculuk boyunca ihtiyaç duyacağımız şeylerin tümüne benzetebiliriz. Hal böyle olunca yabancı dil öğrencisi, nasıl olur da kendi mahalli dilini ihmal edebilir!

Yabancı dillerden birini, özellikle Arapçayı öğrenmek isteyen gençler, Türkçeyi vasat ve sıradan bir düzeyde değil, onu grameriyle edebiyat kurallarıyla, deyimleriyle ve çok yönlü terminolojisiyle öğrenmek ve başarıyla kullanmak zorundadırlar. Özellikle Türk kökenli olmayan gençler bu konuda çok daha fazla gayret göstermelidirler. Çünkü onlar genellikle aile ve muhitlerinin etkisi altında Türkçeyi aksanına ve mantığına uygun olarak kullanamıyor olabilirler. İşte bu nedenle onların bu konuda biraz daha fazla gayret sarf etmeleri gerekir.

Bu tavsiyenin muhatapları, başta Kürt kökenli Türkiyeliler olmak üzere öbür etnik kitle mensuplarıdır. Arapça öğrenmek isteyen, özellikle Türkiyeli Kürtlerin ve Arapların Türkçeyi çok iyi düzeylerde ve aksanıyla öğrenmeleri şarttır. Çünkü *-bir bilim dili niteliğini kazanamamış olsa bile-* Türkçe, Kürtçe'den çok ileri derecede yapılanmıştır. Kürtçe zaten hiçbir zaman bir bilim dili haline gelememiştir ve bundan sonra da gelme ihtimali hemen hemen yoktur. Dolayısıyla Türkiye şartlarında Kürt kökenli gençler herhangi bir yabancı dili ve tabiatıyla Arapçayı da ancak Türkçe aracılığıyla öğrenebilirler.

Günümüzde Siirt'in Tillo (Aydınlı) ilçesinde halâ varlığını sürdüren ve Molla Burhan adında bir şahsın ders okuttuğu medreseye benzer yerlerde Kürtçe aracılığıyla sözde Arapça öğrenmeye çalışan Kürt kökenli softalar asla Arapça öğrenemezler. Asırlardan beridir bu medreselerde okumuş ve sözde «âlim» diye ünlenmiş hiçbir kimse esasen Arapça öğrenememiştir. Bu medreselerde sözde ders veren müderrisler de *-yığınlarca kitap okumuş-* birer cahilden başka bir şey değildirler. Müderrisler bu sözü kendilerine yapılmış bir hakaret saymamalıdır. Tam tersine kendilerini test etmelidirler. Örneğin, kendilerine şu soruları yöneltip cevaplarını bulmalıdırlar:

1. Eğer milletlerarası bir konferansa konuşmacı olarak davet edilecek olursam ve benden, (meselâ küreselleşme konusunda) İslâm'ın bakış açısı hakkında Arapça bir konuşma istense ben böyle bir konuşma yapabilir miyim?
2. Kendilerine Arapça öğrettiğim öğrencilerimden, günün birinde İlkokul düzeyinde bile olsa, matematik ve geometri dersi vermem için bana bir teklif gelse halim ne olur? Onların karşısında ne duruma düşerim?
3. Bir gün öğrencilerimden biri bana, **«Hocam, insan İskeletini meydana getiren kemiklerin her birinin Arapça adını biliyor musunuz?»** diye bir soru yöneltcek olsa, ben ona nasıl bir cevap veririm? Üstelik Arap ülkelerinde okutulan çok basit bir biyoloji kitabını eğer getirir ve bana: **«Bakınız**

hocam! Adlarını bilmediğiniz kemiklerin, her birinin üzerinde adı yazılı bulunuyor ve bu kitap Arap ülkelerinde İlköğretim okullarında okutuluyor; siz bu dereceye düşmüş bilgisizliğinizi nasıl açıklayabilirsiniz?» derse, ben ona nasıl bir yanıt verebilirim, ben bunu nasıl açıklayabilirim?

Evet kimliklerini ve faaliyetlerini gizleyerek halâ ortaçağ kilise sistemiyle «**sarf ve nahuw**» dersleri vererek yüzlerce gencin hayatını karartan bu müderris efendilere eğer sadece yukarıdaki sorular yöneltilecek olsa bile bu şahısların kim oldukları ve topluma verdikleri zarar ve yıkımın yanında Arapçanın karşısında da ne büyük birer engel oluşturdıkları ortaya çıkacaktır. Fakat Türkiye’de hiçbir medya kuruluşunun bu şahıslara bir muhabirini gönderip onlarla küçük bir röportaj yapmayı bile (*bilinçli olarak*) düşünmediğine göre, bu adamların sırf Arapçaya zarar vermeleri için «**Derin Devlet**» tarafından nasıl korunduklarını kanıtlamaktadır. Çünkü bu medreselerin her biri bir tarikatçı cemaate aittir. Ve çünkü lâikçi rejimi ayakta tutan en güçlü destek bu odaklardan gelmektedir!

Bu medreselerde Arapçanın karşısında zincirleme birçok engel daha vardır. Bunlardan biri de ders anlatımında kullanılan Kürtçe’dir. Uygur dünyadan soyutlanmış bir bölge olduğu için, buralarda, hiç kimse bu sorunun üzerinde durmayı aklının ucundan bile geçirememiştir.

Tekrar etmekte yarar vardır ki Türkiyeli gençler *-hangi kökenden olurlarsa olsunlar-* her şeyden önce Türkçe hakkında en ileri düzeyde bilgi sahibi olmadıkları ve onu en başarılı biçimde kullanamadıkları sürece herhangi bir yabancı dili ve tabiatıyla Arapçayı da hakkıyla öğrenme şansını elde edemezler.

Bilgisizlik Engeli:

Çok genel bir kavram olan bilgisizliğin, Arapçaya engel oluşturan nedenlerden biri olarak burada özelleştirilmesini yadırgayanlar olabilir. Çünkü bilgisizlik, tabiatıyla *-Arapça da dahil olmak üzere-* hemen her şeyle birlikte söz konusu olabilecek bir kavramdır. Bilgisizlik, birçok yanlışlığın ve başarısızlığın nedeni olarak sık sık işlenen genel bir sorundur. Bu nedenle Türkiye’de Arapçanın karşısına çıkan çok özel, çok belirgin ve somut engeller arasında bilgisizlik gibi genel bir sorunun gösterilmesini tuhaf karşılayanlar olabilir. Ancak önemle vurgulamak gerekir ki bu görüşte olanlar, salt bilgisizliği, sık tekrarlarla birçok olumsuzluğun temel nedeni olarak göstermekten de kendilerini alamazlar. Onun için özellikle Arapçanın karşısına **-çok yönlü ve çok sonuçlu olarak-** çıkan bilgisizliği, bu önemli ilgiyle burada biraz irdelemekte yarar vardır. Kaldı ki burada Arapçaya ilişkin bilgisizlikten ilk amaç, bu dil hakkındaki genel bilgisizliktir. İkinci amaç da bu sorunun yine Türkiye’de birkaç araştırmacıdan başka hiç kimse tarafından bilinmediğine dokunmaktır.

Bu tespitten de anlaşıldığı üzere, pek farkına varılamayan bu engelin sebep ve sonuçları son derece ilginçtir. Bilgi ve onun tersi olan bilgisizlik, binlerce yıldır filozofları ve düşünürleri meşgul etmektedir. Bilgisizliğin doğurduğu hemen hiçbir sonuç hayırlı ve yararlı değildir.

Önce vurgulamak gerekir ki bilgisizliğin nedenleri çoktur. Sonuçları da sayılamayacak kadar çoktur ve *-tabir caizse-* dallı budaklıdır. Çünkü bilgisizlik, zincirleme olarak birbirini doğuran birçok tehlikeye ve tahmin edilmedik yanlışlıklara, olumsuzluklara ve karmaşaya kaynaklık eder. Bu sonuçlardan biri de yararlıyı zararlıdan ayırt edememektir. İşte bu yönü ile bilgisizliğin sonuçlarından biri de konumuzu çok yakından ve ilginç bir açıdan ilgilendirmektedir.

Bilgisizliğin ya da bilgi eksikliğinin, son derece ilginç olarak nitelenebileceği belki tek yer, **bilgiyi bilgisizlik aracılığıyla aramaktır**. İşte bu, çok tehlikeli ve çok vahim bir eylem ve davranıştır. Günümüz Türkiye’sinde pek yaygın biçimde yapılan yanlışlık budur. Arapça ile ilgili olarak da bu yanlışlık karşımıza sık sık çıkmaktadır.

Bilgisizliğin, önemli sonuçlarının başında Türkiye’de eğitim sistemlerinin **rasyonel, bilimsel ve çağdaş** olmaması gelmektedir. Türkiye’de gerek rejimin yönlendirdiği **ideolojik eğitim**, gerek tarikatların ve çeşitli sivil kuruluşların, gerekse ailelerin uyguladığı **ırkçı-gerici eğitim** şekilleri akılcılıktan, bilimsellikten ve çağdaşlıktan uzaktır. Bu uygulamaların hemen tamamı geleneklere dayanmaktadır ve tabiatıyla çarpıktır. Özellikle rejimin

yönlendirdiği eğitim sistemi çok daha çarpıktır. Çünkü rejimin bütün uygulamaları **ideolojiktir, lâikçidir, dayatmacıdır, şekilcidir ve inatçıdır**. Rejimin bu konuda sergilediği dayatmacılık, inkârcılık ve inatçılık buraya sığdırılamayacak kadar büyük bir sorundur. Bunun, yakın gelecekte çözümlenmesi de hemen hemen mümkün değildir.

Türkiye’de eğitim uygulamaları, akılcılıktan ve bilimsellikten uzak olduğu için bu uygulamaların etkisinde kalan toplumun genelinde kör taklit, insanbiçimcilik, putçuluk ve hurafecilik yaygınlaşmıştır. Bu olgu ise büyük ölçüde kültür fukaralığına zevksizliğe ve görgüsüzlüğe yol açmıştır. Nitekim halkının yüzde doksan dokuzunun **«müslüman»** olduğu ileri sürülen Türkiye toplumunda bugün, Kur’ân’daki evrensel gerçeklerden ve bu gerçeklere insanı büyük ölçüde götüren edebiyattan, şiirden, sanattan, felsefeden hukuktan, adaletten ve mantıktan, pozitif bilimlerin hikmet ve sırlarından anlayan ve bunlardan zevk alanlar, ders ve ibret çıkaranlar, belki yüz bin kişiyi bile geçmemektedir! Toplumdaki bu yaygın gafletin bir gerçek olup olmadığını test etmek zor değildir. Dilerseniz, siz de her gün beş on kişi ile kuracağınız sıcak sohbetler sırasında örneğin; **küreselleşme, çevre kirliliği, kitle imha silahları, uyuşturucu maddeler, salgın hastalıklar, terör, açlık, yoksulluk, sağlık, özgürlükler, insan hakları, medeniyetler savaşı, masonluk, Siyonizm, dünya barışı, moda, sinema, müzik ve spor** gibi günümüzde tüm insanları meşgul eden konulara bir bahane ile giriniz. Ondan sonra etrafınıza bakınız, çevrenizdeki insanların sizi ne kadar tuhaf bakışlar arasında dinlediklerini ve genelde sizi anlamadıklarını gözlerinizle göreceksiniz. Demek ki örneğin, sırf cep telefonu kullanmak, televizyon seyretmek ya da kravat takmak, bilgili, bilinçli ve uygar olmak anlamına gelmemektedir.

Yabancı dilin, Özellikle Arapçanın (*bir ilim ve uygarlık dili olarak*) ne kadar önem taşıdığını kavrayabilmek , şüphesiz yeterli bir kültürel seviye ile ancak anlaşılabilir. Oysa bugün örneğin nefes borusu ile yemek borusunu birbirinden ayırt edemeyen, hücrenin, dokunun, alyuvarın, atomun, molekülün, adlarını bile hayatında bir kez olsun duymayan, karenin ve üçgenin bile alanını hesaplayamayan, baz ile asit arasındaki farktan haberi bulunmayan, zifiri karanlıkta bile karanfille gülün kokularını birbirinden nasıl fark edebildiğini anlatamayan, Türkiye’yi dünya haritası üzerinde gösteremeyen, hatta okuma yazma bilmeyen milyonlarca insan bu ülkede yaşamaktadır. Bunların dünyaya getirdiği ve sözde okullara gönderip yetiştirdiği milyonlarca insan daha vardır ki bu ailelerin ve çevrelerinin etkisinden hiçbir zaman kurtulamadıkları için *–ne kadar öğrenim görürlerse görsünler–*, bunların da uygarlıktan yeterli bir nasip alamadıkları ve alamayacakları açıktır. Nitekim bu ülkede doktor, Mühendis, avukat ve ekonomist gibi uzun yıllar eğitim görmüş, yüksek ihtisas yapmış nice insan vardır ki görgüden, saygı ve sevgiden yoksundurlar.

İşte uygarlığa ve onun yabancı diller gibi önemli araçlarına direnen Türkiye’nin genel manzarası budur. Bilgisizliğin ve kültür fukaralığının doğurduğu zihniyet bozukluğundan sebeptir ki Avrupa olarak bildiğimiz uygar dünya, Türkiye’yi bünyesine almamak için direnmektedir. Bunun yanı sıra, dünyanın en perişan milleti olan Arap camiası bile Türkiye’yi bu yüzden hiçbir zaman İslâm aleminin organik bir parçası olarak görmek istememiştir. Bilgisizliğin ve kültür fukaralığının müteselsil biçimde doğurduğu birçok olumsuzluktan yararlanmak için Amerika ve İsrail gibi süper güçler de sadece sömürü amacıyla Türkiye’ye yavaşmışlardır. Böylece yabancı milletlere ve dillerine karşı Türkiye’nin duyduğu yersiz ve sebepsiz ürküntü, onu dünyada yapayalnız bırakmıştır. Bu gerçeği, bugün Türkiye’de binlerce insan, **«Türkün Türkten başka dostu yoktur»** sözü ile dile getirmektedir.

Hiç kuşku yok ki yabancı düşmanlığı ve yabancı dillerden ürkemek uygarlaşmaya engeldir. Uygarlaşmanın bir yolu da yabancı milletlerle tanışmak onların bilime, sanata ve yaşama yaptıkları katkılardan ve hizmetlerden yararlanmaktır. Bu imkânı elde edebilmek için elbette yabancı dile önem vermek gerekir. Bu dillerin başında ise Arapça gelmektedir. Onun için günümüzde birer süper güç haline gelmiş olan **Amerika ve İsrail**, Arapçaya büyük önem vermektedirler. Oysa Türkiye, Arapçaya ve Ortadoğu’ya sırf kendi çıkarları için de olsa önem vermeye daha önceliklidir. Hem büyük yer altı zenginliklerine sahip bulunan bu ülkelere komşudur, hem de gerçekçi anlamda olmasa bile bu ülkelerle **«tarihi ve kültürel bağlarla»** irtibatlıdır. Ne var ki çeşitli faktörlerin de etkisi altında yaygınlaşmış bulunan bilgi eksikliği ve kültürsüzlük dolayısıyla bu ülke insanı manevi değerlere karşı büyük ölçüde kayıtsızdır. Bu değerlerin başında ise Arapça gelmektedir.

Bilgisizlik, bilgi eksikliği, ya da yanlış bilgi, Türkiye toplumunda birbirini doğurmuş olan çeşitli ahlâk ve zihniyet bozukluklarının da aynı zamanda temel kaynağıdır. Bu sorunların başında **ırkçılık, ayırımcılık ve yabancı düşmanlığı** gelmektedir, örneğin son yıllara kadar Türkiye’de yaygın bir Yunan düşmanlığı, Ermeni düşmanlığı, İran düşmanlığı ve Arap düşmanlığı vardı. Bu tutumun temelinde elbette ki başta bilgisizlik yatmaktadır. Bu eğilim, günümüzde *-Avrupa’nın baskısı altında-* hızını biraz kesmiş ise de egemen azınlık tarafından yeniden körüklenebilir!

Ayırımcılık, toplumun anlayışına da egemendir. Nitekim bu zihniyetten dolayı halk: **Sünni-Alevi, lâikçi-dinci, muvahhit-putçu, hanif-tarikatçı, ortodoks-heterodoks, sağcı-solcu, ilerici-gerici, dindar-dinsiz, mütesettire-dekolte** ve **hatta cahil-kültürlü** diye çeşitli karşıt gruplara ve kamplara ayrılmıştır. Yasalar sözde ayırımcılığı yasaklamış olmasına rağmen Kürtlere, Araplara ve daha nice etnik gruplara, *-yakın geçmişe kadar-* kendi dilleriyle konuşmak bile yasaktı. Binlerce yıldır, kullandıkları orijinal dillerini bu kitlelere yasaklamanın acaba açıklaması nasıl yapılabilir? Her yasak, acaba zorla gerçekleştirilebilir mi? Eskiden şimdiye kadar *-çok sıkı denetimler altında bile olsa-* yasaklanmış her inanç, her düşünce ve her gelenek acaba tamamen ortadan kaldırılabilmiş midir, yoksa bunlar çok mu daha köklü biçimde yerleşmiş ve yayılmışlardır? Seksen yıldır Kürtçe’yi ve Arapçayı yasaklamak Türkiye’ye acaba ne gibi yararlar sağlamıştır? Bütün bu uygulamalar karşısında bugüne dek susmuş bulunan bir toplumun mantığından söz edilebilir mi? Bu sorular, ilim platformlarında uzmanlarca tarafsız olarak tartışılmaya gerçekten değer.

Bilindiği üzere Türkiye, uygar dünyanın baskısına daha fazla dayanamayarak nihayet Kürtçe’yi ve Arapçayı şimdilik belli sınırlarda serbest bırakmıştır. Fakat Avrupa’nın baskısı altında alınmış olan bu kararda samimiyet ve dürüstlük var mıdır? Hem ayırımcılığı yasaklamak, hem de şu veya bu kitleye; sen *-İngilizce, Fransızca ve Almanca konuşabilirsin-* ama kendi ana dilini konuşamazsın, sen çocuğuna şu ismi veremezsin, sen şu kıyafeti giyemezsin diye engeller koymak acaba ne anlama gelir? Bu çelişkiler uygar dünyaya nasıl anlatılabilir? Üstelik zaman zaman bazı yetkililer tarafından **«Bin yıldır birlikte yaşadığımız Kürtlere ve Araplara Türkçeyi öğretememiş olmak büyük ayıptır»** şeklinde verilen acımasız, seviyesiz ve saygısız demeçler, bu ülkeye ne kazandırabilir?!!!

Elbette ki bütün bunlar *-ahlâksızlıktan çok-* temelde bilgisizliğin ve onun kronik aşaması olan idraksizliğin sonuçlarındandır. Çünkü bu sözleri sarf eden insan, bir an için kendini ve mensubu olduğu egemen azınlığı başka dille konuşan bir çoğunluğun içinde küçük bir kitle olarak tasavvur edecek olsa, herhalde biraz daha düşünerek, daha dikkatli konuşmak zorunda olduğunu öğrenebilecektir. Ancak terbiye sınırlarını aşmamak için önce ağır baskı görme gereğini duymak, hele bunu bir kural olarak benimsemek vahimdir.

İşte bu idraksizliğin bir sonucudur ki dünyanın en zengin, en köklü ve en ünlü dili olan Arapça, Türkiye’de, içinden çıkılmaz bir dizi sorunun konusu haline getirilmiştir. Aşağıdaki tespitlere bakınız, Arapça Türkiye’de hangi odaklarca, nerelerde ve nasıl içinden çıkılmaz bir sorunlar yumağına dönüştürülmüştür; şimdi de bu nokta üzerinde biraz duralım.

1. İmam-Hatip Liselerinde sözde Arapça öğretilmektedir. Oysa bu okullarda gerek ders verenlerin, gerekse mezun olanların hiç biri Arapçayı yazılı ve sözlü anlatımda kullanamamaktadır.
2. İlahiyât Fakültelerinde de durum bundan farksızdır. Ne bir ilâhiyat profesörü, ne de onun mezun ettiği hiçbir öğrenci, Arapçayı sözlü ve yazılı anlatımda kullanamamaktadır. **Prof. Dr. Cemal Muhtar** ve **Dr. Osman Zeki Soyyiğit** gibi, bir iki nadir istisna, bu gerçeği yalanlamaya kalkışacaklara kanıt olarak elbette ki yetmeyecektir! Kaldı ki bu iki zat ve benzerleri, Arapçayı Türkiye’de değil, öğrenim gördükleri Arap ülkelerinde öğrenmişlerdir.
3. Türkiye’de çeşitli tarikat cemaatlerine ve şeyhlere ait Kur’ân kursları ve medreseler halen faaliyet göstermektedirler. Bu kurs ve medreselerin hepsinde de sözde Arapça tedrisat yapılmaktadır. Fakat buralarda da ne hiçbir hoca, ne de onun okuttuğu ve mezun ettiği hiçbir öğrenci Arapça bilmektedir. Bunlar sadece gramer kurallarını ezberlerler.

Bu medreselerde: **Emsile, Bina, İzzi, Avamil, Zuruf, Terkib, İzhar, Kâfiye, Şarhu'l-Muğnî, Hallu'l-Maaqid, Sa'dullah Gewra, Netaic, Elfiye Şerhi** ve **Molla Cami** gibi sırf gramer kitapları okutulmaktadır. Bunların çoğunu öğrenciler –aynen Kur'ân ezberler gibi- ezberlemektedirler. Esasen bu ilkel uygulamanın temelinde de yine bilgisizlik yatmaktadır. Çünkü bu medreselerde ders veren hocalar o kadar bilgiden yoksundurlar ki bunlardan bir tek kişi bile örneğin «**iki kere iki dört**» cümlesini Arapça söyleyecek kadar bir Arapça bilgisine sahip değildir! Bu gerçek konusunda kuşkusunu bulunanlar, medrese hocalarına ve hatta ilâhiyat profesörlerine gidip, örneğin şu on basit cümleyi, Arapça söylemelerini isteyerek onların ne durumda olduklarını gözleriyle görebilirler. Evet bu adamlara örneğin şu cümleleri veriniz:

1. Adam çıt bile çıkarmadı.
2. Kaza, üç kişinin yaralanmasıyla sonuçlandı.
3. Umarım verdiğin sözde durursun.
4. Artık yürüyecek durumda değil
5. Neredeyse elimden düşecekti.
6. kendini savunmak için elinden geleni yaptı.
7. Delili ortaya koyunca, karıştını susmak zorunda bıraktı.
8. Onun tekrar dönmesi, uzak bir ihtimal değildir.
9. Çabaları boşa çıktı.
10. İşkence en büyük suçtur.

Evet bu on cümleyi, Türkiyeli ilâhiyat profesörlerine, imamlara, müftülere, Kur'ân kursu ve medrese hocalarına ve hatta onların olağanüstü bir saygı ile yücelttiği tarikat şeyhlerine veriniz ve onlardan bu cümleleri Arapçaya çevirmelerini rica ediniz. Bunlar arasında edep ve görgüden biraz nasip almış olanlardan çok azının, nasıl susup belki de sizden özür dilediklerini, geriye kalanların ise nasıl öfkelendiğini ve sizden intikam almak için tahmin edilmedik yollara baş vuracaklarını bizzat görecektir, hayretler içinde kalacaksınız!

Evet, Türkiye'de din adamlarının ve medrese hocalarının hemen tamamı, Arapçayı, -orta düzeyde basit bir günlük hayat dili olarak bile- kullanamamaktadırlar. Örneğin kırk yılı aşındır **Siirt**'te Arapça ders okutulan ve çevreden çok büyük destek gören medreseler, yasalara rağmen halen faaliyetlerini sürdürmektedirler. Bu medreselerde ders veren sözde müderrisler bile gramatik Arapçayı kullanamamaktadırlar ve Arapça modern yayınları anlayamamaktadırlar. Bu hocaların hiç biri, hayatında bir kez bile herhangi bir konferansa, bir sempozyuma, bir panele katılmamış, bir forumda, toplumu, insanlığı ve dünyayı ilgilendiren herhangi bir konuda Arapça bilimsel bir konuşma yapmamıştır! Üstelik bu hocaların tümü de Siirtli ve Arap kökenlidirler! Bu sorunun nedenleri gayet açıktır ve şöyle özetlenebilir:

Türkiye'de (*Arap filolojisi hariç*), Bu okul, medrese ve kursların hiç birinde, Arap ülkelerinde öğrenim görmüş, Arap kökenli bir öğretim üyesi çalıştırılmamaktadır. Arap Filolojisinde de sürekli değil, arada bir sözleşmeli personel olarak çalıştırılan sadece bir iki Arap kökenli öğretim üyelerine önem verilmediği için bu elemanlar Türkiye'de uzun zaman kalamamaktadırlar. Oysa Batı dillerini öğreten üniversitelere dışarıdan getirilen sözleşmeli personel sayısı hem çoktur, hem de bunlara (*aşağılık kompleksi biçiminde kendini gösteren aşırı hayranlıkla*) oldukça önem verilmektedir.

Bu nedenlerin yanında ayrıca şu nokta çok önemlidir: Türkiye'deki din okullarının tamamında, keza medrese ve Kur'ân kurslarında sözde ders veren hocaların hepsi Türk ya da Kürt kökenlidir. Bu şahısların hiç biri, Arapçayı yazılı ve sözlü anlatımda kullanamamaktadır. Tabiatıyla başkalarına da bu dili öğretme imkânına sahip değildirler. Onun için bu hocaların tümü, sadece gramer kurallarını okutmaya çalışmaktadır. **Sarf** ve **nahuw** kuralları dışında Arapça olarak hiçbir şey bilmemektedirler. Bu insanlar Arapçaya o kadar yabancıdır ki okuttukları **Nahuw** ilminin adını bile yanlış telaffuz ederler. Nitekim bu hocalar da dahil Türkiye'de Arapça ile ilgilenen yüz binlerce insan bu kelimeyi «**nahiv**» şeklinde yanlış telaffuz etmektedir!! Bu dereceye varmış olan bilgisizliğin karşısında ürpermek mümkün değildir.

Bu nokta üzerinde eğer biraz derin düşünecek olursak özellikle Arapça ile ilgili olarak bilinçli bir bilgisizliğin ön plâna çıktığını görürüz. Bunu şöyle açıklamak mümkündür:

Yukarıda adları geçen okullar ve fakülteler tabiatıyla devlete aittirler. Öyle ise devlet, hem bir yandan Arapça bilmeyen «öğretim görevlilerini» sözde bu dili öğretmek için adeta bilinçli olarak kullanmakta, öbür yandan da yüz binlerce öğrenciyi yanıltmaktadır! Tekrar etmek gerekir ki devleti yönetenler, bu noktada bilinçlidirler. Örneğin gerek **YÖK**, gerekse **Milli Eğitim Bakanlığı** bu durumu çok net biçimde bilmektedir. Dolayısıyla bu kurumları yöneten insanların, bilgisizliği bilinçli olarak özendiriyor olmaları, açıklaması mümkün olmayan bir çelişkidir. Bu durumdan Elbette ki eninde sonunda Avrupa haberdar olacaktır. İşte o zaman Türkiye bu çelişkiyi büsbütün açıklayamayacaktır.

Bu dünyada beşerin yaptığı hiçbir şey gizli kalmaz. Hele somut ve çarpıcı gerçekleri sonsuza kadar gizlemek mümkün değildir. Aynı zamanda ne bir toplumu, ne de tüm dünya insanlarını uzun zaman yanıltmak mümkün olamamıştır. Bunu göze alabilen iktidarların, koydukları yasaların, kurdukları organizasyonların, hazırladıkları müfredatların, ve nihayet onları iktidar yapan zihniyetlerin bir gün en az bu satırlarda bütün dünyaya deşifre olduklarını bir an için düşününüz; aymazlığa, bağnazlığa, idraksizliğe ve nihayet inada ve acımasızlığa kadar varan bilgi yoksulluğunun sözde devlet adamı olmuş, öğretim üyesi olmuş, binlerce insanı aklın, bilimin ve mantığın karşısında hangi düzeylere düşürebileceğini ibretler içinde takdir edebilirsiniz. Gerek bu zihniyet, gerekse onun desteğindeki din okulları, Kur'an kursları ve medreseler, hiç kuşkusuz idraksizliğe dönüşmüş bir bilgi yoksulluğunun ürünüdürler. Nitekim eğer bu toplum Kur'an ile tanışmış olabilseydi İslâm'ın temel dili olan Kur'an'ın diline önem verecek, hatta Türkçe, Kürtçe ve benzeri azınlık dillerini de Arapça sayesinde geliştirme imkânını elde edebilecekti.

Yetmiş milyon nüfuslu Türkiye'de bugün çok iyi düzeyde Arapça bilen en az yüz kişiye ihtiyaç duyulmaktadır. İslâm'ı ve dini bir kenara koysak bile sosyal bilimlerin alanında verimli çalışmaların yapılabilmesi ve uzman insan yetiştirilmesi bakımından ileri derecede Arapça bilgisine sahip ilim adamlarına ve istihbaratçılara Türkiye'de büyük gereksinim vardır. Fakat ne ilginçtir ki bugün ülkemizde bu dili en ince ayrıntılarıyla çok iyi düzeyde bilen ve onu her alanda kullanma yeteneğine sahip olan sadece birkaç kişi bulunmaktadır. Özellikle üç kişi, bu konunun ustaları sayılırlar. Bunlardan **Prof. Dr. Cemal Muhtar** ile **Dr. Osman Zeki Soyyiğit** büyük bir ihmale uğramışlardır. Bir üçüncüsü daha vardır ki O da hem çok pasif bir mevkide çalıştırılmaktadır, hem de «**intihal**» gibi çok ağır bir ahlâkî kusur nedeniyle geniş bir çevre üzerinde olumsuz etkiler bırakmıştır!

Medrese ve Kur'an kurslarına gelince bunlar, tarikatçılar ve Nurcular tarafından organize edilen odaklardır. Tabir caizse «**kitabâ uydurularak!**» resmi statüye kavuşturulmuş çok az sayıdaki kursların dışında Türkiye'de binlerce kurs ve medrese halen «**illegal**» olarak faaliyet göstermektedir. Bu çevrelerin tamamı «**derin devletin**» denetimi ve koruması altındadır. Türkiye'deki bütün medrese ve Kur'an kurslarında da temelde bilgisizlikten kaynaklanan büyük yanlışlıklar sürüp gitmektedir. Bu yanlışların en büyüğü ise, Kur'an'ın dilini bilmeden onu anlamının mümkün olamayacağını önemsememektir. Asırlardır sürüp gelen ve zihinlerde kemikleşmiş bulunan yöntem bozuklukları, telaffuz bozuklukları, müfredatta disiplinsizlikler, kaynaklardan yararlanamama sorunları ve sapkın yorumlar üst üste yığılarak içinden çıkılmaz bir hal almıştır.

Yukarıda (son satırlarda) özetlenen sorunlar, Kur'an kurslarını ve medreseleri Türkiye'de (**üfürükçülük, büyüçülük, muskacılık, falcılık, mealcilik, cevşencilik, tefriciyeçilik, hurafecilik, Ölücülük, medyumculuk, Nurculuk ve tarikatçılık**) gibi çok yönlü tehlikelerin kaynağı haline getirmiştir. Bu tehlikelerin her biri, bu çalışmanın sınırlarını aşan ayrı ve son derece önemli birer konudur. Bunları inceleyip araştırmak ise sosyal bilimcilerin işidir.

Bilgisiz, kültürsüz hocaların ve din adamlarının elinde kalmış olan Arapça gibi bir uygarlık ve bilim dilinin Türkiye'de ne büyük engellerle karşı karşıya bulunduğu, işte bu çarpıcı kanıtlar ışığında bir nebze ortaya konmuş oldu.

Bu günleri hazırlayan eski dönemlerde de durumun pek farklı olmadığı, mevcut birçok belge ve kanıtlardan açıkça anlaşılmaktadır. Bilhassa Osmanlı Devleti'nin yıkılmak üzere olduğu dönemde «İlmiye sınıfı» diye nitelenen «din adamları» her bakımdan çok cahil idiler. Nitekim bakınız **Mehmet Akif Ersoy** Safahât'ında (*Süleymaniye Kürsüsü bölümünde*) onlar için ne diyor; Şairin mısraları aynen şöyle:

**Hele ilmiyye bayağdan da aşâ bir turşu,
Bâb-ı fetvâ denilen daire ümmi koğuşu.**

Evet, **Mehmet Akif Ersoy**, son Osmanlı döneminin istisnasız bütün din hocalarına «**turşu**» diyor ve önemli bir bakanlık statüsüne sahip Şeyhülislâmlık kadrosunun tümünü «**ümmi koğuşu**», yani okuma yazma bilmeyenlerin kampı diye nitelemekten çekinmiyor.

Osmanlı Devleti yıkıldığı sıralarda «**din adamları**» böylesine belgesel biçimde teşhir edilecek kadar bilgiden yoksun bulunduklarına göre, onların hiç Arapça bilmedikleri de bu tespitten anlaşılmaktadır. Bu tespiti destekleyen bir belge de, *-Pensylvania Dickinson Collage öğretim üyelerinden-* ünlü Araştırmacı-Yazar, **David Dean Commins** tarafından yayınlanan, «**İslâmic Reform; Politics and social change in Late Ottoman Syria**» adındaki eserde yer almaktadır. Yazar aynen şöyle diyor:

«27 Ocak 1896'da **Kasımî** ile beş arkadaşı, (sorgulama görevini, **-herhalde kadı Arapça bilmediği için-Manini'nin** yüklendiği) Özel Tahkikat Komisyonu önüne çıkar».

Bu belgeden açıkça anlaşılmaktadır ki, **Osmanlı Devleti'nin, Arap eyaletlerinde görevlendirdiği hakimler bile kesinlikle Arapça bilmiyorlardı!**

Türkiyeli «**din adamları**», aynen dünkü selefleri gibi, bugün de Kur'ân'ın dilini bir yaşam dili olarak bilmemekte ve onu yazılı ve sözlü anlatımda hiç kullanamamaktadırlar. Bu da şu anlama gelmektedir. Onlar her ne kadar Arap dil gramer kurallarını (*en az on yıl kadar*) sırf ezberlemeye çalışıyor iseler de, (*Arapçanın terim ve deyim bilgisi, Türkçeye asla çevrilmesi mümkün olmayan yüzlerce yoğun sözcüklerin anlamları, Arap dil mantığı, klâsik metinler ve cahiliyye şiirleri ile Arap dili edebiyatının çeşitli üslup ve esprileri hakkında*) hemen hiçbir şey bilmemektedirler. Örneğin Türkiyeli hiçbir «din adamı», ya da ilâhiyat profesörü, (**fesâhat ve belâgat kurallarına uygun olarak; örneğin; gerektiği yerlerde, ef'âl-i mukarebeyi, ef'âl-i teaccübü, temenni ve teracci edatlarını; selb ve icâb, hasr, qasr ve icâz, lef ve neşr**) gibi daha birçok anlatım üsluplarını kullanarak beş on satırlık bir yazı bile yazamaz, beş dakika bile ahenkli ve uyumlu bir konuşma asla yapamaz.

İşte Arapça hakkındaki bilgisizlik sorununun özeti budur.

Çarpık Zihniyetten Ve Bağnazlıktan Doğan Engeller:

Hemen ifade etmek lâzımdır ki bu engel tarikatçılardır ve onların gerici zihniyetidir. Hiç bir zaman hiç bir noktada birleşmemiş olan tarikat örgütleri Arapçanın önünü tıkmak için adeta omuz omuza vermişlerdir.

Tarikatçılar, Başta **Ezher Üniversitesi** olmak üzere, Arap ülkelerindeki eğitim ve öğretim kurumlarında Türk kökenli öğrencilerin okumasını hiç bir zaman istememişlerdir. Onlara ait tekke medreselerinde bir süre kalmış, ancak kaçamaklar sayesinde aydınlanabilmiş gençler arasında, Arapça öğrenmek üzere Yurt dışına giden öğrenciler, bu cemaatler tarafından «**baş belâsı**» olarak damgalanmış, adeta aforoz edilmişlerdir. Bu öğrenciler yurda dönüş yaptıktan sonra *-resmi görev alamadıkları için-* iş bulmak üzere başvurdukları tarikat şeyhleri ve örgütleri tarafından boş çevrilmişlerdir. **Ezherlilere ve öbür Arap üniversitelerinden mezun olanlara** karşı tarikatçıların koyduğu gizli ambargo son yıllarda işe yaramayınca bu kez bizzat kendileri, beyinlerini yıkadıkları öğrencilerini bu okullara göndermeye başlamışlardır. Bundan güdülen amaç son derece açıktır. Beyinleri yıkanan tekke öğrencileri sözde «**Arapların ve özellikle Vahhabilerin sapıklıklarını asılanmadan**» (!) dillerini öğrenecek ve döndükten sonra yine tekkeye bağlılıklarını sürdüreceklerdir. Üstelik

Arapçayı da mükemmel öğrenmiş elemanlar olarak bu kez öbür aydın öğrenci kesimine karşı bir cephe oluşturmaktadırlar. Nitekim öyle de olmuştur.

Özellikle Tarikatçıların **Mekke**'deki **Ummu'ul Qura** ve **Medine**'deki **El-Camiatu'l-İslâmiye** Üniversitelerine gönderdikleri öğrencilerin çoğu, orada bulundukları sürece takıyye yapmış, Haremeyn imamlarının arkasında namaz kılmak zorunda kaldıklarında bile onlara iktida etmemiş, Türkiyeli hacılar arasında yıkıcı propagandalar yapmış ve döndükten sonra da yine tekkede **Emsile**, **Bina**, **İzhar** ve benzeri çağdışı kitaplarla sözde Arapça dersi vermeye devam etmişlerdir. Aynı zamanda, «**28 Şubatçılar**» tarafından kovulan tarikatçı İlahiyat profesörlerinin hiç biri işsiz kalmamış, onlara, bağlısı oldukları cemaatler tarafından iş bulunmuştur.

Gerek statükocuların bu konudaki politikaları, gerekse tarikatçıların bu politikalarla örtüşen tavırları tamamen ideolojiktir. Türkiyeli Arapça öğrencisinin bilmesi gereken en önemli noktalardan biri de işte budur. Oysa mantıklı bir ilim yolcusuna göre ideoloji, bilimin karşısında engel oluşturamaz. Onun için gerekçesi ne olursa olsun, Türkiye'de Arapça öğrenmeyi yasaklayan bir zihniyet daima tepki görecektir. Ancak bu haklı tepkiyi gösterebilecek aydın insanlara ihtiyaç vardır. Daha doğrusu şimdiye kadar gizli bırakılmış olan bu sorun hakkında insanları aydınlatma zamanı artık gelip çatmıştır. Bu nedenle başta öğrenciler olmak üzere toplumun aydın kesimleri Arapçanın önüne dikilmiş olan bütün gizli engeller hakkında bundan böyle bilgi sahibi olabileceklerdir.

Bu esrarlı engellerin temelini oluşturan çok önemli bir noktaya burada kısaca temas etmekte yarar vardır. Tarih boyunca İslâm'ı paylaşmada ilginç hilelere başvuran, bu konuda kıyasıya rekabete girişen ve birbirini ölesiye kıskanan Araplar ve Türkler, İslâm'ın ve onun getirdiği bilim ve uygarlık kurumları üzerinde büyük yıkımlara neden olmuş, sonuç olarak kendileri de tarihin sahnesinde çökmüşlerdir.

Kur'ân'daki arı İslâm'ı, tarih boyunca sırf bir Arap dini olarak damgalayan Türkler, Tarikatlarıyla, tekkeleriyle, mezarlık ve ölü kültürleriyle, Arapçaya bakış açılarıyla kendilerine özgü bir din örmüşlerdir. Son bin yıl boyunca Türklerin egemenliği altında yaşamış olmayı zül sayan Araplar da yüzyıl kadar önce gösterdikleri şiddetli tepkilerden biri olarak İslâm'ı sırf kendilerine ait bir kültürel kurum gibi görmeye başlamışlardır. Bu iki farklı tepki birçok alanda yıkıcı sonuçlar verdiği gibi, «**Ümmet dili**» olarak algılanması gereken Arapçaya bakış açısını da değiştirmiştir.

İşte tarikatçıların Arapçaya bakış açısı bundan kaynaklanmaktadır. Nitekim Hint dinlerine dayanan ve Türkistan'da kurulan Nakşibendi Tarikatı'nın şeyhleri, medreselerinde, Arap olmayan **Birgili Mehmed Efendi**, **Molla Cami** ve **Cürcüni** gibi yazarların eserlerini okutmaya daha çok ağırlık vermişlerdir. Aynı zamanda eski Arap medreselerine özgü: **sınav**, **ödev**, **kompozisyon**, **müzakere** ve **münazara** gibi sistemleri; **matematik**, **fizik**, **kimya**, ve **biyoloji** gibi pozitif bilimlerin okutulmasını yasaklamışlardır. Bundan amaç; Arapçayı bir yaşam dili olarak değil, sadece onu kutsal metinlerin okunmasına yarayan bir ibadet dili olarak akıllara yerleştirmektir. Çünkü onlara göre «**Arapça konuşan insan, Araplaşmış demektir. Bu ise bir Türk insanına asla yakışmaz!**» Bu gerçeğin en çarpıcı kanıtını ise **Mahmut Toptaş** vermiştir. Aynı zamanda bir «**din adamı**» olan ve «**Cantaş Serisi**» gibi Arapça kitaplar pazarlayarak geçinen bu şahıs, yazdığı bir sözlüğün önsözünü aynen şu satırlarla bitirmiştir: «**Bu lügat arab milletinin dilini öğretmek için değil, Rabbimizin kelâmını öğretmek için hazırlanmıştır.**»²

Günümüzde Türkiyeli Arapça öğrencisi bütün bu gerçekleri öğrenmeden ne önündeki engellerin farkına varabilir, ne de onları kaldırmaya çalışanlara yardımcı olabilir.

Meâlcilik Engeli

«**Meâl**» kelimesi Arapçadır ve çeşitli anlamları vardır. Konumuzla ilgili manâsı ise, kısaca kavram, ya da anlam demektir.

² Mahmut Toptaş, Arapça-Türkçe/Türkçe-Arapça Lügat (Önsöz), Cantaş yy. İstanbul-1991

Bu kelime genelde, «**Kur'ân-ı Kerim âyetlerinin Türkçe çevirisi**» anlamında kullanılmaktadır.

Kur'ân-ı Kerim'in, XI. Yüzyıldan beri Türkçe meâllerinin yazılmaya başlandığı ileri sürülmekte ise de 1961 yılından önce hemen hiçbir meâlin topluma inmediğini söylemek mümkündür. Bu da Kur'an'daki İslâm'ın, Türkiye'de toplumun tabanı için çok yeni bir şey olduğunu gösteren çarpıcı kanıtlardan biridir.

Diyanet İşleri Başkanlığının 1961 yılında üç cilt halinde bir meâl yayınlamasından sonra bazı kimseler heveslenerek meâl yazmaya başlamışlardır. Önceleri, kendini yavaş hissettiren bu faaliyet, son yıllarda oldukça hızlanmıştır. Ama bu gelişmenin hayra yorulması tartışılabilir. Çünkü bu çalışmaların yetkili ve yeterli bir otorite tarafından denetlendiğini söylemek mümkün değildir. Bu ise ehil ve yeterli olmayan birçok kimseyi cesaretlendirmiştir. Her dileyenin, Kur'ân-ı Kerim gibi önemli bir kitabı Türkçeye çevirmeye kalkışması Türkiye'de İslâmî konularda öteden beri yaşanan kaosu körüklemiş, tehlikeli boyutlara doğru her gün biraz daha tırmanan din anarşisini azdırmıştır.

Şimdiye dek yayınlanmış bulunan onlarca Türkçe meâl, kalite bakımından, birbirlerinden epeyce farklıdırlar. Bu farklar, kuşku yok ki toplumu olumsuz etkilemektedir. Gerçek şu ki, Kur'ân-ı Kerim'i Türkçeye güzel yansıtabilen meâllerin yanında bu işlevi yerine getiremeyen meâl örnekleri de vardır. Hatta bunlar sayıca daha çoktur ve daha yaygındır.

Bütün bu meâllerin, temelde iyi niyetle yazıldıklarını kabul etsek bile, yapılan araştırmalara göre, yazarlarının kişiliği, Kur'ân'la meşgul olmaya onları iten sebep ve ilgiler, bağlısı bulundukları cemaat ve örgütler, öğrenim ve eğitim düzeyleri, esas meslekleri ve çalışma alanları, bu şahıslardan birçoğunun, gerçek anlamda birer meâl yazarı olmadığını göstermiştir. Bunlar bir yana, onların hiç biri Arapçayı bir yaşam dili olarak kullanamamaktadır. Meselenin en vahim yanı da işte budur. Evet hiçbir Türk meâl yazarı, Arapçayı konuşma ve yazı dili olarak kullanamamaktadır!... Bu gerçeği test edip belgesel olarak saptamak, hiç de zor değildir. Örneğin **KPS** için hazırlanmış olan Arapça bir metnin Türkçesini bu şahıslara dağıtıp onu yeniden Arapçaya çevirmeleri istense, bunu asla başaramayacaklardır! Türkiye'de İslâm'a karşı her gün gittikçe artan tehlikelere bir de bunu eklediğiniz zaman bu ülkede yaşanan din anarşisinin meâlcilik yüzünden yakında hangi boyutlara tırmanabileceğini ve tabiatıyla Arapçanın önündeki engellerin büyümesine de ne kadar hız vereceğini tahmin etmek güç değildir.

Mealciliğin Türkiye'de Arapça eğitime vurduğu darbe, yukarıdaki veriler ışığında ele alındığı zaman çok daha iyi anlaşılacaktır. Örneğin;

Meâl yazarı, hemen hiç eğitim görmemiş, sıradan bir Arap ile anlaşabilecek kadar Arapça konuşma ve dert anlatma becerisine bile sahip değilken, Kur'ân gibi edebiyat mucizesi bir kitabı nasıl Türkçeye çevirebilecektir?

Bunun cevabı çok basittir. Türkçe meâllerin hemen tamamı, aslında birbirinin kopyasıdırlar. Fakat meselenin içinde önemli bir hile vardır: Meâl yazmayı göze alan şahıs, önce piyasada ne kadar meâl varsa bunlardan birer örnek sağlar. Ondan sonra bunları harmanlayarak kendince âyetlere birer karşılık bulur. Her âyetin meâlini tespit ederken de mecbur olmadıkça mevcut nüshalardaki hiçbir cümleyi aynen alıp kopyalamaz. Buna özellikle çok dikkat eder. Tabiatıyla işin sonunda -sözde- tamamen bağımsız ve özgün bir meâl ortaya çıkar (!) Evet, mevcut meâllerin hemen tümünün bu şekilde «**Kes-yapıştır**» yöntemiyle yazıldığını söylemek mümkündür.

Peki bunun, Türkiye'de Arapça eğitime ne gibi zararı vardır? Bu soruya yanıt ararken, her şeyden önce Arapçayı öbür bütün yabancı dillerle karşılaştırmak gerekir. Çünkü **Arapça** ile ilgilenen insanın amacı ile örneğin **İngilizce**, **Fransızca** ve **Almanca** ile ilgilenen insanın amacı arasında çok büyük farklar vardır. Avrupa dilleri ile ilgilenen insan, daha çok, hayatını kazanmak, popüler olmak ve yurt dışına çıkarken yabancılarla rahat iletişim sağlamak için onları öğrenmek ister. Fakat Türkiye'de Arapça ile ilgilenen insan, genelde Kur'ân-ı Kerim'in içeriğini anlamak amacıyla bu dili öğrenmek ister. Bu çok yaygın bir anlayıştır. Onun için Arapça öğrencisi, bir meâl aracılığıyla bu amacını gerçekleştirdiği inancına eğer kapılırsa Arapçaya karşı tutumu

büyük ölçüde değişebilir. Tabiatıyla böyle bir kimse için Arapça artık bir dil olmaktan çıkar. Dolayısıyla bir ilim yolcusuna, bu dile ne kadar muhtaç olduğunu anlatmak oldukça zorlaşır.

Popüler Müslümanlığı kışkırtan ve spekülâtif bir meslek haline getirilmiş bulunan meâlciliğin, bu yıkıcı etkisinden başka Türkçeye de ayrıca büyük zararı dokunmuştur Çünkü meâlciler, çok sık ve yaygın bir şekilde Türkçeyi Türk dil mantığına aykırı formlarda kullanırlar. Sözde Kur'ân-ı Kerim'in metnine sadık kalmak gibi bir bahane ile izledikleri bu tutum, ne yazık ki ilim çevreleri tarafından şimdiye kadar ele alınıp irdelenmemiştir. Devleti kötüye kullanan statükocular bu durumdan çok iyi haberdar olmalarına rağmen, sırf Arapça dil eğitimi üzerindeki yıkıcı etkisini sürdürmesi için meâlciliğe hep göz yummuşlardır.

Elinize herhangi bir meâli alıp, içinden herhangi bir ayetin çevirisine bakacak olursanız, okuduğunuz cümlelerin, eğitim görmüş bir Türk tarafından kurulduğuna kolay kolay inanamazsınız. Bunun doğru olup olmadığına inanmanız için meâlleri dikkatle tarayabilirsiniz. Düzgün kurulmuş, akıcı ve güncel bir Türkçe cümleye bu meâllerde çok ender olarak rastlayacaksınız.

Dilerseniz çeşitli meâllerden rasgele aşağıya alınmış birkaç örneğe bakalım ve Türk dil normlarına göre ortaya koydukları kaliteyi inceleyelim.

Örnek-1: Diyânet İşleri Başkanlığı'nın **Dr. Hüseyin Atay** ve **Dr. Yaşar Kutluay**'a hazırlattığı Meâl.

Kehf Sûresi ayet: 23-24;

«Herhangi bir şey için, Allah'ın dilemesi dışında: “Ben yarın onu yapacağım” deme!»

Bu cümlede oldukça arı Türkçe kullanmaya özen gösterilmiş olmasına rağmen, siz bu söz diziminin Türk dil mantığına uygun, akıcı ve doyurucu olduğuna kendinizi inandırabilir misiniz?! Acaba bu meâlin anlamını, - *global olarak verebilecek*- daha uygun ve anlaşılır bir söz dizimi yok muydu?

Önce ciddiyetle şunu ifade etmek gerekir ki, salt kelimelere tutunarak, Arap dil mantığı çerçevesindeki anlamıyla Yukarıdaki ayetleri Türkçeye çevirmek hemen hemen mümkün değildir. Bunun ayrıntılı açıklamasına burada girmek de yine mümkün değildir. Çünkü (*yukarıdaki meâl de dahil*), onun yerine, -*daha anlaşılır gibi gözüken*-, örneğin aşağıdaki açıklamaların hemen hiç biri, yukarıdaki ayetlerin anlamlarını Türkçeye aktaramamaktadır:

- a) «Eğer Allah dilememişse, şu işi yarın yapacağım deme!»;
- b) «Falân işi, yarın yapacağım deme Allah dilemedikçe»
- c) «Bir işi, yarın yapacağım deme, Ancak Allah dilerse hariç...»

Örnek-2: A. Fikri Yavuz Meâli.

Tevbe Sûresi ayet : 10

«Bir mü'min hakkında ne bir yemin gözetirler, ne de bir zimmet (sözleşme). İşte bunlar mütecâvizlerdir»

Müşriklerin, m'üminlere karşı tutumunu özetleyen bir ayetin Türkçe karşılığı olarak yukarıdaki cümleye baktığımızda şöyle bir eleştirel açıklama yapmak gerekmektedir:

Her şeyden önce Türkiye'de, -*kimlik kartında İslâm sözcüğü yazılı olsa bile*- İslâm'a yabancı ve Kur'ân'la hiç tanışmamış milyonlarca insan yaşamaktadır. Meâlciler, bu gerçeği hiçbir zaman hesaba katmamışlardır. Türkiye'de Hanefist dindar azınlığın okumuşları arasında yer alan meâlciler de aynen bu kesim gibi, her gün yüksek sesle okunan ezanlara aldanarak bütün Türkiye halklarının ortodoks Sünni ya da dindar olduklarını,

dolayısıyla da hemen her kesin bu ülke’de Kur’anla çok yakından ilgilendiğini sanarak meâllerini hazırlamışlardır. Bu sanı, meâlcilerin, yaşadıkları ülkenin sosyolojisi hakkında ne kadar bilgisiz olduklarını öncelikle ortaya koymaktadır. Örneğin yukarıdaki ayetin meâli, onların bu konudaki bilgisizliğini güçlü bir şekilde kanıtlamaktadır.

Çünkü bugün Türkiye’de, «Mü’min» ile «Muslim» kavramlarını, bile birbirinden ayırt edebilecek insan sayısının, birkaç bini aşmayacağı kesindir. Özellikle «Muslim» ile «Müslüman» kavramlarını birbirinden ayırt edebilecek kadar din sosyolojisinde birikim sahibi olmuş bir kimseye rastlamak hemen hemen mümkün değildir. Onun için İslâm’ın, adetâ her kişiye göre başka bir anlam taşıdığı Türkiye’de, Kur’ân gibi olağanüstü bir kitabı tercümeyle kalkışmak çok iddialı bir iştir. Tabiatıyla Arapça bilmedikleri için, bu konudaki büyük sorumluluğun da farkına varamadıklarından, birkaç kelimeden oluşan bir ayeti, yine birkaç kelime Türkçe ile açıklamaya çalışan meâlciler hem çok bocalamış, hem de insanların kafasını karıştırmışlardır. Yukarıdaki meâl, bu gerçeği çok açık şekilde ortaya koymaktadır.

Çünkü dikkat ederseniz, pek de ağdalı olmamasına rağmen, yukarıdaki meâlde kullanılan; «Bir mü’min hakkında ne bir yemin gözetirler, ne de bir zimmet» sözlerinden, hemen hemen bir şey anlaşılmamaktadır. Bugünün kültürsüz okumuşu, hele yarı okumuşu, bu meâli nasıl anlayacaktır?! Dilerseniz, İslâm’la henüz tanışmamış Türkiye’li yüz binlerce üniversite mezununa bu meâli göstererek yorumlarını alabilirsiniz. Göreceksiniz ki bunların bir kısmı, bu sözlerden hiçbir şey anlamadıklarını söyleyecek, büyük çoğunluğu ise rasgele çeşitli yanlış yorumlarda bulunacaklardır. Peki öyle ise meâl yazmanın, hele Arapça bilmeden, Arap ve Türk dil mantığı arasındaki farklar üzerinde yıllar alabilecek bir özel eğitim ve formasyon almadan böyle bir işe kalkışmanın, bu suretle de Kur’an gibi yüce ve saygın bir kitap etrafında, milyonlarca insanın zihin ve vicdanında kuşku uyandırmanın ne hikmeti olabilir?!!!

Acaba A. Fikri Yavuz’un, yukarıdaki sözlerinin yerine şu örneği denesek, ayetin karşılığına daha anlaşılır bir biçim vermek mümkün olur mu?

Putlara tapanlar, (Kur’ân’a) İnanan bir kimseye karşı, ne sözleşmelerine bağlı kalırlar, ne de verilen emanete...

Tabiatıyla bu sadece bir deneme... Önemli olan, Kur’an’ın anlaşılmasını sağlamaktır. Ancak bunu da güzel ve akıcı bir Türkçe ile yapmak gerekir. İşte meâlciler bunu başaramamışlardır. Çünkü genelde, her Arapça kelimeye karşılık, belki de sözlük yardımıyla bir Türkçe kelime bulup meâl yapmaya çalışmışlardır. Bu suretle de her kelimenin mutlaka karşılığını kullanmaya kendilerini zorlayarak hem sözü çetrefil ve anlaşılmaz hale getirmişlerdir, hem üstelik Arapça’nın da yolunu tıkamışlardır.

A. Fikri Yavuz’un, özellikle Vakıa Suresi’nin 75’inci ayetine yakıştırdığı anlam, onun, ne kadar Arapça bildiğini ortaya koymaktadır. Bu noktayı merak edenler, gidip uzman birine meseleyi sormadan bile sözü edilen meâli, çeşitli meâllerle karşılaştırarak gerçeği öğrenebilirler.

Örnek-3: Elmalılı M. Hamdi Yazır Meâli.

Beyyine Sûresi, ayet: 1.

«Kitab ehlerinden ve müşriklerden kâfir olanlar, kendilerine apaçık delil gelinceye kadar ona iman edeceklerine dair verdikleri sözden ayrılmadılar!»

Önce okuyucuya şunu sormak gerekir:

Sözde bir ayetin Türkçe açıklaması diye kurulmuş olan yukarıdaki cümleden siz bir şey anlıyor musunuz?

Arapça bilip, vaktiyle Kur'ân'ı Kerim'i inceleme imkânına sahip bulunmuş olanlar hariç, Bu soruya evet diyebilecek birinin ortaya çıkması, mucize gibi bir şeydir. Neden mi?

Dikkat ederseniz çevirmen, «**Kitab ehinden ve müşriklerden kâfir olanlar**» diye bir söz etmiş bulunmaktadır. Bu ne demektir? Hem «**Kitap ehli**», yani hem (Hristiyanlar ve Yahudiler), hem de **müşrikler** zaten kâfir değil midirler? Bunlardan bazıları, -*esasen kâfir iken*- nasıl yeniden kâfir olabilirler? Oysa ayetin orijinalinden açıkça anlaşılmaktadır ki, «**Kitab ehinden ve müşriklerden kâfir bulunuyor olanlar**» amaçlanmıştır. Dolayısıyla eğer çevirmen; «**Kitap ehli ve müşrik kâfirler**», ya da «**Kâfirlerden, Kitab ehli ve müşrikler**» demiş olsaydı, zihinler karışmayacaktı. Mesele bu kadar basit... Peki şimdi bu, nasıl açıklanmalıdır? Acaba, M. Hamdi Yazır, Türkçeyi iyi kullanamıyordu demek mi lâzım; hayır Arapça bilmiyordu demek mi lâzım; yoksa, Kur'ân'ı Kerim'i anlayamıyordu, demek mi lâzımdır? Bu sorulara kim, nasıl cevap verecektir?

Meâlin bundan sonraki devamı da bundan pek farklı değildir. Bakınız çevirmen ne diyor:

«(...) kendilerine apaçık delil gelinceye kadar ona iman edeceklerine dair verdikleri sözden ayrılmadılar!»

Siz, bu sözlerden de bir şey anlayabiliyor musunuz? Buna ihtimal vermek güçtür. Çünkü gerçekten, bu sözlerden bir anlam çıkarmak mümkün değildir. Ve çünkü ayetin gerçek anlamını öğrendiğiniz zaman bu tespitin ne kadar doğru olduğunu göreceksiniz.

Sözde Türkçe açıklaması bu şekilde verilmiş olan ayetin, aslında anlatmak istediği şey özetle şudur: **Ne Yahudiler ve Hristiyanlar, nede puta tapanlar Kur'ân'ı Kerim'le tanışınca kadar inançlarından vazgeçmediler.**

Anlamı bu kadar açık olan bir ayeti tutup, «**Kitab ehinden ve müşriklerden kâfir olanlar, kendilerine apaçık delil gelinceye kadar ona iman edeceklerine dair verdikleri sözden ayrılmadılar!**» şeklinde çevirmenin, dolambaçlı ve anlaşılmaz olduğu kadar tamamen alâkasız ve yanlış aktarmış olması acaba nasıl açıklanabilir?

Gördüğünüz gibi topluma «**Allame**» olarak tanıtılan insanlar, «meâl yazarım» derken, göz kırpmadan Allah'ın kitabı üzerinde nasıl tasarrufta bulunmuşlardır. Bu sorunun, belki konumuzla doğrudan ilişkisi yoktur; fakat bilgisizlik ve eğitimsizlik yüzünden toplumda meâlcilere karşı duyulan güven, Arapçanın Türkiye'de yolunu tıkamıştır. İşte konumuz budur. Çünkü meâl izleyerek, Kur'ân'ı Kerim'in içeriğinden haberdar olmak isteyenler, meâlcilerin gerçekten Arapça bilmediklerini hiçbir zaman ne öğrenebilmişlerdir, ne de bu önemli noktayı araştırmışlardır! Bu nedenle, Arapça'nın Kur'ân'ı Kerim'i keşfetmek için ne kadar önemli bir dil olduğunu Türkiye'de meâlcilerin etkisini yaşayan kalabalık bir kesime anlatmak mümkün değildir.

Baştan beri söylenenlere bakıldığında görüldüğü üzere, aslında Türkçe, Arapça'yı taşımaya yetmemektedir. Üstelik bu yetersizliği, Türkçe anlatmak da oldukça zordur. Bu da ayrı bir sorundur. Çünkü bu sorun karşılaştırmalı «**DİL MANTIĞI**» konusudur. Bu nedenle Arapçayı Türkçe ile kelime kelime karşılaştırabilecek kudrete sahip olmayan kimsenin meâl yazmaya kalkışması büyük cürettir ve önemli derecede manevi yıkımlara neden olabilir!

Dil mantığı ise yeni bir bilim dalıdır. Batılıların «**Linguistics**» adı altında geliştirdikleri bu branş, birkaç dil bilenleri ve özellikle tercüme sanatını meslek edinenleri yakından ilgilendirmektedir.

Bu ilgiyle mutlaka burada işaret edilmelidir ki dünya dilleri, anlatım kapasitesi bakımından çok farklıdır. Arapça ve Fransızca gibi oldukça zengin ve doğurgan dillerin yanında çok fakir ve kısır diller de vardır. onun için bir dilden öbür dile tercüme yaparken bu noktaya özellikle dikkat etmek gerekir. Çünkü bir dilin her kelimesinin ve her deyiminin tam karşılığını başka bir dilde bulmak mümkün değildir. İlginçtir ki bazen en fakir bir dilin kelimelerinden birinin tam karşılığı en zengin bir dilde bile bulunmayabilir. Örneğin Türkçe'deki

«**kaçıncı**» sözcüğünün tam karşılığı Arapça gibi zengin bir dilde yoktur. Evet Arapçada «**kaçıncı**» anlamına gelen bir kelime bulamazsınız. Sıra sayısını öğrenmek için Türkçe’de kullanılan bu kelimenin yerine Arapça’da «**hangi**» kelimesinin karşılığı olan «**Eyyu**» kullanılır. Örneğin siz bir Arap öğrenciyeyiz; Kaçıncı sınıfta olduğunuzu sormak için «**hangi sınıftasınız?**» demek zorundasınız! Onun için muhatabınız eğer örneğin «**üçüncü sınıftayım**» yerine «**şu sınıftayım**», derse şaşmamalısınız! Keza, Türkçedeki «**caydırmak**» sözcüğünün tam karşılığı yine Arapçada yoktur. Aynı şekilde Türkçedeki «**merak**» sözcüğünün karşılığı Arapçada belirsizdir. Bu kelimenin Arapçadaki karşılıkları, kullanacağınız cümleye göre farklılık gösterir.

Mesele sadece bu noktalarla da sınırlı değildir. Ayrıca her milletin eğilimleri, gelenek ve görenekleri, zevkleri, ve dünya görüşleri ile o milletin dili arasında güçlü ilişkiler vardır. Bu yüzden bir dile ait bazı fıkraları, ata sözlerini, öz değişimleri ve birçok argo ya da edebi tabirleri başka bir dile aktarmak mümkün olamaz. Nitekim Nasrettin Hoca’nın ve Bektaşilerin bazı fıkralarını –İngilizcede ne kadar mahir olursanız olunuz- bir İngiliz arkadaşınızla paylaşamazsınız. Ona bu fıkralardaki incelikleri ve esprileri anlatamazsınız.

Türkiyeli meâlciler, işte bu önemli noktaları hiç hesaba katmamış, dolayısıyla çok büyük sorumluluk yüklenmişlerdir.

İrkçilik Engeli:

Osmanlı İmparatorluğu’nun yıkılışı üzerine Arapların bir kesiminde kendini gösteren bu eğilim, Türkiye’de karşıt bir eğilimin azmasına yol açmıştır. Bu ise Türkiye’de Arapçanın karşısına çıkan engelleri biraz daha sarp hale getirmiştir. Bilindiği üzere bilhassa çağımızda en ufak bir bahane bile ırkçılığın tahmin edilemeyecek sınırlarda kabarmasına neden olabilir. Onun için özellikle eğitilmiş kesimin, başka ırk, millet ve etnik kitle mensupları karşısında çok dikkatli olması gerekmektedir. Başka bir milletin, bir etnik kitlenin, ya da bir inanç grubunun saygı duyduğu bir anlayışı, bir değeri, bir kutsalı küçümsemek, bu anlamda basit bir ihtiyatsızlıkta bulunmak bile beklenmedik olumsuz gelişmelerin, fitne ve kavgaların yaşanmasına neden olabilir. Çünkü ırkçılıkla beyni yıkanmış bir insan, ne kadar eğitilmiş olursa olsun onun, en ufak bir gerçekle -*ani biçimde*- yaşayacağı temas şoku, muhatabını savunmasız halde yakalayabilir ve bu tür durumlardan beklenmedik sonuçlar patlak verebilir!

Türkiye’de ırkçılığın yakın tarihteki süreci, -*bilindiği üzere*- **İttihat ve Terakki Partisi**’nin kuruluşu ile başlar. Osmanlı Devleti’nin çöküş trendine girdiği yıllarda iktidara gelen **İttihat ve Terakki Partisi**’nin gerek yöneticileri, gerekse üyelerinin çoğu Yahudi kökenli **Sabetaistlerden** ve **Musevi Karay Türkleri**’nden oluşmakta idi. Bu azınlık tarafından İslâm’a, Kur’ân’a ve Kur’ân’ın dili olan Arapçaya karşı amansız bir savaş başlatıldı.

Araplara karşı özellikle 1910’dan sonra girişilen Türkleştirme hareketi çok büyük tepkilere yol açmıştır. Türkleşmeye karşı direnen «**Genç Araplar**» örgütü, özellikle Arapçanın, Osmanlı Arap eyâletlerinde resmi dil olarak kullanılması için büyük mücadeleler vermiş, bunların çoğu, bu uğurda idam sehpalarına gitmişlerdir. Bu gençler arasında yer alan **Awni Abdulhadi**, **Nadra Matran**, **Abdulgani El-Uraysi**, **Şukri Gânim**, **Cemil Ma’lûf**, **Muhammed el-Muhammasânî**, **Charle Debbâs** ve **Cemil Merdum** Arap bağımsızlık hareketinin «**lâik öncüleri**» olarak tarihe geçmişlerdir.

Bu cesur gençlerin girişimleri sayesinde 13-18 Haziran 1913 tarihleri arasında Paris’te düzenlenen Birinci Arap Konferansı’nda, özellikle Arapça konusu ele alınmış, -*Arapların binlerce yıldır kullandıkları ana dillerini, aynı zamanda resmi dil olarak da kullanabilmeleri için*- Osmanlı yönetiminden istekte bulunulmuştur. İlginçtir ki bu haklı istek, Osmanlı Devletini yöneten **Yahudi ve Musevi İttihatçılar** tarafından şiddetle reddedilmiştir. Yani bu adamlar, çok daha güçlü oldukları günümüzde, devleti kendi ideolojileri doğrultusunda kullandıkları gibi, henüz işin başında ve çok zayıf durumdayken, o gün bile aynı tutumda ısrar etmişlerdir.

Yine çok ilginçtir ki, İmparatorluğun yıkılışından sonra kurulan yeni Cumhuriyetin yönetim ve denetimi de bu iki kesim tarafından ele geçirilerek paylaşıldı. Çünkü Osmanlı Devleti, dış güçlerle işbirliği yapan bu iki ortak kampın, *-içerdeki faaliyetlerinin sonucu olarak-* ancak yıkılabildi. Ve yine ilginçtir ki köken bakımından Türk olmakla birlikte Yahudilerle aynı din ve inancı paylaştıkları için Selânikli Musevi Türkler, hiçbir zaman **«müslüman»** soydaşları olan Anadolu Türklerinin din ve inançlarına saygı göstermemişlerdir. Bu gerçeğin en güçlü belgesini görmek isteyenler **Şemseddin Güler** tarafından derlenen **BEYAZ KİTAP** adlı bir çalışmanın 63'üncü sayfasına bakabilirler. Bu sayfada Hz. Muhammed hakkında sarf edilen şu cümle çok önemlidir:

«- Evet Karabekir, Arap oğlunun yavelerini Türk oğullarına öğretmek için Kur'ân-ı Türkçeye çevirttireceğim»

Hız. Muhammed'ı sırf bir Arap olarak görmek ve Kur'ân-ı Kerim-i O'nun yaveleri (yani Onun saçmalıkları) olarak nitelemek, Türkiye'de belli bir zümrenin niyetini açıkça ortaya koymaktadır. Onun için bunlar, devletin çok önemli stratejik mevki ve köşelerini daha o günlerden beri ele geçirmiş bulunduklarından, Kur'ân'daki İslâm'dan epeyce uzak ve onun son derece yozlaştırılmış zayıf bir yansıması olan Türk Sünniliği üzerinde bile inanılmaz baskılar kurmuş, bu cümleden olarak Kur'ânın dili olan Arapçayı da 1924 de hemen yasaklamışlardır.

Bu gelişme gerek mantık açısından, gerekse konjonktür açısından esasen normaldir. Çünkü her şeyden önce Yahudi ve Musevi için, İslâm en önemli hedeftir. Bu konuda eğer bir kuşkunuz varsa Kur'ân-ı Kerimin, **Mâide sûresi'nin 82'inci âyetine** bakabilirsiniz. Bu âyet, yaklaşık 1500 yıl önce indiğine göre Kur'ân'a hiç inanmayan bir insan bile bu âyetin içeriğine bakarak en azından Araplarla Yahudiler arasındaki bin beş yüz yıllık uçurumu tahmin edebilir! İşte bu nedenledir ki günümüzde İsrail, sırf stratejik açıdan duyduğu ihtiyaç üzerine, Arapçaya ne kadar önem vermek istiyorsa, Osmanlı Devletini, son günlerinde yöneten Yahudiler ve Museviler de Arapların ve Arapçanın o gün için kökünü sırf stratejik sebeplerle kazımak istemişler ve bu konuda ellerinden geleni de geri bırakmamışlardır. Hatta bunu Cumhuriyet döneminde de acımasız bir şekilde sürdürmüşlerdir.

Örneğin, Suriye'de dördüncü Ordu komutanlığına tayin edilen ve 05 Aralık 1914 günü Şam'a giren Türk kökenli (Musevi) bir paşa, bölgede, yüzyıllar sonra bile unutulamayacak bir terör estirmiştir. Bu şahıs, Tanınmış yerli Hristiyan Araplardan, **Nakhla Matran, Yusuf el-Hâni ve Petro Pavli'nin**, Fransızlarla sözde gizli işbirliğini bahane ederek Suriye'de yaşayan ünlü Arap-İslâm aydınlarından birçok şahsiyeti göz kırpmadan idam etmiştir. Bunlar arasında özellikle, 21 Ağustos 1915 tarihinde idam edilen **Abdulkerim el-Khalîl, Salih Haydar, Muslim Abidin, Muhammed el-Muhammasanî, Mahmud el-Muhammasanî, Selim Abdulhadî** ile 06 Mayıs 1916 tarihinde idam edilen; **Şeyh Abdulhamid ez-Zehrawî, Şukri el-Aselî, Ruşdi Şam'â, Refiq Rızq, Abdulgani el-Uraysî ve Şeyh Ahmed Tabbara** gibi ünlü şahsiyetler, geniş bilgi ve kültürleriyle, cesaret ve yapıcı girişimleriyle yaşadıkları dönemde yerleri doldurulamayacak önder insanlardı. Bu Musevi paşanın, Suriye ve Filistin'de öldürttüğü Arapların sayısının yirmi bin kişiden az olmadığı söylenmektedir.

Türkiye toplumu tarafından, içyüzü henüz ayrıntılarıyla bilinmeyen işte bu ve benzeri olaylar, Arap toplumu arasında önemli bir kesimi tahrik etmiş, Türkiye aleyhinde milyonlarca Arabın bilinç altına nefret yerleştirmiştir. Oysa bu cinayetleri Türkler adına işleyen kişi, esasen Türk kökenli olsa bile, temelde Yahudi ırkçılığı duygusuyla hareket etmiştir. Dolayısıyla, bu paşanın Musevi olduğu ve dindaşları olan Yahudilerin inançlarını paylaştığı için Araplardan nefret ettiği ve Türk milliyetçiliğini sömürerek bu cinayetleri işlemek suretiyle Müslümanları birbirine düşürmek istediği hakkında, esasen Araplar Türkleri bilgilendirmeliydiler. Oysa Araplar büyük bir yanlışlık yaparak bu cinayetlerden daima bütün Türkiye'yi sorumlu tutmak gibi anlaşılabilir bir yaklaşım sergilemişlerdir. Bu konudaki duygular, yüz yıla yakındır zaman zaman herhangi bir ilgiyle dile getirildikçe, Türkiye'de de ağır misillemelerle karşılık bulmuştur. Tuftadır ki bu misillemenin en büyük hedefi Araplardan çok, Arapça olmuştur. Nitekim, Arapçanın, çok geri, kirli ve **«Türk düşmanı»** bir milletin dili olduğu yolunda onlarca yıldır sürekli biçimde yıkıcı propagandalar yapılmıştır. Oysa Arapça, *-en az Türkçe ve Kürtçe kadar-* mevcut dünya dillerinden biri olarak masum ve dokunulmaz bir değerdir.

Türk şovenizminin tarihsel sürecine baktığımızda bu eğilimi, en erken dönemlerinde kışkırtan ilk sebebin de yine Arap ırkçılığı olduğunu görürüz. Dolayısıyla bugün, Kur'an'ın önüne, en tehlikeli engellerden biri olarak çıkmış bulunan Türk ırkçılığının, temelde Arap ırkçılığının ürünü olduğunu söylemek mümkündür. Ünlü Şair, **Mehmet Akif Ersoy** bunu çok iyi kavramış ve bundan son derece acı duymuş olduğu için, iki tarafa da şu çarpıcı öğütlerde bulunmaktadır:

**Türk Arapsız yaşamaz, kim yaşar der delidir,
Arabın Türk ise hem sağ gözü hem sağ elidir.**

**Veriniz başbaşa zira sonu hüsrân-ı mübin,
Ne hükûmet kalıyor ortada billahi ne din.**

**Medeniyyet size çoktan beridir dış biliyor,
Evvela parçalamak, sonra da yutmak diliyor.**

**Arnavutlar size ibret olacakken halâ,
Ne bu şûride siyaset, ne bu fasit davâ.**

**Görmüyor gittiği yanlış yolu zannım çoğunuz,
Size rehberlik eden haydudu artık kovunuz.**

**Bunu benden duyunuz, ben ki evet Arnavud'um
Başka bir şey diyemem işte perişan yurdum.**

Türk ve Arap şovenizminin etkileşim sürecini eğer başından beri ele alır ve kronolojik bir sıra ile incelersek Türklerin tarih boyunca (*Arapçaya değil*), Araplara tepki gösterdiklerini açık biçimde görürüz. Bu tepkinin sebepleri elbette ki önemlidir. Ancak konuyu bu yönüyle tarihçilere bırakmak gerekir.

Fakat bir soru vardır ki buna cevap arayanlar kolayca ve isabetli bir açıklama bulmayabilirler. O da şudur:

- Türkler bin yıl kadar uzun bir süre Arap alfabesini kullandıklarına göre onların Arapçadan nefret ettiklerini nasıl açıklayabiliriz?

Önce şunu vurgulamak gerekir ki Türkler Arapçadan hiçbir zaman nefret etmemişlerdir ve şimdi de nefret etmemektedirler. Son yıllarda (*esasen Türk olmadıkları açıkça bilinen*) egemen azınlığın, Arapçaya karşı olumsuz tutumu bütün Türk halkına elbette ki mal edilemez. Nitekim saygın bir Türk ilim adamı olan **Osman Öztürk**, Seha Neşriyat tarafından yayınlanan «**Arapça ve Diğer Lisanlar**» adlı eserinin önsözünde Arapça hakkında aynen şunları söylemektedir:

«Yüce Allah insanı şerefli bir varlık olarak yarattı. Ona konuşma kabiliyeti verdi. İnsanı diğer yaratıklara karşı faziletli kıldı. Arap lisanını da diğer bütün dillere karşı üstün eyledi; buna şeref olarak Kur'an-ı Kerim'i Arap lisanı üzerine göndermesi yeterlidir».

Evet tekrar etmekte fayda vardır ki Arapçaya Türkler değil, tam tersine «TC» karşı Çıkmıştır! Yoksa Türkiye halkları, tarih boyunca ve günümüzde de sürekli olarak Arapça ile ilgilenmiş, hatta ona, «**Kur'an'ın Dili**» diyerek saygı göstermişlerdir.

Arapça konusunda, Türk ilim adamlarıyla yapılan ve **Maverâ Dergisi**'nin, 1983 Haziran sayısında yayınlanan röportajlardan bazı kesitleri bu ilgiyle nakletmekte yarar vardır:

Kahire Üniversitesi eski öğretim üyelerinden **Ali Yakup Cenkçiler**, Arapça hakkındaki düşüncelerini şu şekilde açıklamaktadır:

«Hakiki manada bir Arapça öğrenimi, önce Arapçanın lüzum ve ehemmiyetini kavramakla olur. Bunca asır, İslâm aleminin müşterek ilmî lisanı olan bir dilden nasıl uzak kalabiliriz! Asıl bu konuya devletin önem vermesi gerekmektedir. Bugün ticari Ve siyasi münasebetler sebebiyle daha çok ihtiyaç duyulan bir dil halindedir. Arapça, dün beynelmilel bir lisandı. Bugün de buna cevap verecek durumdadır. Hem bir milletin bütün geçmişe ait bir kültürü, kütüphanelimizdeki kültür mirasına dayanmaktadır. Yabancılar bunu bizden daha iyi kavramışlar. Onlar araştırma yapıyorlar, biz duruyoruz. Maarif, nasıl diğer yabancı diller üzerinde duruyorsa, buna da ehemmiyet vermeli...»

«Dinî ilimler tahsili yapılan okullara gelince, görüyoruz okutulan Arapçayı ve programı. O kitapla, o programla ancak tezgâhtarlık öğrenilir. O da öğrenilmiyor. (...)»

«Sadece Türkler değil, bütün yeryüzündeki Müslüman milletler Arapça eserler yazmışlardır, kendi dilleri dururken. Bu beynelmilel bir dildir. Bir dinin dilidir. Arapça eğer fasih bir dil ise, Kur'ân ve Hadis sayesinde. Bundan 1400 sene önceki Türkçe nasıldı acaba? Bir Kutadgu Biliği kaç kişi okuyup kavrar! Fakat kısa zamanda cahiliye şiirine vakıf olunuyor. Kur'an, Hadis ve Arapça olmasaydı Arap dili de bugünkü Türkçe gibi bozulurdu. Elbette, en üstün bir ilâhî kitabın dili de en üstündür.»

Gazeteci **Fehmi Kuru** da şunları kaydetmektedir:

«Son yıllarda, toplumumuzda Arapçaya karşı duyulan yakın ilgi gerçekten şaşılacak boyutlara ulaşmıştır. Bunun dinî olmayan sebepleri olsa da, sonunda Arapça bilen insanların sayısının artmasına, Müslümanlar arasında daha yakın ilişkilerin doğmasına yol açacağı için bu gelişmeyi hayırlı bir gelişme olarak kabul etmek gerekir.»

Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi **Prof. Dr. Mehmet Maksudoğlu** ise Arapçaya ilişkin görüşlerini şu sözlerle dile getirmektedir:

«Arapça, bir Müslüman için, benimsediği dinin Kutlu kitabının ve son elçisinin sözlerinin (Kur'ân-ı Kerim ve Hadis-i Şeriflerin) dilidir ve anadilinden sonra öğrenmesi gereken ilk dildir, bir de Batı dili öğrenirse, dünyada neler olup bittiğini, kültür sanat ve fikir hareketlerini yakından takip etmek imkânına kavuşur. Arapçanın dinî ehemmiyetinin yanında, günümüz dünyasında, petrole dayalı Arap zenginliği de Arapçanın öğrenilmesini, Japonya'dan İtalya'ya Güney Amerika'dan, Demirperde gerisi ülkelerine kadar bütün milletlere gerekli kılmıştır ve bu dil, dünyanın her tarafında öğrenilmektedir. İşin, bizim için, bir de yerleşmiş, teşekkül etmiş değerler ve kültürümüz açısından başka hiçbir milletle kıyas kabul etmez bir ehemmiyeti vardır. kökü Arapça olup da bin yıldır kullandığımız kelimelerin günümüzde okumuşlarımız arasında bile yanlış telâffuzu, korkunç bir kültür çöküşünün ve sür'atle düşen zevk seviyesinin göstergesidir. Dilimizdeki birçok kelime, çok eskiden, Arapça'dan girmiştir. Ama, artık bizimdir. Bizim zevkimize göre telâffuz ve kullanım kazanmıştır. Sırtımızdaki elbisenin kumaşı İngiltere ve Fransa'dan geldi diye elbisemizi çıkarıp atmıyoruz. Kültür çıplaklığı daha da çarpıcıdır. Özetlersek, Arapça, biz Türkler için; İslâmî, kültürel ve ticari olmak üzere, üç boyutlu bir ehemmiyet arz etmektedir.»

Yazar, **Ali Nar**'ın sözleri de şöyle:

«Arapça, İslâm medeniyetinin müşterek bir dili ise, okullarda mecburi ders olarak okutulması şart olur. Yaygınlık ancak böyle sağlanır. Ülkemiz eğitimindeki programlar hiç de yeterli değildir. Bizim kültürümüz dine, dolayısıyla Arapçaya dayanır. Din eğitimi yapılan okullarda üzerinde hassasiyetle durulması gereken meselelerimizden biridir.»

Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi **Prof. Dr. Bekir Topaloğlu**'nun ise Arapçaya ilişkin sözleri oldukça çarpıcıdır. Topaloğlu'nun sözleri şöyledir:

«Arapça, din, felsefe, ilim, san'at, edebiyat, tarih... sahalarında kaynak dil vasfını taşıyan sayılı dillerden biridir. İnsanlığa sunulduğundan bu yana, onbeş asırdır değişikliğe uğramamış, yegâne dinî metinlerin dili olmaktan başka bu dine yani İslâmiyete bağlı bir milyar civarındaki insanın müşterek dilini de teşkil etmektedir. Bugün dünyada Kur'ân-ı Kerim'den başka, asliyetini muhafaza edebilmiş ilâhî bir kitap bulunmadığı gibi büyük Müslüman nüfusunun dışında aynı dini lisana bağlı kalan kalabalık kitleler bulmak da mümkün değildir. Mukaddes Kur'an metninin bütün kelime ve harflerine kadar aynıyla kalması, hayatiyetini sürdürmesi, ezanın orijinal kelimeleriyle bütün İslâm beldelerinde, yerleşim merkezlerinde günde beş defa tekrar edilmesi, ibadetlerin çoğu, dua ve dinî merasimlerin din lisaniyle yapılması, Arapçayı, bir milyanın müşterek dili haline getirmiş, ve ona fevkalade bir güç ve hayatiyet kazandırmıştır. Ayrıca ticaret, turizm ve milletlerarası münasebetler açısından da, Arapça, ehemmiyetini gittikçe artırmaktadır.»

«Bütün bu gerçekler karşısında halkın yüzde doksandokuzu Müslüman olan, İslâm tarihinin askerlik, siyaset, ilim ve sanat sahalarında büyük başarılar elde etmiş bulunan milletimiz arasında ve ülkemiz içinde Arapça öğretimine gereken önem verilmemektedir.»

Türk bilim adamlarının Arapçaya ilişkin bu görüşlerinden sonra, Türkiye halklarının Arapçadan nefret ettiklerini ileri sürmek mümkün müdür? Elbette ki hayır! Fakat bu soruya gerçekçi ve doyurucu bir yanıt bulabilmek için Türklerin «**Müslümanlaşma**» sürecini, bilimsel ve belgesel verilere dayanarak çok iyi izlemek lâzımdır. Türklerin «**Müslümanlığa**» girdiği tarihten başlamak üzere onların İslâm'a ve Arapçaya karşı izledikleri tutuma bile baktığımızda çok ilginç bulgularla karşılaşırız. Ancak rastladığımız bu bulguların çoğu onları, insaf, adalet ve mantık ölçüleri karşısında haklı çıkarmaktadır. Çünkü Türklerin ne «**Müslümanlığa**» girdiği günlerde, ne de o tarihten şimdiye kadar Kur'ân'daki İslâm'ı hiçbir zaman anlayamamış olmalarının temel nedeni Arap ırkçılığıdır.

İslâm'ın mesajını kimden aldıkları, İslâm'ı ilk başlarda kimlerden öğrendikleri, İslâm'la nasıl tanıştıkları bile belli olmayan Türklere eğer daha o günlerde Kur'ân ve Onun dili esaslı biçimde öğretilse idi bu sorun, hiç değilse bugünkü şiddetiyle karşımıza çıkmayacaktı. Fakat görüyoruz ki Türkler, daha bin yıl önce Kur'ân'ın ilk mesajını «**İslâm**» değil, «**Müslümanlık**» olarak ancak algılayabilmişlerdir. Bu ilk sapma çok önemlidir. Çünkü bu olay, onları Kur'ân'a ait evrensel gerçeklerden, daha ilk adımda uzaklaştırmıştır. Onun içindir ki tarih boyunca Türkler İslâm adına, «**Müslüman**» ve «**Tarikatçı**» olarak tarih sahnesine çıkmışlardır ve son bin yıllık tarihlerini Kur'âna, oldukça yabancı olan bu iki akım doğrultusunda örmüşlerdir. Bu ilgi ile hemen vurgulamak gerekir ki «**Müslüman**» ve «**Tarikatçı**» insan tipi, İslâm'ı algılayıp anlayabilecek bir yetenek ve kavrayış gücünü kolay kolay elde edemez. Dolayısıyla Kur'ân'ın dili olan Arapçayı da kavrayamaz. Tabiatıyla bir şeyi kavrayamamak ile onu sevmemek arasında çok yakın bir ilgi yoktur. Genelde kavranamayan, anlaşılamayan şey sevilmez, diye tahmin ederiz. Ancak bu tahminden yola çıkarak tarih boyunca Arapçayı öğrenememiş olan Türklerin bu dilden nefret ettikleri sonucunu çıkarmak mümkün değildir.

Temelde «**İslâm**»'dan çok farklı bir anlam taşıyan «**Müslümanlığa**» gelince, bu iki kavram arasındaki uçurum hakkında eğer biraz bilgilenmek isterseniz, ünlü Araştırmacı, **Prof. Dr. Ahmet Yaşar Ocak**'a ait aşağıdaki satırlardan yararlanabilirsiniz. Yazar; «**Türkiye'de Tarihin Saptırılması Sürecinde Türk Sufiliğine Bakışlar**» adıyla kaleme aldığı eserinin önsözünde aynen şunları kaydetmektedir:

«İşte iyi bilmediğimiz bu Türkler ve İslâm konusunun, bilgisizlik ve ciddi bir tarih perspektifi yoksunluğu veya maksatlı hareket yüzünden Türkiye'de yarattığı, belki bazı ideolojik kesimler tarafından da özellikle manipüle edilen, henüz iyi algılanamamış birtakım meseleleri vardır. Bunların bir kısmı terminolojik alana da yansımakta, iyi anlaşılmadığı için, değişik kesimler tarafından çok farklı biçimlerde yorumlanması sebebiyle kargaşalara sebep olmaktadır.»

«Bunlardan –bu kitapta da sık kullanılan- bir grup, İslâm, İslâmiyet, Müslümanlık terimleridir. Türkiye'de yayımlanan pek çok araştırmada bunlar çoğu zaman birbirini yerine kullanılmakta, bu yüzden önemli bir fikrî karmaşa yaratılmaktadır. Oysa Türkçede kullandığımız bu terimlerin arasında çok belirgin ve önemli nüanslar vardır. Batı dillerinde bu üç kelime bir tek İslâm kelimesiyle karşılır. Bir

de “Müslüman” anlamında kullanılan Muslim veya Musulman kelimesi vardır. Fakat Türkçede özellikle bilimsel araştırmalar söz konusu olduğunda İslâm, İslâmiyet, Müslümanlık kelimeleri farklı şeyleri ifade ederler.»

«İslâm, doğrudan doğruya esasları Kur’ân-ı Kerime dayalı olup Hz. Muhammed tarafından insanlığa bildirildiğine inanılan ilâhî mesajı belirleyen bir terimdir, ki bu bizzat Kur’ân’da da bu çerçevede kullanılmıştır. İslâm ilâhiyatı, bu teorik çerçeve üzerinde uğraşır. İslâmiyet ise, bu ilâhî mesajın Müslümanlar tarafından pratiğe geçirilmesi sonucu yaşanan, kültürleşen biçimdir. Bu biçim, zamana, mekâna uyularak bu zaman ve mekân içindeki daha eski kültürel altyapıların etkisiyle değişik yorumlar, uygulamalar ve zihniyetler yaratır ki işte buna da Müslümanlık denir.»

Günümüz Türkiye’sinde, kendi alanında önemli bir otorite kabul edilen bir ilim adamının yukarıdaki tespitlerine bakılacak olursa; İslâm’ı: Kur’ân’da tanımlanmış şekliyle **EVRENSEL BİR YÖNETİM, İNANIŞ VE YAŞAM BİÇİMİ** olarak anlamak zorunlu iken, «**Müslümanlığa**», tek ve net bir tanım bulmak mümkün değildir. Onun içindir ki inanış biçimi «**İSLÂM**» olan kişi, Kur’ân’ı bir bütün olarak kabul edebilmektedir. Oysa (ister Sünnî, ister Şii, ya da başka bir mezhep ve tarikat bağlısı olsun), hemen hiçbir «**Müslüman**», Kur’ân’ın bütünlüğüne inanmamaktadır. Bu durum ise, İslâm akâid ilkelerine göre çok önemli sorumluluklar getirmekte, çok yönlü sosyolojik bir sorunun ortaya çıkmasını sonuçlandırmakta ve **Hanîf** mü’minlerin çok büyük sıkıntı çekmelerine, hatta hayati tehlikelerle karşı karşıya gelmelerine neden olabilmektedir!

Bu ilgiyle hemen vurgulamak gerekir ki burada değinilen sorun, temelde yine Arapçaya önem vermemenin doğrudan bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Buna rağmen, ne çoğunluktaki «**Müslüman**» Sünniler, ne de başta Şiiler olmak üzere Sünnilerin; «**Fırak-ı Dalle**», ya da «**Sapkın inanç grupları**» diye niteledikleri, suçlayıp aşağıladıkları hiçbir kampın bağlısı Arapçaya, Kur’ân’ın bölünmez bir parçası olarak bakmamıştır ve bakmamaktadır! Oysa bütün İslâm din bilginlerinin üzerinde görüş birliğine vardıkları ilkelerden biri de şudur: «**Kur’ân hem söz, hem de anlam olarak vahiydir**». Bugünün Türkiye’sinde çoğunluğu oluşturan «**Müslümanların**» azınlıktaki Mü’minlerden farklı olarak bu ilkeye inanmıyor olması çok önemli bir sorun oluşturmaktadır. Türkiye’yi belki de İslâm dünyasından koparan en büyük sorun işte budur.

Türklerle özgü bir din formülünde peydahlanmış olan «**Müslümanlık**», tarihin akışı içinde Arap ırkçılığına karşı bir tepkinin ürünü olarak her muhit ve her döneme göre türlü şekiller ve içerikler kazanarak günümüze kadar gelmiştir. Dıştan ılımlı gözüken Sünniliği bile aşarak Hanefizm’e dönüşen, hatta onu da dejenere ederek onlarca tarikat şeklinde ortaya çıkan «**Müslümanlık**», Türkleri Kur’ân’a ve İslâm’a ait bütün temel değerlere karşı yabancılaştırmıştır. Bu şekillerin geçerli olduğu hiçbir dönemde ve hiçbir muhitte Arapça, ne bir yaşam dili, ne de bir bilim dili olarak ön plana çıkmıştır. Arap alfabesinin Türkler tarafından bin yıl kadar kullanılmış olması, onların, -Arapçaya sempati duymuş olsalar bile- onu tam anlamıyla bir ilim ve uygarlık dili olarak (özellikle İslâm’ın dili olarak) benimsemiş bulundukları anlamına gelmez. Bu alfabenin vaktiyle Türkler tarafından bilinçli olarak seçilip seçilmediği de pek iyi bilinmemektedir. Nitekim Türkler, Arapçayı her ne kadar «**Kur’ân’daki İslâm’ın**» dili olarak algılamamış olsalar bile, onu (kendi düşüncelerine uyarlayarak kurguladıkları «**Müslümanlığın**» dili) biçiminde değerlendirdikleri muhtemeldir. Ancak şu kadarını söylemek mümkündür: O gün için, zaman ve mekânın belirlediği şartlarda Arap alfabesini kullanmaktan başka çareleri de yoktu. Onun için böyle bir tercihte bulunmuşlardır. Çünkü Türklerle özgü bir alfabe ve yazı şekli yoktur. Eğer olsaydı, mutlaka kendi yazılarını kullanarak Araplara karşı duydukları tepkiyi ortaya koyacaklardı. Bu, çok güçlü bir kanıttır. Çünkü Türkiye, Arap Alfabesinden vazgeçtiği zaman bu kez Lâtin Alfabesini almıştır. Bu da öteden beri ileri sürüldüğünün tam tersine, Türklerle ait bir alfabenin ve yazı şeklinin mevcut olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

Olabilir ki Türkiye’de bugün bir azınlık arasında Arapçaya karşı tedirginlik yaratan ve ırkçılığı azdıran nedenlerden biri de budur. Çünkü son zamanlarda okumuş, kültür almış ve kendini yetiştirmiş olan bazı kimseler; «**Arap alfabesi yüzünden Türklerin kendilerine özgü bir yazı şekli geliştiremedikleri, bu nedenle erken dönemde eser veremedikleri ve sonuç olarak Türkçeyi bir bilim dili haline getiremedikleri için**» Arapçayı sorumlu tutmaktadırlar. Bu duyguyu hissedilir bir kompleks biçiminde dışa vurmamak ve küçülmek için sözü

edilen kimseler, bu konu üzerinde hiç durmak istemezler. Ancak ortaya atıldığı zaman çok rahatsız oldukları hemen anlaşılır. Çünkü bu konu Türkiye’de ırkçılığı kışkırtan kimlik bunalımının önemli nedenleri arasında yer almaktadır.

Nitekim Türkiye’deki egemen **«Gizli Musevi Polit Bürosu»**, Mosonik odaklar ve onların emrindeki **«derin devlet»** zaman zaman Yüksek tirajlı Yahudi gazetelerinde kalem oynatan köşe yazarları aracılığıyla bu konuları değşerler. Türkiye toplumu arasında Arap düşmanlığını körüklemek için yapay gündemler oluştururlar. İşte özellikle duyarlı hale getirilmiş böyle havalarda İslâm karşıtı birkaç figüran çıkıp örneğin, **«ezanın ve ibadetlerdeki duaların Türkçe okunması gerektiği»** hakkında ulu orta konuşarak zihinleri bulandırmaya çalışırlar. Birkaç gün bu dedikodular devam eder ama Arapça üzerinde hiç kimsenin yoğunlaştığı görülmez. Bu durum çok ilginçtir. Çünkü Arapça üzerinde durmak, kimlik bunalımı yarasını kaşımak demektir. Kur’ân’daki İslâm’dan uzak bir Türkün bu sızıya dayanması ise kolay değildir. Çünkü bu sancı ile birlikte onun aklına, - *yanıtları oldukça sıkıntı veren*- birçok soru gelir! Şimdilik bu soruların üzerinde durmak doğru olmayabilir!!!

Türkiye’de Arapçanın önüne engel çıkaranlar, ona hangi suçları yüklüyorlarsa aslında bu konuda mertçe açıklama yapmalıdırlar. Çünkü bu tutum eğer sırf ırkçılıktan kaynaklanıyorsa ikna edici değildir. Hatta bugün İslâm’ı düpedüz bir **«Arap dini»** olarak algılamaya, ya da onu böyle nitelemeye kendini zorlayan binlerce insan bile bu suskunluk karşısında bir zaman gelir, sıkılabırlar. Çünkü bu bir çözümsüzlüktür. Ve çünkü Arapça eğer suçlu ise onun suçları açıkça dile getirilmeli ve **«insanlar bu dili, şu veya bu zararından dolayı öğrenmemelidirler»** denmeli; yok eğer böyle bir durum söz konusu değilse bu ülkede gizli ve yanlış yollarla Arapça öğrenmeğe devam eden öğrenciler artık bu dili ehlinden, serbest ve doğru yollarla öğrenme imkanına kavuşmalıdırlar; artık rahat bir nefes almalıdırlar. Dolayısıyla Milli Eğitim Bakanlığı da 20 Mart 1992 günü çıkarılan yasa doğrultusunda, Arapça okutmak isteyen dershanelere artık ruhsat vermelidir.

Kuşkusuz, Arapçayı suçlamanın hiçbir mantığı yoktur. Arapçaya yüklenen sorumluluğu Araplara yüklemek daha doğru olur. Çünkü Türkleri tarih boyunca sırf bir askeri güç olarak görmüş olan Araplar, bu halkın bilim merkezlerine ve bilimsel çalışmalara yönelmesini bilerek veya bilmeyerek engellemişlerdir. Oysa İslâm bir bilim nizamıdır. Türkler, tarih boyunca daima bilim alanları dışında kaldıkları için İslâm yerine **«Müslümanlık»** adı altında kendi zevk ve anlayışlarına uygun bir din şekli geliştirmiş, hatta bu dinle yetinmemiş, birer bağımsız din haline gelen onlarca tarikat kurarak gittikçe Kur’ân’dan ve onun organik bir parçası olan Arapçadan uzaklaşmışlardır.

Arap ırkçılığı, günümüzde de sürmektedir. Arap dünyasının, Türkiye’yi yöneten **Sabetaistlere** ve **Selânik Yahudilerine** duyduğu tiksintiyi, -*bu iki kesimle hemen hiçbir bağı bulunmayan*- Türkiye halklarının tümüne yöneltmesi insaf, adalet ve mantıkla bağdaşmaz. Türkiye halkları, tarikatçılarla laikçiler arasında; Yahudilerle Araplar arasında sıkışmamalıdırlar. Ne yazık ki Türkiye halkları, Filistinlilerin yaşadığı dramın bir başka turlüsünü iki katıyla yaşamaktadırlar! Şunu çok iyi bilmek gerekir ki Araplara ve Türklere yönelik Yahudi zulmü, bu iki millete bir tek farkla yansımaktadır; o da şudur: Yahudiler Filistinlileri imha etmeye çalışıyor, fakat onların yüzüne karşı mertçe **«Biz Yahudiyiz!»** diyorlar; Türkiye halklarının karşısındaki Selânik Yahudileri ise Türklere ait değerleri imha ediyor, ancak onlara **«Biz Müslümanız ve Türküz!»** diyorlar. Araplar bu nazik durumu hiçbir zaman anlamak istememişler, çok yanlış bir genelleme yapmışlardır. Üstelik günümüz Türkiye’sinde Kur’ân’ın bütünlüğüne inanan yaklaşık elli bin kadar insan da yaşamaktadır. Bu hayırlı topluluğu hiç hesaba katmamak büyük bir gaflettir.

Ayrıca 1975-1985 yılları arasında Arap ülkelerinde çalışan ve sayıları yüzbinleri geçen Türklere Arapçayı öğretmek konusunda da Arapların hiçbir ciddi çalışması olmamıştır. Bu kayıtsızlık da onların büyük bir kusuru olarak tarihe geçmiştir.

Araplar, Osmanlı döneminden kalma sorunları unutarak sahip bulundukları imkânlardan eğer son yıllarda Türkiye halklarını da yararlandırma yoluna gitselerdi bugün birçok sorunun yanında Kur’ân’a ve Onun diline karşı güdülen yanlış tutumlar da belki zaman içinde düzelebilirdi.

Statüko Engeli:

Arapça deyince ülkemizde bu kelimenin çağrıştırdığı o kadar önemli sorunlar vardır ki bazılarını gündeme getirmek bile cesaret işidir! Örneğin Arapça dediğiniz zaman bu sözcüğün, bir bakıma İslâm'ı çağrıştıran olması belli bir kesimi huylandırmaktadır. Oysa Arapça Kur'an'ın orijinal dili bile olsa -*seküler açıdan*- İslâm'la özdeşleştirilemez. Ne var ki onu İslâm'la özdeş gibi görmeye alışmış bir zihniyet, -*sekülerist devlet politikasına rağmen*- İslâm'ı Türkiye'de mahkum etmeye kalkışırken Arapçayı da onunla birlikte cezalandırmaya çalışmıştır. Bu ise çok önemli bir mantık bozukluğunu ortaya koymaktadır. Türkiye'nin, Arapça konusunda Cumhuriyetin başından beri ısrarla sergilediği ilginç çelişkilerden biri de işte budur. Bu çelişkinin en büyük kanıtı ise Arapçanın 1924 yılından 20 Mart 1992 tarihine kadar yasaklanmış olmasıdır.

Ancak sözü edilen tarihte yasağın kaldırılması Arapçanın tamamen legale çıkmasını sağlayamamıştır. Nitekim özel dershanelerde okutulması için yapılan ısrarlı başvurulara rağmen, merciler şimdiye kadar gerekli izni bir türlü vermemişlerdir. Bu da Arapçanın statükocu zihniyet tarafından hâlâ İslâm'ın organik bir parçası sayıldığını ortaya koymaktadır.

Arapça, bazı ilgilerle İslâm'ı hatırlatıyor olsa bile onu aslında seküler bakımdan salt bir dil olarak ele almak gerekir. Çünkü gerçekte İslâm başka, Arapça da başka şeydir. Dolayısıyla İslâm'dan ötürü Arapçayı cezalandırmanın mantıksal hiçbir açıklaması yoktur. Unutmamak gerekir ki Dünyada İslâm'ı hedef almış birçok odaklar, kendi ideolojilerini ve felsefelerini, aynı zamanda Arapçayı da kullanarak yaymaktadırlar. Örneğin vaktiyle **Sovyet Rusya**, Arap dünyasında komünizmi yaymak için, buradaki halklara hitaben Arapça yayın yaptırıyordu. Arap ülkelerindeki İslam karşıtı Baas Partisi ve benzeri örgütler, propagandalarını, kendi ana dilleri olan arapça olarak yapmışlardır. Bütün bunlar bir yana, bugün Arapça, bir dil olarak porno filmlerinde bile kullanılmaktadır. Bu ise İslâm düşmanlığının, mutlak surette Arapça düşmanlığını gerektirmediğini kesin biçimde kanıtlamaktadır.

Bu bilgilerin bize verdiği mesaj doğrultusunda Türkiye'de Arapçaya ilişkin olarak yapılacak kapsamlı bir araştırma sayesinde son derece ilginç gerçeklerin saptanabileceğini söylemek mümkündür. Bu gerçeklere ulaşabilmek için kendimize örneğin şu soruları yöneltebiliriz:

1. Arapçayı yasaklamak, Türkiye'ye ne kazandırabilir?
2. Arapçayı yasaklamak, Tarikatçıların onu yanlış ve gizli yollarla milyonlarca gence sözde öğretmeye çalışmalarını acaba önleyebilecek midir?
3. Arapçayı yasaklamak, Türkçeyi koruma kaygısından kaynaklanıyorsa; başta Batı dilleri olmak üzere Farsça'dan Kürtçe'ye kadar birçok dilin Türkçe üzerindeki baskın etkileri nasıl önlenilecektir? Nitekim günümüzde Batı dillerinin etkisi birçok mağaza, dükkan, şirket ve ajansın levhalarına ve antetli kağıtlarına kadar taşmış bulunmaktadır. Bunu önlemek ise, -*hele Avrupa birliğine girdikten sonra*- hem mümkün olamayacaktır; hem de Türkçe gibi yabancı kelimelerle dolu bulunan bir dili kısa zamanda yozlaştıracaktır.

Bu sorular çoğaltılabilir; ancak bunların yanıtları üzerinde durmaya değmez. Çünkü bu yazı boyunca sergilenen bilgiler, İslâm düşmanlığından yola çıkarak Arapçayı yasaklayan zihniyetle cebelleşmeyi amaçlamamaktadır. Bu çalışmanın tek hedefi, Türkiye'de Arapçanın önüne çıkan engelleri deşifre etmektir. Ne var ki bu işlevi yerine getirirken bazı ilgilerle zihinlerde beliren birtakım soru işaretlerini ortadan kaldırma lüzumu da doğmaktadır. Çünkü Arapçayı bir yaşam dili olarak öğrenmek isteyenlerin önüne o kadar büyük engeller çıkmaktadır ki bu insanlar, *ister istemez karşılaştıkları bu sorunları irdeleme ve tabiatıyla yasaqlılığı sorgulama* gereğini duymaktadırlar. Onları elbette ki bu noktada da aydınlatmak gerekir.

Türkiye’de gerek tarikatçılar ve Nurcular tarafından sürdürülen gerici yer altı eğitim şekilleri, gerekse statükocuların stratejik merkezler olarak kullandığı **İmam-Hatip okulları** ve **İlahiyat fakülteleri** gibi engeller, öğrencilerin Arapçaya giden bütün yollarını tıkamıştır. Onun için bu dili akılcı yollarla öğrenmek isteyenler, sözü edilen engelleri elbette ki kolaylıkla aşamazlar. Fakat Arapçayı bilimsel yollarla öğrenmeye azmetmiş olan gençler, en azından İngilizce’yi **Bilkent** ve **Boğaziçi Üniversitelerinde** öğrenenler kadar bilinçlenmek zorundadırlar. İşte bu yazı size böyle bir bilinci aşılacaktır. Dolayısıyla eğer Arapçayı «**Direct Action**» sistemiyle öğreniyorsanız, doğru yoldasınız. Nerede olursanız olunuz, eğer bu yola girmişseniz, çizginizden asla sapmayınız ve yolunuza devam ediniz.

Bu münasebetle çok önemli bir noktaya burada işaret etmekte yarar vardır: Türkiye’de öğrenim gören bazı Arap öğrencilerden aydın Türk gençleri zaman zaman Arapça ders almak isterler. İşte bu çok tehlikeli bir yoldur. Çünkü derin devlet bunları tespit etmekte ve bu Arap gençleri, özellikle «**Hizbuttahrir**» olarak bilinen örgüte bağlı oldukları suçlamasıyla hemen göz altına almaktadır. Tabiatıyla bunlar, çok ağır cezalara çarptırılırlar. Şimdiye kadar bu tür şanssızlıklarla karşılaşmış olan Arap öğrencilerin hiç birinin herhangi bir örgüte bağlı oldukları, kesin kanıtlarla saptanamamıştır. Çünkü bu öğrenciler aynı zamanda kendi ülkelerinin istihbarat örgütleri tarafından da çok sıkı biçimde izlendikleri için sürekli bir korku ve panik içinde yaşarlar. Kaldıkları pansiyonlarla okulun dışında bir yere gitme şansları yoktur! Dolayısıyla bunlardan ders almak hem onlar için hem de Türk öğrenciler için son derece tehlikelidir!

İllegal Baskı Engeli:

Bundan amaçlanan, «**Derin Devlet**»’in Arapçaya karşı giriştiği faaliyetlerdir.

«**Derin Devlet**» kavramı, son yıllarda Türkiye medyası tarafından üretildi. İçyüzü hakkında açıkça görüş beyan edilemeyen, *-deyim yerinde ise-* mafyalaşmış resmi bir örgüte isim olmak üzere bu tabir kullanıldı. Bu esrareniz yapının ne olduğu hakkında merak edenler, birikimli ve tarafsız bir gazeteci yazarla özel bir sohbet imkânını bulurlarsa çok önemli şeyler öğrenebilirler!!!

Bilindiği üzere Arapça yasağı, 20 Mart 1992 günü sözde kaldırıldı. Fakat eğer bugün siz bir dersane açar ve burada Arapça **tarih, coğrafya, matematik, fizik, kimya ve biyoloji** gibi pozitif bilim konularında öğretim yaptırmak isterseniz ilgili bakanlıktan asla izin alamazsınız. Yok eğer yapmak istediğiniz şeyin, hiç kimseye zarar vermediğine, üstelik gençlere hem bir yabancı dil, hem geniş bir kültür kazandırdığına bakarak girişiminizde ısrar ederseniz, başınıza neler gelebileceğini, daha önce böyle bir olayı yaşamış birinin yakınlarından öğrenebilirsiniz! Ama eğer 300, 500 yıl önce çoğu acemler tarafından yazılmış; **Emsile, Bina, Avamil, Zuruf, İzhar** ve **Molla Cami** adındaki sarı yapraklı kalabalık kitapları gidip *-bir bedevi ile iki lakırdı etmesini bile beceremeyen-* tarikatçı mollalardan okumak ve hatta on yıl sırf Arapça gramer kurallarını ezberlemek isterseniz, ne size, ne de hocalarınıza kimse dokunmayacaktır!

Bunun nedenlerini şöyle açıklamak mümkündür:

Siz eğer tarikatçılar gibi Arapça gramer kurallarını ezberlemezseniz; tam tersine bütün duygularınızı ve isteklerinizi bir Arap aydını düzeyinde başarıyla ifade edebilecek şekilde bu dili eğer kullanır duruma gelirsiniz; Kur’ân-ı Kerim’in tamamını aracısız olarak anlayacak ve onu insanlara aktaracak güce erişmiş olacaksınız. Fakat bu niteliği ve olgunluğu elde etmekle Türkiye’de başınıza dertler açabilirsiniz. Çünkü şirkin her çeşidine, hurafeye, batıl inanışlara, **tarikatçılığa, kerametçiliğe, efsaneye, fala, büyüye, üfürükçülüğe, Cevşencilige, cenaze alkışlamaya, mummyacığa, evliyacığa, türbeciliğe, muamlara, heykeller, çaputlara, ölülere** tapmaya, onları tanrılaştırmaya, onların karşısında lâikçi ayınlerine katılmaya, onlara dilekçe yazmaya, özelle dinciliğe ve din ticaretinin her türlüşüne karşı mutlaka konuşmak zorunda kalacaksınız! Çünkü evrensel düşünceniz, doğru ve geniş bilgileriniz, size bu sorumluluğu yükleyecektir. İşte o zaman da bu işlere bulaşmış

olan bütün çevreleri ve onların oylarıyla iktidara gelen saçıcıları, solcuları, putçuları ve lâikçileri de aleyhinizde kışkırtmış olacaksınız. Ondan sonra da nelerle karşılaşabileceğinizi tahmin etmelisiniz!

Evet acı gerçeği ifade etmek gerekirse; Arapçanın karşısındaki en tehlikeli engel, *-Balkan Yahudilerinin egemenliğini korumak için-* Türkiye’de din mafyasını kullanan **«Derin Devlet»**’tir!

«Derin Devlet», üfürükçülere, büyücülere, cincilere, falcılara, medyumlara, cevşencilere, tarikatçılara, Nurculara ve bütün gerici topluluklara ait hurafe dolu sarı yapraklı kitaplara vize verir. Bu kitapların okutulduğu medrese ve kurslar, *-ruhsatlı ya da ruhsatsız-* hiçbir engelle karşılaşmadan harıl harıl işlemekte, dolup taşmaktadırlar. Buralara hiçbir jandarma ve polis girmez, buraları hiçbir güvenlik gücü aramaz. Hatta tam tersine bu odakların bazılarına (örneğin Güneydoğuda önemli bir tarikat odağına) mürit ve softa sağlamak için emekli astsubaylardan bir ekip bile oluşturulmuştur! Keza İstanbul’da İrkçı Nakşibendi Cemaatlerinden birinin liderliğini yapan ve yakın geçmişte ölen bir **Albay** emeklisi, **«Arvasiler»** adıyla bilinen doğulu bir şeyh ailesinin ününü sömürerek gerici tekke eğitimine büyük destek vermiş ve Arapçanın Türkiye’de bilimsel yollarının tıkanmasında büyük rol oynamıştır. **«Derin Devlet»** bunlara hiç karışmaz. Tam tersine bu çevrelere el altından yardım bile eder.

Dolayısıyla bu kitaplar, Türkiye’nin her yerinde serbestçe satılmaktadır. Bu konuda hiçbir denetim, hiçbir sorgulama ve soruşturma yürütülmez.

İşte bundan cesaret aldıkları içindir ki binlerce **üfürükçü, muskacı, cinci, büyücü, falcı, cevşenci, Nurcu ve tarikatçı** serbestçe faaliyet göstermektedir.

Fakat bütün Türkiye’yi geziniz, Arapça **resimli bir tarih, coğrafya, matematik, fizik, kimya, biyoloji** ve benzeri bilim kitaplarından bir tek nüsha bile bulmanız mucizedir. Bu da lâikçi egemen Yahudilerin, *-İsrail’deki dindaşlarının tersine-* Türkiye’de Arapçadan ne kadar çekindiklerini göstermektedir. Çünkü Türk insanı eğer Arapça öğrenecek olursa Arapla doğrudan anlaşabilecektir. Bu ise Yahudilerin Türkiye üzerindeki egemenliğini tehdit edecektir.

Arapçanın yasalarla değil, **«Derin Devlet»** aracılığıyla böylesine baskı altına alınmış olması elbette ki insan haklarına ve özgürlüklere aykırıdır. **«Derin Devlet»** gibi illegal araçları devreye sokmak hem şeffaflığa ve dürüstlüğe aykırıdır, hem de tam anlamıyla bir aczin belirtisidir. Zira Arapça, derin devletin takibine havale edilecek bir şey değildir. Arapça öğrenen insan, bu dili aynen **İngilizce, Fransızca ve Almanca** gibi masum bir iletişim aracı olarak kullanacaktır. Arapçaya bir uyuşturucu gibi bakmak, bir ülkenin uygar dünya karşısında onurunu zedeler. Çünkü böyle bir yasağın açıklaması yoktur. Üstelik bugün Türkiye’de artık (*mollaca değil*), gerçek Arapça öğrenmek isteyen binlerce idealist genç, bu taleplerinin masum, hatta kutsal olduğuna inanmaktadırlar. Bu ise yasakçılığı, onların nazarında insani ve kutsal değerlere karşı saygısızlıkla eşdeğer hale getirmektedir.

Hiç kuşku yok ki onlar kutlu hedeflerine ulaşmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Üstelik bu gençlerin sayısı, gün geçtikçe çığ gibi büyümektedir. Umutla ve kıvançla belirtmek gerekir ki onlar, türban mağdurlarının tersine tarikatçıların ve lâikçilerin tuzaklarına düşmeyeceklerdir. Ancak **«Derin Devlet»**, Türkiye’de Kur’ân’ın dili karşısında yine de en tehlikeli engeldir. Onun için Arapça öğrenmek isteyen gençler bütün imkânlarını harcayarak yurt dışında ve saygın ilim merkezlerinde bu dili öğrenmeye gayret edeceklerdir. **«Derin Devlet»**’in yurt dışı faaliyetlerine karşı da bu gençler oldukça duyarlı ve tedbirlidirler.

ARAPÇANIN TÜRKİYE’de ÇAĞRIŞTIRDIĞI ÇELİŞKİLER

Bu konuda zor sayılabilecek kadar çelişkiler mevcuttur. Bunlardan aşağıda sadece sekiz örnekle yetinilmiştir:

1. Türkiye’de kültürsüzlük çok yaygın olduğu için halk birçok şeyi birbirine karıştırmaktadır. Örneğin günümüzde Türkiyeli birçok üniversite mezunu bile halâ İran’ı bir Arap ülkesi olarak bilmekte, İran’ın resmi dili olan Farsça’yı Arapça ile karıştırmaktadır.
2. Yine bu kültürsüzlüğün bir sonucu olarak Türkiye’de halkın büyük çoğunluğu, Arapçaya «**Eski Türkçe**» demektedir. Oysa bu adın yakıştırılabileceği sözde bir dil vardı. Bu dil birkaç yüz yıl zorla yaşatılmıştı. Çünkü kısa dönemlerle birçok değişikliğe uğramıştı. Ve çünkü doğal bir dil değildi. Nihayet «**Harf Devrimi**»’nin «**kanla irfanla**» gerçekleştirildiği 03 Kasım 1928 günü hemen ortadan kayboldu. Sanki bu dille hiç konuşulmamış, bu dille hiç bir kitap yazılmamıştı! Bu dilin adı «**Osmanlıca**» idi. Osmanlıca ise, çok az Türkçe ve binlerce Arapça ve Farsça kelimeden oluşan son derece karmaşık bir dildi. Cumhuriyet dönemi boyunca Arapça hep bu dille karıştırıldı. Nerede Arap harfleriyle bir yazı, bir kitap görüldü ise ona hep «**Eski Türkçe**» adı verildi.

Bu dil, sadece saray, devlet ve bürokrasi dili olarak kullanılıyordu. Halk bu dili hemen hiç anlamıyordu. onun için devletle vatandaş arasında bu dil bir uçurum oluşturmuştu. Çünkü bu dil, Arap alfabesiyle Türkçe yazmak ve Arap sözlüğünden alınıp, başka anlamlar yüklenmiş binlerce kelime ile sözde Türkçe konuşmak gibi tarifi güç bir iletişim aracı idi. Bu kelimelerin birçoğu, günümüzde de – *Arapça’daki anlamlarından farklı olarak*- kullanılmaktadır. Örneğin sıkça kullandığımız «**ithalât**» ve «**ihracat**» kelimeleri bunlardandır. Bu iki sözcük Arapçada, «**sokmalar**» ve «**çıkarmalar**» demektir. Araplar, «**dışalım**» anlamında «**İstiyârâ**», «**dışsatım**» anlamında da «**tasdir**» terimlerini kullanırlar. Bu anlamda, «**İthalât ve İhracat**» diye bir tabir, Arap ülkelerinde kullanılmamaktadır.

Uygar dünyanın Osmanlı Devleti üzerinde yarattığı baskının kaçınılmaz bir sonucu olarak bu tuhaf dil tarihe karıştı. Böylece Türkler kendi öz dillerine biraz yakın olan Anadolu Türkçesi ile konuşma imkânına kavuştular.

Ne var ki Osmanlıca’yı Arapça ile karıştırma yanlışlığı halâ devam etmektedir. Çünkü Türkiyeliler Arapçayı, Farsça’dan ve Osmanlıca’dan ayırt edebilecek kültüre sahip değildiler.

3. Bütün büyücüler, üfürükçüler ve şarlatanlar yaptıkları türlü türlü büyü, ve muskalarda, hemen her zaman Arap alfabesini ve Arapça metinleri kullanmaktadırlar. Bu insanların hepsi de eğitimsiz oldukları için kopya yolu ile muska ve büyülerini hazırlamaktadırlar. Onun için hemen hiç bir büyücünün muskası okunamaz. Bu ilginç çelişkinin Arapça ile ne ilgisi olabilir? Çünkü Arapça bir dildir. Kur’ân’ın dili olması, Onun, bu illegal ve zararlı amaçlar uğruna kullanılması için bir gerekçe oluşturamaz. Üstelik bu husus, Arapçayı yukarıdaki amaçlarla kullanmayı imkânsızlaştırır. Çünkü Kur’ân’a göre büyüculük, falcılık, medyumluk, şarlatanlık ve her türlü sahtekârlık ağır suçlardan sayılmıştır.
4. Türkiye’nin içinde, tren, vapur ve otobüs gibi toplu ulaşım araçlarından biri ile yolculuk yaparken veya büyük kentlerimizden birinde örneğin bir parkta, bir çay bahçesinde çantanızdan, önce **İngilizce**, **Fransızca** veya **Almanca** bir gazete veya dergi gibi bir yayını çıkarıp içinizden okurken, arada bir, göz altından etrafınıza bakınız; kimsenin fazla dikkatini çekmediğinizi göreceksiniz. Buna karşın eğer elinizdeki gazete **Arapça** ise, durum hemen değişir, yüzlerdeki ifadelerin hemen değiştiğini fark

edersiniz. Etrafınızdaki insanların adeta rahatsız olduklarını görürsünüz. Aslında onları rahatsız eden siz değilsiniz. Tam tersine onlar bilerek veya bilmeyerek sizi rahatsız etmektedirler. Nitekim o gazeteyi çantanıza koyuncaya kadar (*belki daha sonra da*), uzun süre göz hapsinde sessiz bir işkence yaşarsınız.

5. İlk kez (*örneğin Hac münasebetiyle*), Türkiyeli Tarikatçı medrese hocalarından birini, Arap ülkelerinden birine ayak basarken görürseniz, unutamayacağınız sahneler yaşayabilirsiniz.

«Hoca Efendi»'nin, meselâ bir Arapla konuşmak için *-adetâ cama tırmanırcasına-* nasıl zorlandığını, kelimeleri nasıl gevelediğini, kullandığı yanlış sözcükler ve bozuk aksanı yüzünden Arap muhatabını nasıl tuhaf bir manzara karşısında bıraktığını gözlerinizle görür ve Arapça bilmediğiniz halde hoca ile birlikte nasıl bir işkence yaşadığınızı çok iyi anlarsınız.

Bu durum, Arapça bildiğini ileri süren bir Türk gazeteci için de aynen söz konusudur. Fakat gazeteci, medrese hocası gibi gözü kapalı ve yabani olmadığı için, Arapça bilmediğini size sezdirmeyecek nice hilelere başvurarak sizi yanıltabilir; ta ki onun oyunlarını bozabilecek biri çıkıp kendisini mahcup edinceye kadar. Tabi eğer onun kızaran bir yüzü varsa!

6. Türkiye'nin İstanbul, Ankara İzmir ve Konya gibi büyük kentlerinde Bayram, Cuma ya da kandil günlerinde büyük bir camiye girerseniz kürsüde, *-binlerce insana karşı-* va'z eden koca kavuklu, cüppeli, havalı bir adam görürsünüz. Bu şahıslar; ayet, hadis, kitap, sünnet, din, iman ahlâk diye birçok şeyi saatler boyu anlatır dururlar. İşin iç yüzünü bilmeyenler bu kişilerin, Kur'ân'ın dilini çok iyi bildiklerini; onu, bir sözlü ve yazılı anlatım dili olarak da başarıyla kullandıklarını sanırlar. Oysa mümkün olsa de bunların karşısına örneğin Mısırlı bir çöpçü bile çıksa o sırada ne ilginç manzaralar yaşanacağını tahmin etmelisiniz!
7. Halkı Arap olmayan **Endonezya, Malezya, Pakistan, Bangladeş ve Nijerya** gibi ülkelerde bile yüz milyonlarca «**müslüman**» ve mü'min, «**Esselâmu aleykum**» diye selamlaşırlar. Fakat Türkiye'de, bu her iki kelime de hem sentaktik, hem de fonetik olarak çarpıtılmıştır. Nitekim bu selâm şeklini tercih edenler, bu iki kelimeyi «**Selâmün aleyküm**» şeklinde telâffuz ederler. Oysa Arapçada «**Ü**» sesi hiç yoktur. Ne dersiniz, acaba «**Kem küm etmek**» tabiri, bu yanlış ilk karşı çıkarların hatırası olarak mı kaldı?!
8. «**İlâhiyât Fakültesi**» yerine, neden örneğin, «**Din bilimleri Fakültesi**» gibi çok daha uygun ve anlaşılır Türkçe bir isim kullanılmadığını biliyor musunuz? Eğer bilmiyorsanız, Türkiye'nin dışında, tarafsız ve birikimli ilim adamlarına bu soruyu yöneltiniz, ülkemizde yaşanan din anarşisini deşifre edecek çok ilginç cevaplar alabilirsiniz!!
9. Arap ülkelerine ait haberler verilirken, ya da Arap devlet adamlarının katıldığı toplantılardan söz edilirken Televizyonunuzu dikkatle seyrediniz; ekranınıza hemen hiçbir Arapça yazının yansıdığını göremezsiniz. Çünkü kameramanlar bu konuda o kadar çok uyarılmışlardır ki altında ezildikleri tehditlerin etkisiyle üstünde Arapça yazı bulunan herhangi bir levhayı ekrana yansıtmamak için olağanüstü çaba harcarlar. Bu görüntüler içinde eğer örneğin bir caddenin tamamı zorunlu olarak kameraya alınmış ise ancak bu taktirde bazı Arapça yazıları görmek mümkün olabilir. Bu tür istisnai görüntüler ise daha çok Filistin ve Irak'ta yapılan ve ayıklanamayan acil çekimlerde göz çarpabilir.

Aynı şekilde Arap devlet adamlarının ve misyon şeflerinin Arapça konuşmaları da hiçbir zaman verilmez. Keza Araplara ait bir film verilirken *-genelde adet olduğu için başta ve sonda sunulan filme ait tanıtım yazılarını-* yine ekranlarda hiçbir zaman göremezsiniz.

Bu birkaç çelişki bile, -«**Türkiye**» ile «**Arapça**» kelimeleri yan yana geldiği zaman akla ne şaşırtıcı şeyler gelebileceği, Türkiye'de egemen azınlık çevrelerinde Arapçaya karşı ne kadar derin bir kin ve düşmanlık beslendiği hakkında- yeterli ipuçlarını vermektedir.

SONUÇ

Bu çalışmada, Arapçanın Türkiye'de karşılaştığı sorunları özetlenmiş olarak okudunuz. Bu konuda yeterli olmasa bile bir fikir edinmiş olmalısınız. Okuduğunuz satırlarda sizi derinden düşündüren birçok çarpıcı gerçek hakkında bilgi sahibi oldunuz. Ülkemizde yaşanan bu acı gerçeklerin ve ilginç çelişkilerin belki daha önce hiç farkında değildiniz. Demek ki insanların çok özgür yaşadığını sandığınız ülkemizde işlenen nice insanlık suçları vardır ki milyonlarca vatandaş bunlar hakkında henüz hiçbir bilgiye sahip değildir. Bu da kuşkusuz halkımızın henüz toplum bilinci kazanmadığını ve bir bilgi toplumuna dönüşemediğini göstermektedir. Bu trajikomik manzara ile ilgili olarak göz ardı edilmemesi gereken bir nokta vardır, o da şudur: Eğer bir toplum özgür değil, ancak bu durumun farkında ise bu toplumun, varlığını sürdürmesi, her şeye rağmen olasıdır. Çünkü yaşadığı ortama az çok alışmıştır. Dolayısıyla bu ortamdan kurtulabilmek için soğukkanlı davranacaktır. Fakat eğer bir toplum özgür değil, ancak bunun da henüz farkında değilse işte o toplumun yaşadığı ülkede – *hemen her şeyi değiştirebilecek*- beklenmedik olaylar bir anda gelişebilir. Çünkü böyle bir ülkede bir gün insanlar ne durumda yaşadıklarını çok ani bir şekilde öğreneceklerdir. Ve işte o zaman –*tabir caizse*- «**dananın kuyruğu kopacaktır!**»

Fakat Türkiye'de son günlerde, şansın özgürlüklere göz kırptığını da unutmamak gerekir. Çünkü Amerika eğer Ortadoğu'ya tam anlamıyla yerleşecek olursa Türkiye, özgürlük talepleri karşısında geri adım atmak zorunda kalacaktır. Hele Türkiye'nin, Avrupa Birliği'ne eğer girmesine izin verilirse, özellikle Arapça öğrenmek, geniş bilgi ve kültür almak, araştırma yaparak önemli eserler vermek ve kendilerini geliştirip yetiştirmek isteyenler büyük ölçüde hedeflerini artık gerçekleştirebileceklerdir. Çünkü Türkiye'deki (*Türk kökenli*) Balkan Musevileri diktatoryası artık hükmünü, büyük ihtimalle eskisi gibi sürdürme imkânını bulamayacaktır. Keza bu klik tarafından kullanılan fanatik Laikçi-putçu azınlık ile tarikatçılar da artık istedikleri gibi topluma baskı yapamayacaklardır.

İşte o güne kadar başta «**Hanif mü'minler**» olmak üzere, Arapça öğrenmek isteyen bütün gençler biraz dikkatli, biraz da sabırlı olmalıdırlar. Bakalım göreceğiz, gün doğmadan neler doğar...

